

Revista

Numărul 27, Mai 2012

ANNISAA

Frumusețe & Valoare

الله كريم

Din paginile revistei

Femei demne de urmat

Pagina10

Tăfsir Surat Al-Layl

Pagina15

**Înțelepciunea Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam,
în corectarea greșelilor oamenilor**

Pagina21

Supremația inconfundabilă

Pagina28

Numele și Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala

Pagina36

Prosternarea pentru uitare (în Rugăciune)

Pagina42

Profetul Salih, aleihi sallam

Pagina56

Primul mare calif, Abu Bakr As-Siddiq, radhi Allahu anhu

Pagina61

Povestiri Coranice

Pagina71

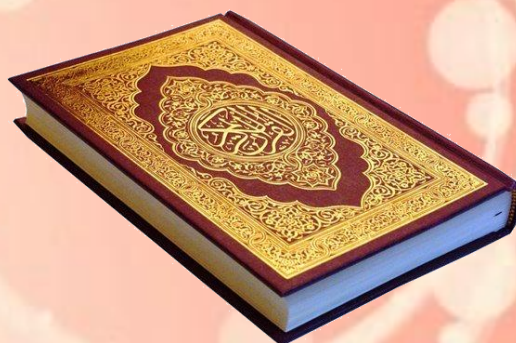
Bucură-te de viață

Pagina76

Respectul părinților în Islam

Pagina79

Științele hadith-ului	
Pagina	85
Ingredientele unei căsătorii fericite	
Pagina	89
Vasul crăpat	
Pagina	95
Răsărit de soare la Amarna	
Pagina	97
Înțepăturile de albine	
Pagina	106
Bucătăria daneză	
Pagina	110
Dicționar al termenilor islamici	
Pagina	118
Reguli transliterare	
Pagina	124

Redacția Annisaa

Gabriela Guettat

Redactor Șef

Gabriela Gharabli

Redactor Șef Adjunct

Yasmin Dorina

Tehnoredactor

Mariam Oana

Redactor

Alya Iacob

Redactor

Umm Omar

Redactor

Umm Raschid

Redactor

Umm Mariya

Redactor

Ionela Noour

Corector

Colaboratori

Alexandra Puriş

Mioara Ghinia

Munir Karim

Senior editor

Adresa de email a Revistei Annisaa

revista_annisaa@ymail.com

Adresa blogului Revistei Annisaa

<http://revistaannisaa.blogspot.com/>

Adresa site-ului Revistei Annisaa

www.annisaa.ro

Surat Ar-Rum

(Meccană [84]; 60 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Oare nu s-au gândit ei în însuși sufletele lor
că Allah nu a creat cerurile și pământul
și ceea ce este între ele decât într-un adevăr
și pentru un termen hotărât?

Însă mulți dintre oameni nu cred în întâlnirea
cu Domnul lor.

Oare n-au purces ei pe pământ și n-au văzut ei
cum a fost sfârșitul celor de dinainte de ei?

[Aceia] au fost mai puternici decât ei,
au scurmat pământul și l-au locuit în număr
mai mare decât îl locuiesc ei. Și au venit la ei
trimișii lor cu semnele limpezi.

Și Allah nu i-a nedreptățit
pe ei, ci numai ei s-au nedreptățit pe ei înșiși.

Începutul călduros al lunii mai
aduce frumusețea feerică a naturii;
primăvara își face simțită din plin prezența,
prin parfumul ademenitor al florilor,
purtându-ne cu gândul la bucuriile văratice,
așteptate de noi.

Acest număr al Revistei Annisaa
este menit a vă aduce căldură sufletească
prin intermediul articolelor editate,
dorindu-ne, inshaAllah, să vă găsească
la umbra răcoroasă a copacilor,
unde să ne puteți citi cu mult drag.

Gabriela Guettat

*Cu adevărat, toată închinarea și slăvirea
I se cuvin numai lui Allah subhanahu wa ta'ala,
numai pe El Îl adorăm, numai la El
căutăm îndrumare și numai Lui Îi cerem iertare;
numai la El găsim scăpare și adăpost
împotriva răului din noi și a răului
din acțiunile noastre.*

*Pe acela pe care Allah subhanahu wa ta'ala
îl călăuzește, nimeni și nimic nu îl poate duce
în rătăcire, iar pe acela pe care Allah
subhanahu wa ta'ala îl rătăcește, nimeni
și nimic nu îl poate aduce pe Calea cea Dreaptă.*

*Mărturisim că nu I se cuvine adorarea
decât numai lui Allah subhanahu wa ta'ala,
Unicul și Singurul și că Mohammed,
salla Allahu aleihi wa sallam, este
Robul și Trimisul Său!*

Redacția Annisaa

**Încurajați prin cuvinte frumoase, pentru
a fortifica sufletul și cereți prin dua:**

**„O, Allah! Îndepărtează această suferință!
O, Stăpânul lumilor, adu însănătoșire,
pentru că Tu ești Vindecătorul! Nu există alt
leac, afară de puterea Ta. Redă-le sănătatea,
fără să mai rămână urmă de boală!”**

Amin, Amin, Amin!

**Atunci când un om se plângea de un rău, Profetul,
salla Allahu aleihi wa sallam, îi spunea:**

„Pune mâna pe locul care te doare și spune

«Bismilleh!» (de 3 ori), apoi spune:

**«Caut adăpost la Allah și în Măreția Lui de răul
pe care-l simt și care mă apasă!»” (de 7 ori)**

**Fie ca Allah Preaînaltul să îi vindece pe toți
frații și surorile noastre care suferă
de orice fel de durere!**

Amin!

**~ Un bun musulman nu își uită niciodată
frații și surorile care sunt în suferință. ~**

Redacția Annisaa

~ Femei demne de urmat ~
Soțiile Profetului Mohammed,
salla Allahu aleihi wa sallam
~ de Gabriela Gharabli ~

Safiyya bint Huyayy, radhi Allahu anha, a fost fiica lui Huyayy ibn Akhtab, conducătorul tribului Nadir, și a Barrei bint Samawal, din tribul Qurayza. Tatăl ei, un dușman înverșunat al Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost expulzat din Medina în anul 4 H., după tentativa de asasinare a Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. Acest lucru s-a petrecut în timpul discuției cu liderul lor, după Bătălia de la Uhud și după intenția de exterminare a musulmanilor în Bătălia de la Khaybar, unde s-au aliat cu cei din tribul Qurayza.

Ura pe care Huyayy o purta în suflet față de Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, este descrisă cel mai bine de Safiyya, radhi Allahu anha:

„Am fost preferata tatălui meu și, de asemenea, a unchiului

meu, Abu Yasir. Atunci când Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a venit în Medina, tatăl și unchiul meu au mers să se întâlnească cu el, salla Allahu aleihi wa sallam. A fost dimineața foarte devreme, încă pe întuneric, înainte de răsăritul soarelui și nu au revenit înainte de apusul soarelui. S-au întors epuizați și deprimați, mergând cu pași lenți și grei. Le-am zâmbit așa cum obișnuiam, dar niciunul nu m-a observat, fiind foarte supărați. L-am auzit pe Abu Yasir întrebându-l pe tatăl meu:

«Este el?»

«El este.»

«Îl recunoști? Ești sigur că este el?»

«Da, îl recunosc foarte bine.»

«Ce simți față de el?»

«Dușmănie, dușmănie atât cât trăiesc.»”

Linia genealogică a Safiyyei, radhi Allahu anha, ajungea pâ-

nă la Harun, fratele lui Moise, aleihum sallam.

Ca și în cazul Juwayriyyei bint Harith, radhi Allahu anha, această căsătorie a avut loc după una dintre bătăliile decisive, în acest caz, Bătălia de la Khaybar.

După Bătălia de la Khaybar, în care musulmanii i-au învins pe evrei, două femei au fost aduse în fața Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, de către Bilal, radhi Allahu anhu, mu'edhin-ul de culoare, din Medina, cel cu o voce pătrunzătoare, care a chemat în mod constant musulmanii la Rugăciune. Una dintre femei striga și își smulgea părul din cap, în timp ce cealaltă era tăcută și speriată. Cea liniștită era Safiyya bint Huyayy, radhi Allahu anha, iar cea gălăgioasă era verișoara ei.

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a cerut să aibă grijă cineva de femeia care țipa, apoi, și-a scos mantia și a pus-o pe umerii Safiyyei, radhi Allahu anha, a cărei soț fusese ucis în bătălie. A fost un gest de milă, dar, din acel moment, ea a fost onorată și respectată în comunitatea musulmană.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a întors apoi spre Bilal, radhi Allahu anhu, și a spus:

„Bilal, a smuls Allah sentimentul de milă din inima ta, că ai lăsat aceste două femei să treacă prin acestea, după ce soții lor au fost uciși?”

Acest lucru a fost considerat a fi o muștrare aspră din partea Mesagerului lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, care rareori a criticat comportamentul celor care l-au servit.

Referitor la acest lucru, Anas, radhi Allahu anhu, a spus cuvinte uimitoare despre Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam:

„L-am servit pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, timp de zece ani și nu mi-a spus niciodată «Uff!» (un cuvânt de dispreț); și nu m-a certat niciodată spunând:

«De ce ai făcut asta?» sau «De ce nu ai făcut asta?»»

(relatat de Bukhari)

Ca și Umm Habiba, Safiyya, radhi Allahu anhunna, a fost fiica unui mare conducător, iar singura persoană care o putea salva de la a deveni sclavă, după ce s-a bucurat de o poziție înaltă, a fost Profetul

Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*. Cu toate că tatăl ei ura musulmanii și pe Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, în caracterul impecabil al Mesagerului lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, nu a fost loc de ranchiună sau răzbunare. Față de toți cei care i-au greșit, a simțit mai degrabă milă decât furie.

Ca prizonieră, Safiyya, *radhi Allahu anha*, a fost adusă în fața Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, care, eliberând-o, i-a oferit posibilitatea de a alege între a rămâne în religia ei, întorcându-se, astfel, la tribul ei, sau a îmbrățișa Islamul, și să devină soția lui, *salla Allahu aleihi wa sallam*. Ea, *radhi Allahu anha*, a spus:

„L-am ales pe Allah și pe Trimisul Său.”

S-au căsătorit în anul 7 H., atunci când Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, avea 60 de ani, iar ea 17.

Anas, *radhi Allahu anhu*, a relatat:

„Profetul lui Allah a eliberat-o pe Safiyya, apoi a luat-o de soție, iar mahr-ul ei a fost eliberarea; și el a oferit o masă festivă cu Hais (un fel de mâncare dulce, pregătită din unt,

brânză și curmale).”

(relatat de Bukhari)

Într-o altă relatare, referitoare la ziua nunții, Anas, *radhi Allahu anhu*, a relatat:

„Profetul a rămas trei zile între Khaybar și Medina, și acolo s-a consumat căsătoria sa cu Safiyya bint Huyayy. Am invitat musulmanii la masa festivă, unde nu s-a servit nici carne, nici pâine. El a ordonat să se întindă covorașe de piele, pe care s-au așezat curmale, iaurt uscat și unt, și aceasta a fost masa festivă oferită la nunta Profetului. Musulmanii au întrebat:

«Este ea (Safiyya) considerată soția, sau sclava lui?»

Apoi au spus:

«Dacă el i-a poruncit să poarte hijab, ea va fi una dintre „mamele credincioșilor”, dar dacă nu i-a poruncit să poarte hijab, ea va fi o sclavă.»

Deci, atunci când Profetul a plecat de acolo, a lăsat un spațiu între el și ea (pe cămila lui), acoperind-o, astfel încât oamenii să nu o vadă.”

(relatat de Bukhari)

Safiyya, *radhi Allahu anha*, avea o inimă pură, ea fiind mereu dornică să se supună Unicului Creator, Cel care i-a

trimis pe Moise, Isus, aleihum
sallam, și pe Profetul
Mohammed, salla Allahu aleihi
wa sallam. Devenind soția
Profetului Mohammed, salla
Allahu aleihi wa sallam, a avut
marea binecuvântare de a de-
veni «mama credincioșilor».
Astfel, putea să simtă rafina-
mentul și, în același timp,
simplitatea oamenilor a căror
viață a fost pusă în slujba lui
Allah subhanahu wa ta'ala și a
Mesagerului Său, salla Allahu
aleihi wa sallam.

Cu toate că Profetul
Mohammed, salla Allahu aleihi
wa sallam, a fost mereu grijuliu
cu ea, ca și cu toate celelalte so-
ții, radhi Allahu anhunna,
Safiyya, radhi Allahu anha, nu a
fost mereu bine primită de ele,
mai ales atunci când a venit
pentru prima dată în casa
Profetului, salla Allahu aleihi
wa sallam.

Anas, radhi Allahu anhu, a
relatat:

„Atunci când Safiyya a aflat
că Hafsa a numit-o fiică de e-
vreu, a început să plângă.
Profetul a văzut-o plângând și a
întrebat-o:

«De ce plângi?»

Ea a răspuns:

«Hafsa a spus despre mine

că sunt fiică de evreu.»

Profetul i-a zis:

«Și tu ești fiica unui Profet
(Harun), și unchiul tău a fost,
de asemenea, Profet (Moise), și
tu ești căsătorită cu un Profet
(Mohammed). Atunci, cu ce
este ea mai bună decât tine?»

Apoi, el a spus:

«Teme-te de Allah, Hafsa!»

(relatat de Ahmad)

La fel, odată, când Profetul
Mohammed, salla Allahu aleihi
wa sallam, a fost însoțit de
Safiyya și de Zaynab bint Jahsh,
radhi Allahu anhunna, într-o
călătorie, iar cămila Safiyyei,
radhi Allahu anha, a devenit
imposibil de călărit, Profetul
Mohammed, salla Allahu aleihi
wa sallam, i-a cerut lui Zaynab,
radhi Allahu anha, care avea o
cămilă în plus, să i-o dea
Safiyyei, radhi Allahu anha, la
care Zaynab, radhi Allahu anha,
a ripostat:

„Să-i dau unei evreice?”

Profetul Mohammed, salla
Allahu aleihi wa sallam, a plecat
de lângă ea furios și nu i-a mai
vorbit două sau trei luni,
arătându-și, astfel, dezaproba-
rea față de ceea ce ea, radhi
Allahu anha, a spus.

Aproximativ trei ani mai
târziu, când Profetul

Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, se afla pe patul de moarte, Safiyya, *radhi Allahu anha*, cu o voce pătrunzătoare și sinceră, a spus:

„O, Mesager al lui Allah, aş vrea să fiu cea care suferă în locul tău.”

Unele dintre soții, *radhi Allahu anhunna*, la auzul acestor cuvinte, și-au făcut cu ochiul una alteia, ceea ce l-a supărat pe Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, el exclamând:

„Pe Allah, ea spune adevărul!”

La fel, a suferit unele nedreptăți și după moartea Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, atunci când una dintre slavele ei a mers la «Amir al-muminin», Omar, *radhi Allahu anhu*, și i-a spus:

„Amir al-muminin, Safiyya iubește Sabatul și ține legătura cu evreii!”

Omar, *radhi Allahu anhu*, a întrebat-o pe Safiyya, *radhi Allahu anha*, despre aceste

lucruri, iar ea, *radhi Allahu anha*, a răspuns:

„Nu iubesc Sabatul, deoarece Allah l-a înlocuit pentru mine cu ziua de Vineri și țin legătura doar cu evreii de care mă leagă legături de rudenie.”

Ea și-a întrebat sclava ce a îndemnat-o să spună o asemenea minciună lui Omar, *radhi Allahu anhu*, iar sclava i-a răspuns:

„Sheitan!”

Safiyya, *radhi Allahu anha*, i-a spus atunci:

„Du-te, ești liberă.”

Safiyya, *radhi Allahu anha*, i-a stat alături Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, aproape 4 ani, având doar 21 de ani la moartea Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, trăind văduvă 39 de ani, până când a murit în anul 50 H., la vârsta de 60 de ani. Allah *subhanahu wa ta'ala* să fie mulțumit de ea! Amin!

Allahu Alam

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Tăfsir Surat Al-Layl (versetele 12-21)

de Ibn Kathir

Capitolul 92 – revelat în Mecca

~ tradus de Umm Omar ~

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ عَلَيْنَا لَلْهُدَىٰ (١٢) وَإِنَّ لَنَا لَلْآخِرَةَ وَالْأُولَىٰ (١٣)
فَأَنْذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظَّىٰ (١٤) لَا يَصْلَاهَا إِلَّا الْأَشْقَى (١٥)
الَّذِي كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ (١٦) وَسَيُجَنَّبُهَا الْأَتْقَى (١٧)
الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ يَتَزَكَّىٰ (١٨)
وَمَا لِأَحَدٍ عِنْدَهُ مِنْ نِعْمَةٍ تُجْرَىٰ (١٩)
إِلَّا أَتْبَعَاءَ وَجْهِ رَبِّهِ الْأَعْلَىٰ (٢٠) وَلَسَوْفَ يَرْضَىٰ (٢١)

*Bismillehi_rrahmaani_rrah
iim
linne aa'leynaa lelhudaa
We inne lenaa lelaakhirate
we_lauulaa
Feendhertukum naaran
teledhdhaa
La yeslaha illa_laaşqaa
Elledhii kedhdhebe we
tewellaa
We seyugennebuhaa_
_laatqaa
Elledhii yuu'tii maalehu
yetezekkaa*

*We maa liaahadin
'aindehu mi_nni'ametin tujzaa
Illa_btighaaa' wejhi
rabbihi_laa'alaa
We leseuufe yerdhaa
În numele lui Allah Cel
Milostiv, Îndurător
12. Nouă Ne revine
călăuzirea
13. Şi ale Noastre sunt atât
Lumea de Apoi, cât şi lumea
aceasta.*

14. V-am prevenit pe voi despre un Foc ce arde cu flacără,

15. Unde nu va arde decât cel mișel,

16. Care tăgăduiește și întoarce spatele,

17. În vreme ce va fi ferit de el cel evlavios,

18. Care dă averea lui [ca milostenie] și se curățește

19. Și care nimănui nu-i face un bine pentru a fi răsplătit,

20. Ci numai căutând Fața Domnului său Cel Preaînalt.

21. Și el va fi mulțumit!

Modalități ale ghidării și alte modalități care se află în Mâna lui Allah subhanahu wa ta'ala și avertizarea Lui, Preaînaltul, cu privire la Focul Iadului

Qatadah a spus:

„«12. Nouă Ne revine călăuzirea», însemnând că *Noi vă vom arăta ceea ce este permis și ceea ce este interzis.*”

(relatat de At-Tabari)

Alții au spus că aceasta înseamnă:

„*Cel care pășește pe Calea indicată, va ajunge la Allah (în Viața de Apoi).*”

Ei au considerat că aceasta

înseamnă exact ceea ce Allah subhanahu wa ta'ala a spus în Nobilul Coran:

„Lui Allah Îi revine [să arate prin mare Mila Sa] calea cea dreaptă și pe cea nedreaptă. Dar dacă El ar voi, v-ar călăuzi pe toți.”

(Surat An-Nahl, 16:9)

Acest lucru a fost menționat de Ibn Jarir.

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„13. Și ale Noastre sunt atât Lumea de Apoi, cât și lumea aceasta.”,

semnificând: „*Acestea Ne aparțin Nouă și Eu (Allah) dețin controlul complet asupra lor.*”

Apoi, El, Preaînaltul, spune:

„14. V-am prevenit pe voi despre un Foc ce arde cu flacără,”

Mujahid a spus:

„*Aprins.*”

(relatat de At-Tabari)

Imam Ahmad a înregistrat de la Simak ibn Hard că el l-a auzit pe Nu'man ibn Bashir ținând o predică, în care a zis:

„*L-am auzit pe Mesagerul lui Allah ținând o predică, în care a spus:*

«*V-am prevenit pe voi cu privire la Foc.*»

Și a spus aceasta cu o voce atât de tare, încât, dacă cineva ar fi fost în piață, ar fi putut să audă aceasta, chiar dacă se afla la o distanță asemenea celei la care mă aflu eu. Și a spus-o cu o așa tărie, încât mantaua pe care o purta pe umeri a căzut la picioarele sale.”

Imam Ahmad a înregistrat de la Abu Ishaq, că acesta l-a auzit pe An-Nu'man ibn Bashir ținând o predică, în care a spus:

„L-am auzit pe Mesagerul lui Allah zicând:

«Cu adevărat, cea mai ușoară pedeapsă a oamenilor din Iad, în Ziua Judecății, o va avea un bărbat ce va sta cu tălpile pe doi cărbuni, care îi vor face creierul să fiarbă.»”

Imam Bukhari a înregistrat, de asemenea, această relatare.

(Fath Al-Bari, 11:424)

Muslim a înregistrat că Abu Isaq a relatat de la An-Nu'man ibn Bashir că Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Cu adevărat, cea mai ușoară pedeapsă pe care o vor primi oamenii din Iad va fi a unui bărbat care va purta două sandale, ale căror curele vor fi făcute din foc, care îi vor face

creierul să fiarbă, așa cum fierbe un cazan. Cu toate acestea, el nu va crede că o persoană va primi o pedeapsă mai mare decât a lui, chiar dacă el primește cea mai ușoară pedeapsă a lor.”

Allah *subhanahu wa ta'ala* spune:

„15. Unde nu va arde decât cel mișel,”

semnificând: niciunul nu va fi înconjurat din toate părțile, cu excepția celui mai mișel. Apoi, Allah *subhanahu wa ta'ala* explică cine este acesta (cel mai mișel), spunând:

„16. Care tăgăduiește”,

semnificând: în inima sa.

„Și întoarce spatele,”

semnificând: de la acțiunile pe care le face cu membrele sale și de la faptele lor, în funcție de bazele pe care le au.

Imam Ahmad a înregistrat de la Abu Huraira, *radhi Allahu anhu*, că Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„«Toți cei care mă urmează pe mine, vor intra în Paradis, în Ziua Judecății, cu excepția celor care refuză aceasta.»

Companionii au întrebat:

«Cine va refuza, Mesager al lui Allah?»

El a zis:

«Cel care mă ascultă, va intra în Paradis, iar cel care nu mă ascultă, este cel care refuză.»”

Bukhari, de asemenea, a înregistrat acest hadith.

(Fath Al-Bari, 13:263)

Apoi, Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„17. În vreme ce va fi ferit de el cel evlavios,”

semnificând: robul cel drept, pur și pios va fi salvat de Foc. Apoi, Allah Preaînaltul explică cine este acesta, spunând:

„18. Care dă averea lui [ca milostenie] și se curățește,”

semnificând: acela care își dă averea de dragul lui Allah subhanahu wa ta'ala pentru a se curăța, care își dă bogăția sau orice altceva i-a dăruit Allah subhanahu wa ta'ala în religie sau în lucrurile lumești.

„19. Și care nimănui nu-i face un bine pentru a fi răsplătit,”

semnificând: acesta nu își dă averea pentru a obține unele favoruri de la cineva, sau pentru a avea ceva la schimb.

„20. Ci numai căutând Fața Domnului său Cel Preaînalt.”

semnificând: acesta speră să obțină binecuvântarea de a Îl vedea pe Allah subhanahu wa

ta'ala în Viața de Apoi, în grădinile Paradisului. Apoi, Allah Preaînaltul spune:

„21. Și el va fi mulțumit!”

semnificând: într-adevăr, cei cu asemenea caracteristici, vor fi mulțumiți.

Motivul revelației și virtutea lui Abu Bakr, radhi Allahu anhu

Mulți dintre savanții Tăfsir-ului au menționat că aceste versete au fost revelate despre Abu Bakr As-Siddiq, radhi Allahu anhu. Câțiva dintre ei au menționat chiar că a fost un consens între comentatorii Coranului, cu privire la aceasta. Nu este nicio îndoială că el, radhi Allahu anhu, este inclus în înțelesul acestor versete și că el este cel mai demn din Umma, pentru a fi descris cu aceste caracteristici, pentru că modul de redare al acestor versete este general, după cum Allah subhanahu wa ta'ala spune în Nobilul Coran:

„17. În vreme ce va fi ferit de el cel evlavios,

18. Care dă averea lui [ca milostenie] și se curățește

19. Și care nimănui nu-i face un bine pentru a fi răs-

plătit,”

Cu toate acestea, Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a aparținut, în primul rând, acestei Umma care a avut aceste caracteristici, pe lângă altele demne de laudă. Într-adevăr, el, radhi Allahu anhu, a fost sincer, pios, generos, caritabil și întotdeauna a cheltuit averea sa de dragul lui Allah subhanahu wa ta'ala, urmându-l pe Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*.

Cât de mulți dinari și dirhami a cheltuit el, radhi Allahu anhu, sperând să vadă Fața Celui Nobil?!

Nu a considerat că cineva are o datorie față de el, de care ar fi avut nevoie, pentru care trebuie să fie despăgubit. Mai degrabă, virtutea și bunătatea lui Abu Bakr, radhi Allahu anhu, au fost demonstrate chiar și în fața liderilor altor triburi.

Acesta este motivul pentru care Urwa ibn Mas'ud, radhi Allahu anhu, șeful tribului Thaqif, i-a spus lui Abu Bakr, radhi Allahu anhu, în ziua tratatului de la Hudaibiya:

„Pe Allah, dacă nu aș fi avut o datorie față tine, pe care nu am înapoiat-o încă, aș fi răspuns

chemării tale (la Islam).”

Abu Bakr As-Siddiq, radhi Allahu anhu, s-a supărat foarte tare, pentru că a zis astfel de lucruri (de exemplu, eu datorez ceva). Deci, dacă aceasta a fost poziția lui față de conducătorii arabilor și față de liderii de triburi, atunci ce putem spune despre celelalte persoane?

Prin urmare, Allah Preaînaltul spune:

„19. Și care nimănui nu-i face un bine pentru a fi răsplătit,

20. Ci numai căutând Fața Domnului său Cel Preaînalt.

21. Și el va fi mulțumit!”

În cele două *Sahih*, este înregistrat că Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Celui care a pregătit două animale pentru călărie, pe Calea lui Allah, paznicii Paradisului îi vor spune:

«O, slujitor al lui Allah, acest lucru este bun!»

Așa că Abu Bakr a zis:

«Mesager al lui Allah! Cel pe care ei îi cheamă nu va avea nicio nevoie. Va fi acolo cineva pe care ei îl vor chema?»

Profetul a răspuns:

«Da, și sper ca tu să fii unul dintre aceia.»”

(Fath Al-Bari, 7:23 și Muslim)

Acesta este sfârșitul Tăf-sir-ului Surei Al-Layl și toate

laudele și mulțumirile I se cu-vin lui Allah subhanahu wa ta'ala.

Allahu Alam

**Înțelepciunea Profetului,
salla Allahu aleihi wa sallam,
în corectarea greșelilor oamenilor**
(continuare)
~ tradus de Alya Iacob ~

**Diferențierea dintre cel
care greșește din ignoranță și
cel care greșește cu bună-
știință**

Un exemplu în acest sens este povestea lui Mu'awiyah ibn Al-Hakam Al-Salami, care, atunci când a venit în Medina din deșert, nu știa că este interzis să se vorbească în timpul Rugăciunii. El a spus:

„În timp ce făceam Rugăciunea în spatele Mesagerului lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, un bărbat a strănutat, așa că i-am spus:

«YerhamukAllah!»

Oamenii s-au uitat la mine, așa că am zis:

«Fie ca mama mea să mă piardă! Ce este cu voi, de mă priviți așa?»

Ei au început să își lovească coapsele cu palmele și, atunci când am înțeles că ei îmi spu-

neau că trebuie să rămân tăcut, m-am oprit din vorbit (pentru că am dorit să le răspund din nou, dar m-am abținut și am tăcut).

Atunci când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a terminat Rugăciunea – fie ca tatăl și mama mea să fie sacrificați pentru el; nu am văzut nicio dată un învățător mai bun, nici înainte și nici după el – nici nu m-a certat, nici nu m-a lovit și nici nu m-a făcut să-mi fie rușine. Doar a spus:

«Rugăciunea nu trebuie să conțină nimic spus de om; este doar tasbih, takbir și recitarea Coranului.»

(relatat de Muslim)

Cel ignorant are nevoie să fie învățat cel care are dubii are nevoie de explicații, cel neglijent are nevoie să i se aducă aminte, iar cel care persistă în erori, să fie avertizat. Nu este

drept ca cel care nu știe, să fie judecat în același mod în care este muștrat cel ignorant. Tratarea prea aspră a celui care nu știe îl va pune în situația de a refuza să urmeze un sfat, însă, acest lucru nu se aplică și pentru cel ignorant, care, dacă este tratat cu blândețe și înțelepciune, pur și simplu nu își va da seama că el, în fapt, face o greșală. Este ca și cum am spune celui muștrat:

„De ce nu mă înveți, înainte de a mă ataca?”

Cel care face greșeli fără a realiza acest lucru tinde să creadă că ceea ce face este bine și, în acest caz, trebuie să luăm în considerare felul în care gândeste și să acționăm cu tact.

Imam Ahmad a relatat în *Musnad*, de la Mughirah ibn Shu'bah, radhi Allahu anhu:

„Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a mâncat ceva și apoi s-a ridicat pentru Rugăciune. Deja avea făcută abluțiunea, însă eu i-am adus puțină apă, pentru a își face abluțiunea. El m-a respins și a spus:

«Du-te de aici!»

Pe Allah, m-am supărat. El s-a rugat, iar eu m-am plâns lui Omar despre ceea ce s-a întâm-

plat. Acesta a spus:

«O, Profet al lui Allah, Al-Mughirah a fost rănit de respingerea ta, și se teme că ești supărat pe el dintr-un anumit motiv.»

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

«Este un om bun, dar mi-a adus apă pentru abluțiune după ce mâncasem și dacă aș fi făcut din nou abluțiunea, oamenii m-ar fi urmat (ar fi crezut că trebuie să facă și ei abluțiunea de fiecare dată după ce mănâncă).»

Trebuie remarcat faptul că atunci când Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, corecta greșelile unuia dintre Sahaba, acest lucru nu avea un impact negativ asupra acestuia, ci dimpotrivă, rezultatul era unul pozitiv. Din această cauză, ei erau deosebit de atenți la comportamentul lor, după ce li se făceau anumite observații, pentru ca Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, să fie mulțumit.

De asemenea, trebuie menționat că, atunci când Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, i-a arătat lui Al-Mughirah, radhi Allahu anhu, unde a greșit, nu a fost supărat pe el ca persoană, ci a corectat greșeala acestuia,

din mila sa pentru oameni și pentru a le explica în mod clar greșeala, pentru ca ei să nu facă ceva ce nu era wagib, știind că astfel le putea îngreuna adora-re.

Diferențierea între greșelile rezultate după un efort sincer de a afla ceea ce este drept (ijtihad) și greșelile făcute în mod deliberat sau din neglijență

Nu este nicio îndoială că, în primul caz, atunci când cineva a greșit, această persoană nu este de învinovățit și ea va fi răsplătită, chiar dacă a făcut o greșeală, atât timp cât intenția sa a fost sinceră. Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Dacă un conducător se străduiește să fie corect, atunci când cere ceva și dacă decizia luată este corectă, atunci el va primi două răsplăți (una pentru protejarea drepturilor unui credincios și una pentru stră-dania sa). Însă, dacă decizia lui a fost greșită, va primi numai o singură răsplată.”

(relatat de Bukhari, Muslim

Abu Dawud, Ahmad și Ibn Majah)

Acest caz este diferit de cel al persoanei care greșește în mod deliberat sau a celei care persistă în a face greșeli. În primul caz (cel deliberat), persoana trebuie sfătuită, în al doilea caz, persoana trebuie avertizată și muștrată.

Ijtihad-ul poate fi scuzat de către o persoană calificată pentru aceasta, nu de o persoană care ia hotărâri fără a avea suficiente cunoștințe islamice și fără a lua în considerare circumstanțele. Din această ca-uză, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a dezaprobat cu severitate pe cei care au greșit, așa cum este, spre exemplu, cazul omului cu capul spart. Abu Dawud a relatat de la Jabir, radhi Allahu anhu:

„Am mers într-o călătorie și unul dintre bărbații care era cu noi a fost lovit la cap cu o piatră și a început să sângereze. Apoi, el a adormit și, când s-a trezit, a avut nevoie de ghusl (era în stare de janaba). I-a întrebat pe cei care erau cu el:

«Credeți că mă pot purifica prin tayamum?»

Ei au răspuns:

«Nu credem că ai o scuză, atâta timp cât ai apă suficientă.»

Astfel, a făcut ghusl și a murit. Atunci când am ajuns la Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și a auzit cele petrecute, a spus:

«L-au omorât, fie ca Allah să îi omoare! De ce nu au întrebat, dacă nu știau? Datoria celui care nu cunoaște este să întrebe...»

(relatat de Abu Dawud, iar Albani l-a clasat ca fiind hadith Sahih și a indicat că extra-materialul adăugat la sfârșitul hadith-ului este slab)

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus că:

„Judecătorii sunt de două tipuri: un tip va fi în Paradis, iar altul în Iad.

Cei care se vor afla în Paradis, sunt cei care știu adevărul și judecă în concordanță cu el. Un om care știe adevărul, dar judecă nedrept, va fi în Iad, iar cel care judecă între doi oameni, fără a avea cunoștințe adecvate, va fi, de asemenea, în Iad.”

(relatat de Abu Dawud)

Un alt factor în decizia de a muștra pe cineva este reprezentat prin luarea în conside-

rare a locului în care a fost făcută greșeala. De asemenea, trebuie ținut cont dacă această greșeală a fost comisă într-un mediu în care Sunna este respectată sau a fost comisă într-un mediu în care bid'a este răspândită. De asemenea, trebuie anihilat și răul care o urmează, ținând cont că oamenii erau cu opinii care urmăresc ignoranța, fiind prea indulgenți, astfel emitând fatwa și spunând că este admisă.

Dacă intenția celui care a greșit este bună, nu înseamnă că acesta nu trebuie muștrat

Amr ibn Yahya a spus:

„L-am auzit pe tatăl meu povestind de la tatăl său, spunând:

«Eram la ușa lui Abdullah ibn Mas'ud, înaintea Rugăciunii de dimineață. Atunci când a ieșit afară, am plecat cu el la moschee. Abu Musa Al-Ash'ari a venit la noi și a zis:

„Abdur-Rahman nu a ieșit încă?”

Noi am răspuns:

„Nu.”

S-a așezat lângă noi până

când Abu Abdur-Rahman a ieșit. Atunci, ne-am ridicat cu toții să îl salutăm și Abu Musa i-a spus:

„Abdur-Rahman, mai de vreme, am văzut în moschee ceva ce nu am mai văzut înainte niciodată, dar pare a fi un lucru bun, alhamdulillah.”

El a întrebat:

„Și ce ai văzut?”

Abu Musa a răspuns:

„Dacă vei trăi, vei vedea și tu. Am văzut în moschee oameni stând în cercuri, așteptând Rugăciunea. În mijlocul fiecărui cerc, era un bărbat, cu pietricele în mână. Ei spuneau:

«Spuneți *Allahu Akbar* de o sută de ori», iar oamenii spuneau aceasta; iar apoi zicea:

«Spuneți *La illahe illa Allah* de o sută de ori», iar oamenii spuneau aceasta de o sută de ori; apoi ziceau:

«Spuneți *SubhanaAllah* de o sută de ori», și ei spuneau.”

Abdur-Rahman a întrebat:

„Ce le-ai spus?”

Omul a răspuns:

„Nu le-am spus nimic. Am așteptat să văd care este opinia ta și ce îmi vei spune să fac.”

El a zis:

„De ce nu le-ai spus să își numere faptele lor rele și că nu

le garantezi că nimic din faptele lor bune nu va fi șters?”

Apoi a plecat și noi l-am urmat până am ajuns la unul dintre aceste cercuri. S-a oprit și a întrebat:

„Ce este ceea ce văd că faceți?”

Ei au răspuns:

„O, Abdur-Rahman, acestea sunt pietricele pe care le folosim să numărăm takbir-ul, tahlil-ul și tasbih-ul nostru.”

El a spus:

„Numărați-vă faptele voastre rele și vă asigur că nimic din faptele voastre bune nu va fi șters. Vai, vouă, Umma lui Mohammed, cât de repede distrugeți ceea ce obțineți! Companionii Profetului vostru, *salla Allahu aleihi wa sallam*, sunt încă în viață, haina lui încă nu a putrezit și vasele lui nu sunt încă sparte. Pe Cel în Mâna căruia se află sufletul meu, voi fie urmați o cale mai bună decât a avut Mohammed, fie ați deschis calea dezinformării!”

Ei au spus:

„Pe Allah, noi am vrut numai să facem bine.”

El a zis:

„Oare câți dintre cei care au vrut să facă bine nu au reușit?! Profetul nostru, *salla Allahu*

aleihi wa sallam, ne-a spus că oamenii recită Coranul, dar aceasta nu merge mai departe de gâtul lor. Pe Allah, nu știu, poate că cei mai mulți dintre ei sunt ca voi.”

Apoi s-a îndepărtat de ei. Amr ibn Salama a spus:

„Am văzut pe cei mai mulți din aceste cercuri luptând alături de Khawarij, în ziua de Nahrawan.”»”

(relatat de Ad-Darimi, în *Sunan* nr. 210. Albani l-a clasificat drept Sahih)

A fi corect și a nu fi părtinitor, atunci când se corectează o greșală

Allah subhanahu wa ta'ala spune în Nobilul Coran:

„«Și să nu vă apropiați de averea orfanului, decât cu ceea ce ați putea s-o faceți și mai bună, până când el nu ajunge la maturitate; și împliniți măsurarea și cântărirea cu dreptate! Căci Noi nu impunem unui suflet decât atât cât poate el. Iar când spuneți [ceva], fiți dreți, chiar când este vorba de o rudă apropiată și țineți-vă legământul față de Allah!» Acestea vi le-a poruncit [Allah], poate că voi vă aduceți aminte!”

(Surat Al-'An'am, 6:152)

„Allah vă poruncește să dați înapoi stăpânilor lor lucrurile încredințate, iar dacă judecați între oameni, să judecați cu dreptate! Cât de minunat este acest lucru la care vă povățuiește Allah! Allah este Cel care Aude Totul [și] Cel care Vede Totul [*Sami', Basir*]!”

(Surat An-Nisa', 4:58)

Cu toate că Usama ibn Zayd, radhi Allahu anhu, a fost cel mai iubit de Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, acest lucru nu l-a oprit pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, să îl mustre sever, atunci când a încercat să intervină pentru una dintre pedepsele prescrise de Allah subhanahu wa ta'ala. Aisha, radhi Allahu anha, a relatat că, în momentul în care se aflau în Mecca, cei din tribul Quraish erau îngrijorați pentru o femeie din Banu Makhzum, care furase pe timpul Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam. Ei au zis:

„«Cine îi va spune Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, despre ea? Cine va îndrăzni, în afară de Usama ibn Zayd, cel mai iubit de către Profet, salla Allahu aleihi wa

sallam?»

Astfel, Usama i-a vorbit Profetului. El, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a zis:

„«Tu ai intervenit, mijlocind la mine, pentru a încălca una dintre pedepsele lui Allah?»

Apoi, el s-a ridicat și s-a adresat oamenilor, spunând:

«O, voi, oameni, cei dinaintea voastră au fost pierduți, pentru că dacă cineva de rang înalt fura, îl scuteau de pedeapsă; iar dacă cineva de rang mic fura, aplicau asupra acestuia pedeapsa prescrisă. Pe Allah, dacă Fatima, fiica lui Mohammed, ar fura, i-aș tăia mâna.»”

(relatat de Muslim)

Atitudinea Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, față de Usama, radhi Allahu anhu, arată faptul că era drept și just și că Islamul avea prioritate în fața celor iubiți, din punctul său de vedere. O persoană poate ierta greșelile cui dorește, dar nu are dreptul

de a fi tolerant sau părtinitor față de cei ai căror greșeli depășesc limitele stabilite de Islam.

Câteodată, atunci când o persoană dragă sau un prieten face o greșală, nu este muștrat așa cum se întâmplă cu o persoană necunoscută, pentru că, o persoană apropiată nu poate judeca sincer într-un astfel de caz și poate fi injustă, privind greșelile celor apropiați, în timp ce critică foarte tare o persoană necunoscută, care face aceleași greșeli.

Un poet arab a spus:

„Dacă iubești o persoană, nu îi vezi nicio greșală, dar dacă ești supărat pe ea, le vezi pe toate.”

Acest lucru se reflectă, de asemenea, în modul în care aceste acțiuni sunt interpretate. O greșală văzută de o persoană apropiată va fi văzută în mod diferit de către o altă persoană.

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

Supremația inconfundabilă Expunerii asupra Islamului

Scrieri selectate ale Sheikh-ului Al-Islam Ad-Din ibn Taymiyya,
compilate și traduse de Mohammed Abdul-Haqq Ansari

(continuare)

~ tradus de Umm Raschid ~

Modul corect de interpretare a Coranului

Modul corect este acela de a interpreta Coranul prin Coranul însuși, apoi prin Sunna Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, apoi cu ajutorul comentariilor companionilor, *radhi Allahu anhum*, și prin comentariile succesorilor celor bine-călăușiți. Nimeni nu ar trebui să contrazică vreodată o interpretare asupra căreia au fost ei, cu toții, de acord. *Este interzis a explica Coranul doar pe baza rațiunii fiecăruia, fără a cunoaște toate aceste lucruri.*

Cel mai bun mod de a explica Coranul este prin Coran. O aluzie făcută într-un loc este explicată în altul și un lucru expus pe scurt cu o ocazie, este elaborat, cu altă ocazie. Și dacă aceasta nu ajută, trebuie să ne

întoarcem către Sunna, pentru că **Sunna explică și elucidează Coranul.**

Imam Abdullah Mohammed ibn Idris Ash-Shafi'i (1) spunea:
*„Tot ceea ce Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus, este ceea ce el a derivat din Coran.*

«Allah Preaînaltul a zis:

„Noi ți-am trimis Cartea cu Adevărul, ca să judeci între oameni așa cum ți-a arătat Allah. Și nu fi apărător al celor haini!”

(Surat An-Nisa', 4:105);

Și a mai zis:

„[I-am trimis cu] semne limpezi și cu scripturi. Iar ție ți-am pogorât Noi Coranul, pentru ca tu să le tâlcuiești oamenilor deslușit ceea ce a fost pogorât pentru ei. – Poate că ei vor chibzui!”

(Surat An-Nahl, 16:44)

Și încă o dată:

„[I-am trimis cu] semne limpezi și cu scripturi. Iar ție ți-am pogorât Noi Coranul, pentru ca tu să le tâlcuiești oamenilor deslușit ceea ce a fost pogorât pentru ei. – Poate că ei vor chibzui!”

(Surat An-Nahl, 16:44).»”

De aceea Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Să știți că mie mi-a fost dat Coranul și ceva asemănător acestuia.”(2)

și anume, Sunna. În fapt, Sunna îi este, de asemenea, dată prin revelație, ca și Coranul, cu deosebirea că nu i-a fost recitată, cum a fost Coranul. Imam Ash-Shafi'i și alți savanți au oferit un număr de argumente în sprijinul acestei opinii, însă nu le putem prezenta aici.

Pentru a înțelege Coranul, trebuie mai întâi să ne uităm la Coranul însuși. Dacă acesta nu ne ajută, să ne întoarcem apoi spre Sunna.

„Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, l-a trimis pe Mu'adh în Yemen și l-a întrebat:

«Cum vei judeca în cazurile (care vor veni la tine)?»

El a răspuns:

«Voi judeca după Cartea lui Allah.»

«Și dacă nu găsești acolo, ce vei face?», a întrebat Profetul.

El a spus:

«Voi face referire la Sunna Profetului.»

«Și dacă nu vei găsi nici acolo, ce vei face?», a întrebat, din nou, Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*.

El a răspuns:

«Voi apela la rațiunea mea.»

Auzind acestea, Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, l-a bătut pe Mu'adh pe umăr și a zis:

«Laudă lui Allah, care l-a călăuzit pe trimisul Trimisului Său, spre ceea ce îi place Trimisului Său.»”(3)

Acest hadith a fost relatat în *Musnad* și în colecțiile *Sunan* de hadith cu isnad bun.

Atunci când nu găsești ajutor în Coran și în Sunna, întoarce-te la cuvintele companionilor, *radhi Allahu anhum*, pentru că ei cunoșteau mai bine Coranul. Ei au fost martori la revelația sa și au trecut prin circumstanțele în care acesta a fost revelat și îl cunoșteau și îl înțelegeau pe deplin. Acest lucru este valabil mai ales pentru învățații și conducătorii lor, cum sunt cei patru califi bine-călăuziți și Abdullah ibn

Mas'ud (4), radhi Allahu anhum.

S-a relatat că Abdullah ibn Mas'ud, radhi Allahu anhu, spunea:

„Pe Unicul alături de care nu există alt dumnezeu, nu există verset din Coran despre care să nu știu în ce situație și în care loc a fost revelat. Dacă aș fi știut că cineva cunoaște Coranul mai bine ca mine și aș fi putut să ajung la el, m-aș fi dus, cu siguranță, să-l văd.”(5)

Un alt mare învățat și savant a fost Abdullah ibn Abbas (6), radhi Allahu anhu, nepotul Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și comentator al Coranului. El a atins acest statut prin virtutea Rugăciunii Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*:

„O, Allah, dăruiește-mi mie știința Islamului și învață-l pe el înțelesul Coranului.”(7)

Abdullah ibn Mas'ud, radhi Allahu anhu, spunea:

„Ce bun interpretator al Coranului este Ibn Abbas!”

Atunci când cineva nu găsește în Tăfsir-ul Coranului, în Coran și în Sunna sau în cuvintele companionilor, radhi Allahu anhum, mulți dintre învățați se întorc spre cuvintele

urmașilor acestora, cum ar fi Mujahid ibn Jubayr (8), pentru că el excela în *Tăfsir*.

Mohammed ibn Ishaq a relatat de la Abban ibn Salih că Mujahid spunea:

„Am citit Coranul cu Ibn Abbas, de trei ori, de la început până la sfârșit, făcând pauză la fiecare verset și întrebându-l despre el.”

Acesta este motivul pentru care Sufyan Ath-Thawri (9) spunea:

„Dacă ai Tăfsir-ul lui Mujahid, acesta este suficient.”

Pe lângă Mujahid, putem face referință la Sa'id ibn Jubayr (10), Ikrimah (11), elevul lui Ibn Abbas, Ata ibn Abu Ribah (12), Al-Hasan Al-Basri (13), Masruq ibn Al-Ajda' (14), Sa'id ibn Al-Musayyib (15), Abu Al-'Aliyah (16), Ar-Rubay' ibn Anas (17), Qatadah (18), Ad-Dahhak ibn Muzahim (19) și alți succesori sau urmași ai lor și chiar și cei care le-au urmat acestora.

Shu'bah (20) și alții spuneau:

„Cuvintele succesorilor (At-Tabi'in) nu exercită autoritate în materie de reguli practice; cum ar putea ele să aibă autoritate în Tăfsir?”

Ceea ce vrea el să spună, este faptul că vorbele unui succesor nu au autoritate asupra cuvintelor altui succesor, care diferă de opinia sa, și acest lucru este adevărat. Însă, atunci când ei, succesorii, sunt de acord asupra unui lucru, atunci exercită autoritate, fără îndoială. Însă, dacă opiniile lor diferă, atunci opinia unuia nu are autoritate asupra opiniei altora dintre ei și nici asupra opiniei celor care le-au urmat. În astfel de cazuri, trebuie să ne întoarcem la limba Coranului sau la Sunna, sau la literatura arabă, în general, sau la cuvintele companionilor, radhi Allahu anhum, cu privire la acest subiect.

Este interzis (haram) Tăfsirul Coranului pe baza rațiunii. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, spunea:

„Oricine vorbește despre Coran, fără știință temeinică, își face loc pentru sine însuși, în Iad.”(21)

El, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus, de asemenea:

„Oricine vorbește despre Coran doar pe baza rațiunii sale este un păcătos, chiar dacă ceea ce spune este corect.”(22)

Tirmidhi, care a relatat a-

cest hadith, a spus că este o raritate (gharib). S-a relatat despre un număr de învățați din rândul companionilor, radhi Allahu anhum, și despre alții, că au condamnat, în același context, încercarea de a explica Coranul fără știință.

Dacă Mujahid, Qatadah și alți învățați ca ei, au explicat Coranul, ne așteptăm ca ei să nu fi spus nimic despre Coran sau să fi comentat versetele sale fără o știință temeinică, discutând doar pe baza rațiunii lor. Acest lucru este susținut de numeroase relatări despre ei, care spun că ei nu au spus nimic fără știință sau doar din mințile lor.

Astfel, dacă cineva vorbește despre Coran pe baza rațiunii sale, el vorbește despre ceea ce nu cunoaște și încalcă o poruncă ce i-a fost cerută să o urmeze. În consecință, chiar dacă ceea ce spune este corect, el păcătuiește, pentru că nu a urmat porunca.

Cu toate acestea, cei care au făcut Tăfsir în baza cunoașterii versetelor, a limbajului lor, ca și implicațiile lor legale și religioase, nu aveau de ce să se teamă. Acesta este motivul pentru care comentariile lor asu-

pra Coranului au ajuns până la noi. Și acest lucru nu intră în conflict cu atitudinea descrisă mai sus. Ei au discutat lucrurile pe care le cunoșteau și s-au abținut de la discuții asupra lucrurilor pe care nu le cunoșteau. Acest fapt este un adevăr pentru fiecare: omul nu trebuie să vorbească despre ceea ce nu are știință.

Pe de altă parte, trebuie să spună ceea ce cunoaște, atunci când este întrebat, pentru că și aceasta este o obligație, așa cum Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Faceți-o cunoscută oamenilor și nu o ascundeți!”

(Surat 'Al-'Imran, 3:187)

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus, de asemenea, într-un hadith relatat pe numeroase căi de transmitere:

„Oricine ascunde ceea ce știe, atunci când este întrebat despre aceasta, va avea în gură un căpăstru de foc, în Ziua Învierii.”(23)

Ibn Jarir a relatat prin Mohammed ibn Bashir, Mu'ammal, Sufyan și Abu Az-Zanad, că Ibn Abbas, *radhi Allahu anhu*, spunea:

„Tăfsir-ul este de patru feluri:

❖ *primul, ceea ce pot cunoaște arabii din limbaj;*

❖ *al doilea, ceea ce nimeni nu poate fi scuzat că nu cunoaște;*

❖ *al treilea, ceea ce doar savanții cunosc;*

❖ *și al patrulea, ceea ce Singur Allah cunoaște.”*(24)

[Fatawa, 13:363-375]

Explicația numerelor din paranteză:

(1) Abdullah Mohammed ibn Idris ibn Al-Abbas Ash-Shafi'i (150/767-204/819). S-a născut în Sham (Palestina), a crescut și a fost educat în Mecca, a studiat Fiqh cu Imam Malik, în Medina, și cu Imam Mohammed Ash-Shaybani, în Iraq; s-a stabilit în Egipt, în 199/814, unde a înființat propria sa școală de Fiqh. *Risalah* este o expunere a principiilor de bază de Fiqh și subliniază importanța hadith-ului în Fiqh, în vreme ce *Al-Umm* încorporează opiniile sale legislative, în detaliu.

(2) Abu Dawud, *Sunan*:5; Ahmad, *Musnad*, 4:131. În *Musnad* găsim ambele cuvinte, Al-Quran și Al-Kitab.

(3) Acest hadith a fost notat de Ad-Darimi (*Sunan*, 1:60), ca și de Abu Dawud și Tirmidhi, însă este slab. Ibn Hazm a reliefat (*Al-Ihkam fi Usul al-Ahkam*, Cairo, Matba'at al-Imam, n.d. p. 773) că unul dintre naratorii hadith-ului, Al-Harith ibn 'Amr, este o persoană necunoscută și, astfel, hadith-ul nu poate fi considerat ca bază de argumentare. Cu toate acestea, punctul de vedere pentru care Ibn Taymiyya a citat hadith-ul, este valid și convenit.

(4) Abu Mas'ud Abdullah ibn Mas'ud, radhi Allahu anhu, unul dintre primii șase care au îmbrățișat Islamul, a fost în serviciul Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, mulți ani. El era cel mai cunoscător dintre companioni, radhi Allahu anhum, în ceea ce privește Coranul. Omar Al-Faruq, radhi Allahu anhu, cel de-al doilea calif, l-a trimis la Kufah să predea Coranul, unde a avut și funcția de Qadi și vistiernic guvernamental.

(5) Vezi Ibn Jarir, *Jami' al-Bayan'an Tawil Ayn al-Quran* (Cairo, Al-Halabi, 1373 A.H.), 1:80.

(6) Abdullah ibn Abbas (d. 68/687), radhi Allahu anhu,

unul dintre cei mai eminenți învățați ai Coranului, dintre companionii Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, cunoscut ca și «Comentatorul Coranului» și cel de-al patrulea dintre cei mai prolifici naratori de hadith și un distins faqih (jurist). Observațiile lui fac parte din toate comentariile făcute asupra Coranului. Cu toate acestea, multe dintre observațiile atribuite lui nu sunt originale. Așa-numitele *Comentarii ale lui Ibn Abbas*, compilate de Abu Tahir Mohammed ibn Ya'qub Al-Firozabadi, nu sunt o lucrare a sa.

(7) Bukhari, *Sahih*, wudu: 10; Muslim, *Sahih*, Fada'il as-sahaba:138; Ahmad, *Musnad*, 1:266, 314, 328, 335.

(8) Mujahid ibn Jubayr Al-Makki (21/642-104/722) a fost cel mai eminent discipol al marelui comentator al Coranului, Abdullah ibn Abbas, radhi Allahu anhu. Comentariile sale asupra Coranului au fost adunate și publicate sub titlul *Tafsir Mujahid*, de Abdur-Rahman At-Tahir Mohammed As-Surati (*Majma' al-Buhuth*, Islamabad, Pakistan), în două volume.

(9) Abu Abdullah Sufyan

ibn Masruq Ath-Thawri (97/716-101/778), numit *Amir al-muminin fi al-hadith*, s-a născut și a crescut în Kufah; a refuzat să accepte postul de judecător, oferit de către califul Abasid Mansur, a părăsit Kufah în 144/761 și și-a petrecut restul vieții sale în Mecca și în Medina. Printre cărțile sale găsim două colecții de hadith, una mare și una mică.

(10) Abu Abdullah Sa'id ibn Jubayr (45/665-95/714), de origine abisiniană, un protejat al Banu Asad, stabilit în Kufah. Student al lui Ibn Abbas și al lui Abdullah ibn Omar, în Coran, el era cel mai cunoscător dintre succesori, în privința Coranului. Când oamenii din Kufah mergeau la Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, cerându-i opinia și sfatul, el se mira de ce veneau la el, de vreme ce Sa'id era acolo, între ei. Sa'id s-a alăturat lui Abdur-Rahman ibn Al-Ash'ath, când acesta s-a ridicat împotriva lui Abdul-Malik ibn Marwan; pentru acest motiv, Hajjaj l-a ucis pe Sa'id, deși fiecare de pe pământ avea nevoie de știința lui.

(11) Abu Abdullah Ikrimah ibn Abdullah (d. 105/723), un sclav berber, al lui Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, eliberat du-

pă moartea stăpânului, de către fiul acestuia, Ali, s-a distins ca un savant al Coranului. Ash-Sha'bi spunea: „*Nu este nimeni pe pământ mai cunoscător al Cărții decât Ikrimah.*” (Adh-Dhahabi, *Tăfsir wa al-Mufasssirun*, vol. I, p. 111).

(12) Ata ibn Ribah (27/280-114/732), un discipol al lui Abdullah ibn Abbas, radhi Allahu anhu, în Tăfsir, era cel mai distins jurist (faqih) al vremurilor sale, în Mecca.

(13) Abu Sa'id Al-Hasan ibn Yasar Al-Basri (21/642-110/728), un remarcabil savant, un mare narator de hadith, un savant al Coranului, un faqih, orator și ascet, și, de asemenea, Sheikh al-Basri – al acelor timpuri. Hasan Abbas a scris o carte despre viața lui.

(14) Abu Aisha Masruq ibn Al-Ajda' (d. 63/683) a fost socotit ca cel mai cunoscător discipol al lui Abdullah ibn Mas'ud, radhi Allahu anhu, în Kufah.

(15) Abu Mohammed Sa'id ibn Al-Musayyib (13/634-94/712), un mare savant de hadith, fiqh și Coran, considerat ca lider al Succesorilor. (*Sayyid At-Tabi'in*).

(16) Abu Al-'Aliyah Rafi' ibn

Mihran Ar-Riyyahi (d. 90/709) a fost un distins succesor și savant al Coranului.

(17) Ar-Rubay' ibn Anas, un distins savant al Coranului, decedat în 139/756.

(18) Abu Al-Khattab Qatadah ibn Diyamah (d. 118/71), savant al Coranului și un om cu o extraordinară capacitate de memorare a hadith-urilor, în Basra.

(19) Abu Al-Qasim Ad-Dahhak ibn Muzahim Al-Balkhi (d. 105/723), un savant al Coranului, a învățat Tăfsir de la Sa'id ibn Jubayr (d. 95/714) și a scris o carte pe acest subiect.

(20) Shu'bah ibn Al-Hajjaj ibn Al-Warad Al-Antaki (82/701-160/776), unul dintre savanții lideri ai hadith-ului din Basra, a scris cartea *Al-Gharib* în hadith.

(21) Tirmidhi, *Sunan, Tăfsir (Fi al-tarjuma)*; Ahmad, *Musnad*, vol. I, 233, 269, 323, 327. Al-Albani îl considera a fi un hadith slab (*Da'if Al-Jami'al As-Saghir*, 5738). Însă, Sheikh Ahmad Shakir îl privește ca a fi autentic.

(22) Tirmidhi, *Sunan, Tăfsir*, 1; Abu Dawud, *Sunan, 'ilm*, 5. Albani considera acest hadith ca fiind slab.

(23) Tirmidhi, *Sunan, 'ilm*, 3; Abu Dawud, *Sunan, 'ilm*, 9; Ibn Majah, *Sunan, Muqaddamah*, 24; Ahmad, *Musnad*, II: 263, 305, 244, 353, 495.

(24) Vezi Ibn Jarir At-Tabari, *Jami' Al-Bayan 'an Ta'wil Ayn al-Quran* (Cairo, Al-Halabi, 1372 A.H.), 1:75.

Allahu Alam

Numele și Atributele lui Allah
subhanahu wa ta'ala
~ Al-'Aziiz (العزيز) – Puternicul /
Cel Atotputernic / Cel Tare ~
~ de Ionela Noour ~

Slavă lui Allah, Stăpânul Creației! Pacea și binecuvântarea fie asupra Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, cel demn de încredere. O, Allah, noi nu știm decât ceea ce Tu ne-ai învățat, Tu ești Cel Cunoscător, Tu ești Cel Înțelept.

O, Allah, învață-ne pe noi ceea ce este util, adu-ne beneficii din ceea ce Tu consideri că ne este folositor și sporește cunoștințele noastre! Fă ca adevărul să ne apară ca atare, așa cum este el și acordă-ne sprijinul pentru a-l urma; și fă, de asemenea, ca minciunile să fie percepute ca atare și ajută-ne pentru a ne putea îndepărta de ele! Îndură-Te de noi, ca să fim printre cei care știu să asculte, pentru a urma cel mai bun discurs! Prin Mila Ta, fă-ne dintre cei care fac bine!

Amin!

Al-'Aziiz este unul dintre frumoasele Nume ale lui Allah subhanahu wa ta'ala, unul dintre cele mai întâlnite Nume menționate în Coran. Allah Preaînaltul posedă o asemenea putere încât nu se confruntă cu nicio incapacitate, este capabil să facă tot ceea ce dorește. Nimic nu Îl poate învinge și nimic nu Îi poate dăuna. Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus că Allah Preaînaltul a zis:

„Niciunul dintre voi nu are puterea să Îmi aducă vreun prejudiciu sau vreun beneficiu.”

(relatat de Muslim)

Acest Nume, Al-'Aziiz, apare, de multe ori, alături de un alt Atribut al lui Allah subhanahu wa ta'ala, de exemplu:

Numele Al-'Aziiz (Cel Puternic) este adesea alăturat

numelui Al-Hakim (Cel Înțelept):

„El este Acela care vă plămădește în mitre, precum voiește. Nu este altă divinitate în afara Lui, Atotputernicul, Înțeleptul [*Al-'Aziiz, Al-Hakim*]”

(Surat 'Al-'Imran, 3:6)

Allah Preaînaltul este Înțelept și Puternic:

„Ale lui Allah sunt oștirile din ceruri și de pre pământ, iar Allah este Puternic [și] Înțelept [*'Aziiz, Hakim*].”

(Surat Al-Fath, 48:7)

Puterea Lui, subhanahu wa ta'ala, nu este asemeni puterii ființelor muritoare, care nu fac altceva decât să abuzeze de puterea lor, oprimându-i pe cei care sunt supuși lor.

„(...) se poate [întâmpla] ca voi să urâți un lucru care este bun pentru voi și să iubiți un lucru care este rău pentru voi. Dar Allah știe, în vreme ce voi nu știți.”

(Surat Al-Baqara, 2:216)

Allah Preaînaltul folosește această putere în mod înțelept, iar aceasta este, de asemenea, o parte a perfecțiunii găsite în numele Al-'Aziiz.

De asemenea, găsim acest Nume al lui Allah subhanahu wa ta'ala în legătură cu Ar-

Rahman (Cel Milostiv). Ca și perfecțiune a Puterii, El este Milos în această Putere a Sa. A fi Milostiv când cineva este atât de Puternic, aceasta este Perfecțiunea Milei. În schimb, oamenii, atunci când au putere, nu mai sunt milostivi. Ei devin nemiloși, distrug, devastează, pentru că nu există milă în puterea lor. Ori, cei milostivi, sunt astfel pentru că, pe lângă ei, există forțe care sunt prea puternice față de ei, cărora nu le pot rezista.

Al-'Aziiz apare asociat și cu numele de Ar-Rahim (Cel Îndurător), care ne învață că, în ciuda faptului că Allah Preaînaltul are o asemenea putere peste noi, El, subhanahu wa ta'ala, reține mânia Lui, ne acordă un răgaz pentru a ne putea schimba și nu se grăbește la pedeapsă.

„Și Domnul tău este Atotputernic [și] Îndurător [*Al-'Aziiz, Ar-Rahim*].”

(Surat Aș-Șu'ara, 26:9)

Mai găsim acest Nume legat, adesea, și de Al-'Alim (Cel care le Știe pe Toate), pentru a transmite ideea de precizie și de detalii, în ceea ce privește munca și competența Lui, Preaînaltul.

„El face să se ivească zorile și a statornicit noaptea pentru odihnă și Soarele și Luna pentru socotirea [timpului]. Aceasta este hotărârea și rânduiala Celui Puternic [și] Atoateștiutor [*Al-'Aziiz, Al-'Alim*].”

(Surat Al-'An'am, 96:6)

De asemenea, Al-'Aziiz vine în legătură cu Al-Hamid (Cel Vrednic de Laudă), transmițându-ne că Allah subhanahu wa ta'ala este Vrednic de Laudă în Legile prescrise de El, Preaînaltul:

„Pe care nu s-au răzbunat decât pentru că ei au crezut în Allah Cel Puternic [și] Vrednic de Laudă [*Al-'Aziiz, Al-Hamid*],”

(Surat Al-Buruj, 85:8)

Deci, Allah subhanahu wa ta'ala leagă acest Nume de altele, pentru a scoate la iveală și alte aspecte care se conformează perfecțiunii absolute a Puterii lui Allah Preaînaltul. El, Unicul, este *Al-'Aziiz*.

Dar ce semnificații are, mai pe larg, acest Măreț Nume, Al-'Aziiz?

Prima calitate a Numelui lui Allah subhanahu wa ta'ala ca fiind Al-'Aziiz este „Unul

precum nu mai există altcineva, care nu are niciun rival”. El, Preaînaltul, este Unic și nimic nu este asemănător Lui.

Acest Nume Îi este atribuit numai lui Allah subhanahu wa ta'ala, Unicul și Singurul, Plăcut precum nimeni nu este și El, Preaînaltul, nu este egal cu nimeni. Totul are nevoie de El, subhanahu wa ta'ala, atât de mult... Pe El, Preaînaltul, nimeni nu Îl va putea ajunge vreodată în cunoaștere, nici măcar Profeții, aleihum sallam, căci nimeni nu știe ceea ce El, Preaînaltul, știe.

Numim un lucru '*Aziiz* dacă are trei calități: este foarte rar, este absolut necesar și este foarte greu de ajuns la el. Prin urmare, Allah Unicul este Al-'Aziiz.

Existența și supraviețuirea tuturor lucrurilor depind de El, subhanahu wa ta'ala:

„Allah! Nu există altă divinitate în afară de El, Cel Viu [*Al-Hayy*], Cel Veșnic [*Al-Qayyum*]!”

(Surat 'Al-'Imran, 3:2)

Al doilea sens al numelui Al-'Aziiz este „*Cel care învinge și nu este niciodată învins*”.

În acest sens, Allah Atotputernicul spune:

„(...) Allah are putere să facă orice lucru, dacă voiește, dar cei mai mulți oameni nu știu.”

(Surat Yusuf, 12:21)

Un al treilea sens al numelui Al-'Aziiz este „*Cel Atotputernic, Cel Tare*”, derivat din cuvântul arab «'Azza», care înseamnă «putere, dominație». Puterea lui Allah Preaînaltul transcede și depășește toată puterea. Nimeni nu poate aspira la ea. Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„(...) Puterea întreagă este a lui Allah! (...)”

(Surat Yunus, 10:65)

Aceasta se referă la faptul că Allah Atotputernicul este capabil să se răzbune pe răufăcători, fără ca aceștia să poată riposta în vreun fel. De asemenea, se referă la faptul că Allah subhanahu wa ta'ala nu poate fi forțat de către ceva sau cineva să facă un anumit lucru. Tot ceea ce El, Preaînaltul dorește, se va întâmpla, chiar dacă oamenii nu vor sau nu le place, și ceea ce El, subhanahu wa ta'ala, nu vrea, nu va fi, chiar dacă oamenii vor. De aceste calități ale lui Allah Al-'Aziiz trebuie să fim conștienți, căci nu este nimic mai măreț decât El,

Preaînaltul. În acest sens, Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Când am trimis la ei doi [trimiși], dar i-au socotit pe ei mincinoși. Atunci i-am întărit și cu un al treilea și au zis ei: «Noi suntem trimiși la voi!»”

(Surat Ya-Sin, 36:14)

De asemenea, Al-'Aziiz este „*Cel care dă Putere și Onoare sclavilor Săi*”. Poți ajunge la El subhanahu wa ta'ala doar ca un sclav creat de El, Preaînaltul. Toată putința și puterea pe care ființele create le posedă, le sunt acordate de către Allah Preaînaltul, care este Sursa Puterii. Trebuie să căutăm Puterea la Allah subhanahu wa ta'ala, prin a-L asculta pe El, Unicul, pentru că El, Preaînaltul, dă această «'Azza» celor care sunt aproape de El, Atotputernicul. În acest sens, Allah Preaînaltul spune:

„Spune: «O, Doamne, Stăpân peste toate! Tu dai stăpânirea aceluia care voiești Tu și iei stăpânirea de la cel care voiești Tu. Tu îl cinstești pe cel care voiești Tu și îl umilești pe cel care voiești Tu. În mâna Ta se află Binele și Tu ești Cel care are putere peste toate.”

(Surat 'Al-'Imran, 3:26)

Dacă toți oamenii ar ști că Allah subhanahu wa ta'ala are putere deplină peste toate lucrurile, L-ar asculta, s-ar baza pe El, Preaînaltul, ar avea încredere totală în El, Gloriosul, s-ar întoarce la El, subhanahu wa ta'ala, cu încredere și devotament și nu s-ar întoarce la alții în afară de El, Unicul. Trebuie să ne trăim viața în conformitate cu ceea ce Allah subhanahu wa ta'ala ne-a învățat, numai pentru mulțumirea Lui, Preaînaltul, dacă dorim să ajungem la El, Unicul și să Îi fim plăcuți. Cu cât vom fi mai mult pe placul Lui, Preaînaltul, cu atât vom fi mai puternici și El, subhanahu wa ta'ala, ne va ajuta mai mult. Deci, trebuie să facem ceea ce Allah Preaînaltul a decis.

„Nu i-ai văzut pe aceia care se laudă că sunt evlavioși? Însă numai Allah este Acela care socotește a fi evlavios pe cine voiește El și nu vor fi nedreptățiți [la răsplată] nici cât un firicel”

(Surat An-Nisa', 4:49)

Oricine aspiră să fie puternic – fie prin bogăție, prin descendența sa, prin prestigiu, sănătate, succes în această viață, fie prin realizarea Vieții

de Apoi – ar trebui să caute aceasta la Deținătorul Puterii, Cel Invincibil, care este Sursă de putere și de sprijin pentru toți cei care se bazează pe El, Preaînaltul.

Oricine Îl caută pe Allah subhanahu wa ta'ala, pentru a Îi fi refugiu și apelează la El, Preaînaltul, pentru a-și îndeplini nevoile lor și pentru a le da putere, ei Îl vor găsi pe El, Preaînaltul, Puternic, care răspunde la cererile lor, le protejează demnitatea și le conservă statutul. Nu este o rușine a-L implora pe Allah Preaînaltul; în schimb, a cere de la alții este un act rușinos, indiferent dacă cel care cere primește ceva sau nu.

Oricine Îl ia pe Allah subhanahu wa ta'ala ca Sursa sa de putere, se va bucura de putere pentru el, chiar dacă trupul său este bolnav, legăturile lui nu au influență, iar bunurile lui sunt puține.

Cel mai bun mod de a atinge puterea, care este liberă de orice ticăloșie, este să fii umil și iertător față de alte persoane, dornic de a ierta abuzurile și încălcările propriilor drepturi. Allah Preaînaltul, prin Puterea Sa, dă oamenilor timp. El, Preaînaltul, crește pu-

terea servitorilor Săi, pentru a scuza oamenii. Dacă îi ierți pe alții, când poți să le iei drepturile, să te răzbuni, dacă îi scuzi, Allah subhanahu wa ta'ala te ridică în rang. Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Oferirea de acte de caritate nu a redus niciodată averea unei persoane. Allah îi face puternici pe cei care îi iartă pe alții. Allah ridică statutul celor care arată smerenie.”

(relatat de Muslim)

În cele din urmă, fiind atenți la Coran, prin citirea și prin înțelegerea lui, prin reflecția asupra mesajului său și trăind conform percepțelor sale, o persoană poate aspira la putere și onoare. Într-adevăr, Coranul este descris ca Al-'Aziiz:

„(...) ea este o Carte plină de putere.”

(Surat Fussilat, 41:41)

Existența și supraviețuirea tuturor lucrurilor sunt în mâinile lui Allah subhanahu wa ta'ala, pentru că El, Preaînaltul, este Sursa de viață și de supraviețuire a tuturor lucrurilor. Totul are nevoie de El, Preaînaltul. Fără Grația Lui, totul devine un nimic,

neputând exista sau supraviețui. Într-adevăr, tot ceea ce este, are nevoie de El, Unicul, pentru a exista.

Din acest Nume învățăm că trebuie să avem încredere în Allah Preaînaltul, să fim siguri că El, subhanahu wa ta'ala, este capabil să răspundă Rugăciunilor noastre. Să căutăm putere și forță numai și numai la El, Unicul. Cel mai bun exemplu este cel al Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, care i-a iertat pe cei care l-au rănit pe el, salla Allahu aleihi wa sallam, ori i-au torturat pe companionii săi, radhi Allahu anhum, sau chiar au încercat să îi ucidă. Acest Nume trebuie să ne dea curaj, simțind puterea și trăind Islamul așa cum el ne-a fost transmis și așa cum s-a reflectat și în viețile Profetilor, aleihum sallam, inshaAllah.

Allahu Alam

Prosternarea pentru uitare (în Rugăciune)

De Sheikh Mohammed ibn Salih Al-Uthaymin

Traducere după Abu Talhah Dawud ibn Ronald Burbank

~ tradus de Umm Raschid ~

Toată Lauda I se cuvine lui Allah, Stăpânul întregii Creații, fie El preamărit; și fie ca El, Preaînaltul, să trimită binecuvântări asupra Profetului nostru, Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, care a transmis mesajul limpede, și asupra celor care îl urmează cu adevărat, asupra companiilor săi, *radhi Allahu anhum*, și a tuturor celor care i-au urmat în bine, până în Ziua Judecății!

Atunci când imamul execută această prosternare pentru uitare, *jami'a* este obligată să îl urmeze.

Cauzele prosternării pentru uitare sunt:

- ❖ atunci când s-a adăugat ceva;
- ❖ atunci când s-a omis ceva;
- ❖ atunci când există o

îndoială în Rugăciunea executată.

Prosternarea de uitare se face înainte de salut.

Mulți oameni sunt neștiutori cu privire la multe dintre regulile privind *Sujudus-Sahw* (prosternarea de uitare) în Rugăciune. Unii dintre ei nu împlinesc *Sujudus-Sahw* decât atunci când aceasta devine obligatorie pentru ei; alții o împlinesc altfel decât este ea corect indicată; alții o împlinesc înainte de «Sallam» (salutul de la sfârșitul Rugăciunii), chiar în cazurile în care ea ar trebui făcută după «Sallam»; alții se prosternează după «Sallam», chiar dacă ar fi trebuit să se prosterneze înainte.

Astfel, este foarte important să devenim conștienți de aceste reguli, mai ales imamii, pe care drept-credincioșii îi ur-

mează în Rugăciune și care își iau, în acest fel, responsabilitatea de a fi urmați în Rugăciunea lor, făcând ceea ce este corect și ceea ce este prescris și conducându-i pe musulmani în aceasta.

Așadar, ne dorim să aducem în fața fraților și surorilor noastre câteva dintre regulile privitoare la această întrebare, sperând ca Allah Preaînaltul să facă, inshaAllah, din aceasta, un beneficiu pentru robii Săi credincioși. Spunem acestea căutând ajutor la Allah Preaînaltul și rugându-L să ne călăuzească și să ne dăruiască cu ceea ce este drept!

Prosternarea pentru uitare

Reprezintă, de fapt, două prosternări, pe care le face credinciosul, cu scopul de a compensa greșeala/greșelile făcute în decursul Rugăciunii, greșeli datorate uitării (sahw).

Cauzele acesteia sunt în număr de trei:

- a adăuga ceva (Az-Ziyaada);
- a uita ceva (An-Naqs);
- a fi într-o stare de îndoială și ezitare (Ash-Shakk).

A adăuga ceva (Az-Ziyaada)

Dacă persoana care se roagă adaugă, în mod conștient, un stat în picioare, un așezat, o plecăciune sau o prosternare în plus, atunci, Rugăciunea sa este anulată.

Însă, dacă ea face aceasta din cauză că a uitat, sau nu-și mai aduce aminte de ce a adăugat, decât după împlinirea Rugăciunii, atunci nu trebuie decât să facă Sujodus-Sahw și Rugăciunea sa va fi corectă, inshaAllah. Însă, dacă persoana își amintește în decursul înfăptuirii adăugării respective, atunci este obligatoriu ca ea să întrerupă acea adăugare și să facă Sujodus-Sahw (la sfârșitul Rugăciunii sale) și atunci Rugăciunea efectuată va fi corectă, inshaAllah.

Un exemplu în acest sens este o persoană care împlinește Rugăciunea de Dhuhur, cu cinci rakaat, însă nu-și aduce aminte această adăugare decât în timp ce face Tashahud. Astfel, ea trebuie să termine întâi Tashahud și să dea salutul (Sallam) și apoi să se prosterneze pentru uitare, după care să dea salutul (Sallam) din nou. Însă, dacă

persoana își aduce aminte la scurt timp după Rugăciune, atunci ea trebuie să se prosterneze pentru uitare și să salute din nou.

O dovadă pentru un astfel de exemplu este următorul hadith, în care Mas'ud, radhi Allahu anhu, spunea că:

„Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, s-a rugat Dhuhr cu cinci rakaat și cineva a spus:

«S-au făcut adaosuri în Rugăciune?»

El a răspuns:

«De ce?»

Ei i-au spus:

«Te-ai rugat cinci rakaat.»

Atunci, el a făcut două prosternări, după ce a dat salutul.”

(relatat de Bukhari și Muslim)

Într-o altă relatare, se spune:

„(...) atunci, el a întors picioarele și fața sa spre Qibla și a făcut două prosternări, apoi a dat salutul.”

(relatat de Bukhari, Muslim și Abu Dawud)

A saluta (Sallam) înainte de completarea Rugăciunii

A saluta înainte de completarea Rugăciunii constituie un caz de adăugare în Rugăciune. Deci, oricine salută înainte de terminarea Rugăciunii în mod deliberat, Rugăciunea sa este anulată. Însă, dacă acest lucru este datorat uitării și persoana nu-și aduce aminte decât după o perioadă lungă de timp, Rugăciunea sa ar trebui repetată. Dacă, însă, persoana își aduce aminte la scurt timp după aceea, cum ar fi două sau trei minute, atunci trebuie încheiată Rugăciunea și salutul, după care se face prosternarea de uitare și, din nou, se dă salutul.

O dovadă pentru acest exemplu găsim în hadith-ul de la Abu Huraira, radhi Allahu anhu, care spunea că:

„Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, îi conducea în Rugăciunea de Dhuhr sau de Asr și saluta după două rakaat. Apoi, pleca repede printr-una dintre cele două uși ale moscheii și oamenii ziceau că Rugăciunea a scăzut. Profetul, între timp, stătea sprijinit de o bucată de lemn, aflată în moschee, ca și cum ar fi fost su-

părat. Un om s-a ridicat și a spus:

«O, Trimis al lui Allah, ai uitat, ori a fost scurtată Rugăciunea?»

Iar Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a zis:

«Nu am uitat, nici nu a fost scurtată.»

Omul a spus:

«Mai degrabă, ai uitat cu adevărat.»

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, le-a spus companiunilor:

«Este adevărat ce spune el.»

Ei au zis:

«Da.»

Astfel că Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a mers înainte și s-a rugat ce mai rămasese din Rugăciunea sa, apoi a salutat, apoi s-a prosternat de două ori, apoi a salutat.”

(relatat de Bukhari și Muslim)

Dacă imamul salută înainte de completarea Rugăciunii sale și sunt unii care au pierdut o parte din Rugăciune și urmează să se ridice să refacă ceea ce au pierdut și apoi imamul își aduce aminte că există ceva incomplet în Rugăciunea sa, care trebuie să îl recupe-

reze, astfel încât el urmează să se ridice să completeze, atunci cei care deja se ridicaseră pentru a reface ceea ce pierduseră, pot alege între a reface ceea ce au pierdut și apoi să se prosterneze pentru uitare, sau să se întoarcă și să-și urmeze imamul, refăcând după aceea ceea ce au pierdut atunci când acesta salută și numai atunci ei să se prosterneze pentru uitare, după ce au salutat și acest lucru este cel mai corect și prudent.

A uita ceva (Naqs)

Omiterea de stâlpi (Arkaan)

Dacă o persoană omite un stâlp (Rukn) al Rugăciunii sale și acesta este Takbir-ul inițial (Takbiratul-Ihram), atunci nu există nicio Rugăciune, fie că el a omis intenționat sau nu, pentru că aceasta nu a fost încă stabilită. Dacă este altceva decât Takbir-ul inițial și este omis cu intenție, atunci Rugăciunea sa este anulată. Însă, dacă el omite din uitare, atunci, în cazul în care el continuă și ajunge la locul din următoarea raka, el o înlătură pe cea în care a făcut

omiterea și o înlocuiește cu următoarea raka.

În cazul în care el nu a ajuns încă la următoarea raka, este obligatoriu pentru el să se întoarcă la stâlpul omis și să-l împlinească împreună cu ceea ce urmează după acesta. În ambele cazuri, este obligatoriu pentru el să facă prosternarea de uitare, după «Sallam».

Un exemplu în această privință este cazul unei persoane care uită a doua prosternare în prima raka, însă își aduce aminte în timpul șederii între cele două prosternări ale celei de-a doua raka.

Astfel, ea ar trebui să înlăture prima rakaa și cea de-a doua va lua locul primei, astfel încât o va socoti ca fiind prima raka și va continua Rugăciunea sa, bazându-se pe acest lucru. Apoi, credinciosul va spune «Sallam», va face prosternarea de uitare și va spune «Sallam» din nou.

Un alt exemplu este cel al unei persoane care uită a doua prosternare, precum și șederea dinaintea ei, în prima raka. Ea ar trebui să se întoarcă și să se așeze, apoi să se prosterneze și apoi să completeze Rugăciunea, pornind din acel loc. Apoi, ar

trebui să dea «Sallam», să facă prosternarea de uitare și, la sfârșit, să dea «Sallam».

Omiterea unei obligații (Wagibat)

Dacă persoana care se roagă omite o obligație dintre ceea ce este fard în Rugăciune, în mod intenționat, Rugăciunea sa va fi anulată. Însă, dacă ea omite din uitare și își aduce aminte înainte de a părăsi momentul acesteia în Rugăciune, atunci ea ar trebui să o împlinească, fără altă obligație.

Dacă, însă, își aduce aminte abia după trecerea momentului ei, dar înainte de a ajunge la următorul stâlp, atunci să se întoarcă și să o împlinească. Apoi, să-și împlinească Rugăciunea și să dea «Sallam», să facă prosternarea de uitare și să dea din nou «Sallam». Dacă, însă, își amintește de omitere, după stâlpul următor acesteia, atunci aceasta este anulată, astfel încât nu ar trebui să se întoarcă la ea, ci ar trebui să-și continue Rugăciunea și să facă prosternarea de uitare, înainte de a da «Sallam».

Un exemplu în acest sens este atunci când o persoană se

ridică din a doua prosternare a celei de-a doua raka, în scopul de a sta în picioare, pentru cea de-a treia raka, uitând de primul Tashahud. Însă, își aduce aminte, înainte să se ridice în picioare; astfel, ar trebui să rămână în poziția așezat, să împlinească Tashahud și apoi să termine Rugăciunea, fără altă obligație.

Dacă, însă, își aduce aminte după ce s-a ridicat, însă înainte de a sta în picioare, atunci credinciosul ar trebui să se așeze din nou și să împlinească Tashahud, apoi să-și completeze Rugăciunea și să dea «Sallam», să se prosterneze pentru uitare și să dea din nou «Sallam». Dacă el își aduce aminte, însă, după ce stă deja în picioare, atunci Tashahud este anulat pentru el, astfel, trebuie, deci, să nu se întoarcă la el, ci să continue și să-și completeze Rugăciunea și să se prosterneze pentru uitare, înainte de a da «Sallam».

O dovadă în acest sens este ceea ce a relatat Abdullah ibn Buhayna, radhi Allahu anhu, care spunea că:

„Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, îi conducea în Rugăciunea de Dhuhr. El s-a

ridicat după primele două rakaat și nu a stat (pentru primul Tashahud), astfel încât oamenii s-au ridicat împreună cu el. Apoi, când a ajuns la sfârșitul Rugăciunii și oamenii așteptau salutul său, el a spus Takbir în timp ce ședea și a făcut două prosternări înainte de salut. Apoi, a dat salutul.”

(relatat de Bukhari și Muslim)

Îndoiala și ezitarea (Shakk)

Îndoiala și ezitarea înseamnă să fii nesigur cu privire la cele două tipuri de omitere care au avut loc. Îndoiala nu este luată în considerare, în ceea ce privește actele de adorare, în trei cazuri:

1. Când este vorba doar de autoamăgire și nu de ceva care să fie concret, așa cum sunt acele șoapte diabolice.

2. Dacă se întâmplă foarte des ca o persoană să uite, astfel încât să nu facă niciunul dintre actele de adorare, cu excepția cazului în care acest fapt se petrece din cauza îndoielii și ezitării.

3. În cazul în care acest fapt se întâmplă după termi-

narea actelor de adorare, atunci, acest fapt nu se ia în considerare, atât timp cât persoana nu este sigură de acest lucru, caz în care va acționa numai după ce ea este foarte sigură.

Un exemplu în acest sens este atunci când o persoană face Rugăciunea de Dhuhur și, după ce a terminat să se roage, nu este sigură dacă s-a rugat trei sau patru rakaat. Apoi, ea lasă deoparte această îndoială și nu se întoarce asupra acestui fapt decât dacă este sigură că a făcut numai trei rakaat din patru, caz în care trebuie să recupereze Rugăciunea, numai dacă acest lucru se întâmplă la scurt timp după ce s-a rugat, apoi, trebuie să dea salutul, să facă prosternarea de uitare și apoi să salute din nou.

Dacă îndoiala se referă la alt motiv decât cele amintite mai sus, atunci aceasta se ia în considerare.

Îndoiala în Rugăciune este de două feluri:

1. Dacă unul dintre cele două aspecte posibile are o mai mare importanță pentru ea, atunci persoana va acționa în conformitate cu ceea ce este mai puternic în mintea sa. De aceea, va face Rugăciunea în

conformitate cu aceasta, după care va da salutul, se va prosterna pentru uitare și, în final, va saluta din nou.

Un exemplu în acest sens este atunci când o persoană se roagă Dhuhur și nu este foarte sigură dacă se află la a doua sau la a treia raka. Însă, dacă în mintea sa predomină sentimentul că aceasta este cea de a treia raka, aceasta va fi considerată ca fiind a treia raka. De aceea, după ce face încă o raka, spune salutul, se prosternază pentru uitare și apoi spune din nou salutul.

O dovadă în acest sens este reprezentată de cuvintele lui Abdullah ibn Mas'ud, radhi Allahu anhu, care a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Dacă vreunul dintre voi are vreo îndoială cu privire la Rugăciunea sa, apoi, lasă-l să se străduiască să facă ceea ce este corect și să-și completeze Rugăciunea, bazându-se pe ceea ce crede. Apoi, lasă-l să ofere salutul și să facă prosternarea.”

(relatat de Bukhari)

2. Niciuna dintre cele două posibilități nu este mai puternică în mintea sa. De aceea, persoana trebuie să acționeze

numai în conformitate cu ceea ce știe cu siguranță că este corect, observând care dintre cele două are o mai mică importanță și să-și termine Rugăciunea, luând aceasta în considerare, apoi să se prosterneze pentru uitare, înainte de a spune salutul și abia apoi să spună «Sallam».

Un exemplu în acest sens este cel al unei persoane care face Rugăciunea de Asr și nu știe sigur dacă se află la a doua sau la a treia raka, iar sentimentele sale nu îi spun sigur nici că aceasta este a doua raka, nici că este a treia. De aceea, va face a doua raka, apoi va face primul Tashahud și apoi, două rakaat după, apoi va face prosternarea de uitare și va spune salutul.

O dovadă în acest sens este ceea ce Abu Said Al-Khudri, radhi Allahu anhu, a relatat, și anume că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Dacă vreunul dintre voi se îndoiește asupra Rugăciunii sale și nu știe câte rakaat s-a rugat – dacă este a treia sau a patra rakaat – atunci lăsați-l să arunce îndoiala și să construiască încrederea. Apoi, lasă-l să

facă două prosternări înainte de a oferi salutul. Așadar, dacă a făcut cinci rakaat, atunci voi veți face Rugăciunea și pentru el, însă dacă el a făcut toate cele patru rakaat, atunci aceasta va fi o umilință pentru Sheitan.”

(relatat de Muslim)

Un alt exemplu în acest sens este cel al unei persoane care sosește la moschee atunci când imamul face ruku. Astfel, acea persoană va face Takbir-ul inițial, în timp ce se află în picioare, apoi, va face ruku. Acest fapt poate conduce la trei fapte:

1. Acea persoană este sigură că a ajuns la moschee în timp ce imamul se afla în ruku, chiar înainte de a se ridica din această poziție. Astfel, a prins acea raka, iar recitarea surei Al-Fatiha nu mai este obligatorie.

2. Persoana este sigură că imamul s-a ridicat din ruku înainte ca să ajungă la moschee, caz în care acea raka este pierdută.

3. Persoana nu este sigură dacă a ajuns exact când imamul se afla în ruku (astfel încât a prins acel ruku) sau dacă imamul tocmai se ridicase din ruku (astfel încât a pierdut acea raka). Astfel, dacă în mintea sa predomină una dintre aceste

posibilități, atunci va acționa bazându-se pe aceasta și își va face Rugăciunea în conformitate cu aceasta, spunând salutul, făcând prosternarea de uitare și spunând din nou salutul. Acest fapt este posibil numai dacă acea persoană este sigură că nu a pierdut nimic din Rugăciune, pentru că, altfel, nicio prosternare nu va putea ajuta la completarea acesteia.

Însă, dacă niciuna dintre cele două aspecte nu are o importanță mai mare în mintea sa, atunci va acționa numai în conformitate cu lucrul asupra căruia este sigur (care va fi cel conform căruia crede că a pierdut o raka), de aceea, își va continua Rugăciunea bazându-se pe aceasta și va face prosternarea de uitare, apoi va spune salutul.

Însă, este de preferat ca, atunci când există orice fel de îndoială asupra Rugăciunii, să se acționeze numai în conformitate cu ceea ce este sigur, sau să se realizeze numai acele lucruri spre care mintea înclină mai mult, considerându-le mai puternice. Apoi, după ce persoana devine sigură că a acționat bazându-se doar pe ceea ce este cu adevărat în confor-

mitate cu realitatea și că nu a adăugat sau a șters ceva din Rugăciunea sa, atunci, conform unor învățați, acea persoană nu mai trebuie să facă prosternarea de uitare, din cauză că îndoiala care existase nu mai este prezentă.

Alți învățați consideră, însă, că prosternarea de uitare tot trebuie făcută, pentru a îl umili pe Sheitan, audhu billah, așa cum ne spune și Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*:

„(...) Chiar dacă Rugăciunea sa a fost completă, atunci cele două rakaat sunt pentru a îl umili pe Sheitan.”

(relatat de Muslim)

Alții consideră că prosternarea de uitare trebuie făcută, pentru că Rugăciunea a fost efectuată în timp ce persoana se afla într-o stare de îndoială.

Un exemplu în acest sens este acela când o persoană se roagă și nu este sigură dacă este a doua sau a treia raka. Niciuna dintre aceste posibilități nu are o mai mare putere în mintea sa, de aceea, face a doua raka și își termină Rugăciunea, în conformitate cu aceasta. Însă, în timp ce își continuă Rugăciunea, își dă seama că era,

într-adevăr, la cea de a doua raka. În acest caz, nu mai este nevoie să se facă prosternarea de uitare, conform celor mai mulți dintre învățați, însă, după alții, este necesară prosternarea de uitare înainte de a da salutul și acest lucru este de preferat.

Prosternarea de uitare pentru cel care se roagă după un imam

Dacă imamul este cel care uită anumite părți din Rugăciune, atunci cei care îl urmează, să facă și prosternarea de uitare odată cu el, așa cum ne spune Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*:

„Imamul este numit în funcție pentru a fi urmat, de aceea, nu face nimic diferit față de ceea ce face el și, deci, atunci când el se prosternază, prosternază-te.”

(relatat de Bukhari și Muslim)

Astfel, dacă imamul se prosternază pentru uitare înainte de a da salutul sau după acesta, acest lucru trebuie să fie făcut și de cei care îl urmează în Rugăciune. Aceasta este

regula generală, însă, pentru cei care ajung mai târziu, care trebuie să refacă partea de Rugăciune pe care au pierdut-o, ei nu trebuie să îl urmeze pe imam și nu trebuie să facă prosternarea după salut, pentru că aceasta nu este posibil pentru ei. De aceea, ei trebuie să facă mai întâi partea de Rugăciune pe care au pierdut-o, apoi să dea salutul, apoi să se prosterneze pentru uitare și apoi să dea, din nou, salutul.

Un exemplu în acest sens este acela când o persoană ajunge în moschee chiar în momentul în care se face ultima raka, iar prosternarea de uitare trebuie făcută de către imam după ce dă salutul. Însă, atunci când imamul dă salutul, acea persoană trebuie să rămână în picioare și să reia ceea ce a pierdut. Apoi, după ce a terminat ceea ce pierduse în Rugăciune și a dat salutul, atunci poate să facă prosternarea de uitare după salut.

Dacă persoana care uită este cea care îl urmează pe imam, iar imamul face întreaga Rugăciune, fără a uita ceva, atunci ea nu poate face prosternarea de uitare, pentru că aceasta ar însemna să se dife-

rențieze de imam în Rugăciune, ceea ce nu este permis. Acesta este un lucru pe care îl învățăm de la companionii, radhi Allahu anhum, care, atunci când au observat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a uitat să facă Tashahud, nu au făcut nici ei, ci au continuat să stea în picioare și să nu se așeze pentru Tashahud, pentru a se supune datoriei de a îl urma pe imam în Rugăciune și de a nu se diferenția de acesta.

Însă, dacă persoana uită o parte a Rugăciunii sale în timp ce se roagă după imam, sau dacă uită o parte a acesteia în timp ce recuperează ceea ce a pierdut din Rugăciune, atunci acea persoană trebuie să se prosterneze pentru uitare, după ce a completat ce avea de terminat în Rugăciune sau după ce a dat salutul. Prosternarea de uitare se va face fie înainte de a oferi salutul, fie după ce acesta a fost oferit, diferențiindu-se de la caz la caz.

Un exemplu în acest sens este acela în care cel care se roagă după imam uită să spună «*SubhanaAllah Rabbi Al-Adhim*» la ruku, însă, nu uită nicio parte a Rugăciunii sale. În

acest caz, persoana nu trebuie să facă prosternarea de uitare. Însă, dacă persoana uită să facă o raka sau mai multe, în timpul Rugăciunii, atunci trebuie să termine ceea ce a uitat, apoi să se prosterneze de uitare, înainte de a da salutul.

Un alt exemplu este cel în care persoana care se roagă după imam face Rugăciunea de Dhuhr împreună cu imamul, atunci când imamul se ridică pentru a face cea de a patra raka, iar cel care îl urmează nu este foarte sigur dacă este a patra raka din Rugăciune și continuă să stea, fără a se ridica. Însă, atunci când își dă seama că imamul s-a ridicat, va face același lucru. Astfel, dacă nu a uitat nicio parte a Rugăciunii sale, atunci nu este nevoie să facă prosternarea de uitare. Însă, dacă acest lucru l-a făcut să piardă o raka sau mai multe, din Rugăciune, atunci trebuie să reia ceea ce a pierdut, apoi să dea salutul și abia apoi să se prosterneze pentru uitare și să salute din nou. Această prosternare trebuie făcută, deoarece a stat, încă, jos, atunci când imamul s-a ridicat pentru a face a patra raka în Rugăciune.

Astfel, se poate observa că prosternarea de uitate se face în funcție de caz, fie după ce s-a dat salutul, fie înainte de acesta.

Prosternarea de uitate se face *înainte de a da salutul* în două cazuri:

1. În cazul în care se uită o parte din Rugăciune. Abdullah ibn Buhaynah, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, îi conducea în Rugăciunea de Dhuhr. El s-a ridicat după primele două rakaat și nu a stat (pentru primul Tashahud), astfel încât oamenii s-au ridicat împreună cu el. Apoi, când a ajuns la sfârșitul Rugăciunii și oamenii așteptau salutul său, el a spus Takbir în timp ce ședea și a făcut două prosternări înainte de salut. Apoi, a dat salutul.”

(relatat de Bukhari și Muslim)

2. În cazul în care este vorba de îndoială, atunci când o persoană nu este foarte sigură câte rakaat a făcut și niciuna dintre cele două posibilități amintite nu are o importanță mai mare în mintea sa. Abu Said Al-Khudri, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Dacă vreunul dintre voi se îndoiește asupra Rugăciunii sale și nu știe câte rakaat s-a rugat – dacă este a treia sau a patra rakaat – atunci lăsați-l să arunce îndoiala și să construiască încrederea. Apoi, lasă-l să facă două prosternări, înainte de a oferi salutul. Așadar, dacă a făcut cinci rakaat, atunci voi veți face Rugăciunea și pentru el, însă dacă el a făcut toate cele patru rakaat, atunci aceasta va fi o umilință pentru Sheitan.”

(relatat de Muslim)

Prosternarea de uitate se face *după ce a fost dat salutul* în două cazuri:

1. În cazul în care se adaugă ceva în Rugăciune. Abdullah ibn Mas'ud, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, s-a rugat Dhuhr cu cinci rakaat și cineva a spus:

«S-au făcut adaosuri în Rugăciune?»

El a răspuns:

«De ce?»

Ei i-au spus:

«Te-ai rugat cinci rakaat.»

Atunci, el a făcut două prosternări, după ce a oferit salutul.”

(relatat de Bukhari și Muslim)

Același lucru este valabil și pentru o persoană care a oferit salutul înainte de a termina toate părțile Rugăciunii, astfel, adăugând salutul acolo unde nu trebuia, apoi își amintește și își completează Rugăciunea, de aceea, prosternarea de uitare se face după ce s-a dat salutul.

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, îi conducea în Rugăciunea de Dhuhr sau de Asr și saluta după două rakaat. Apoi, pleca repede printr-una dintre cele două uși ale moscheii și oamenii ziceau că Rugăciunea a scăzut. Profetul, între timp, stătea sprijinit de o bucată de lemn, aflată în moschee, ca și cum ar fi fost supărat. Un om s-a ridicat și a spus:

«O, Trimis al lui Allah, ai uitat, ori a fost scurtată Rugăciunea?»

Iar Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

«Nu am uitat, nici nu a fost scurtată.»

Omul a zis:

«Mai degrabă, ai uitat cu adevărat.»

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, le-a spus companiilor:

«Este adevărat ce spune el.»

Ei au zis:

«Da.»

Astfel că Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a mers înainte și s-a rugat ce mai rămăsese din Rugăciunea sa, apoi a salutat, apoi s-a prosternat de două ori, apoi a salutat.”

(relatat de Bukhari și Muslim)

2. În cazul în care este vorba de îndoială, iar una dintre cele două posibilități este mai puternică în mintea sa.

Ibn Mas’ud, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Dacă vreunul dintre voi are vreo îndoială cu privire la Rugăciunea sa, apoi, lasă-l să se străduiască să facă ceea ce este corect și să-și completeze Rugăciunea bazându-se pe ceea ce crede. Apoi, lasă-l să dea salutul și să facă prosternarea.”

(relatat de Bukhari)

Dacă două tipuri de uitare apar în același timp la o persoană, în timp ce își face Rugăciunea, atunci aceasta trebuie să facă o prosternare de uitare, înainte de a da salutul și una

după ce a dat salutul. Unii învățați spun, însă, că prosternarea de uitate, înainte de a da salutul, este predominantă, de aceea, chiar dacă două lucruri sunt uitate, atunci trebuie făcută prosternarea de uitate, doar înainte de a se da salutul.

Un exemplu în acest sens este o persoană care face Rugăciunea de Dhuhur și se ridică pentru a treia raka înainte de a se așeza pentru primul Tashahud, apoi se așează după a treia raka, gândindu-se că este al doilea Tashahud. Apoi, își amintește că este al treilea Tashahud. Astfel, acea persoană trebuie să se ridice, să termine de făcut Rugăciunea, să facă prosternarea de uitate, apoi să dea salutul. Astfel, această persoană a uitat să stea pentru primul Tashahud, care

cere prosternare de uitate înainte de a da salutul și a adăugat un sujud înainte de a treia raka, care cere prosternare de uitate după ce a fost dat salutul, însă, prosternarea de uitate înainte de a da salutul este predominantă și se face doar aceasta, în consecință.

Fie ca Allah subhanahu wa ta'ala să ne ofere puterea de a înțelege Cartea Sa și Sunna Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, și să acționăm în consecință, atât în interior, cât și în exterior și să ne facă dintre cei dreptcredincioși, pentru că El este Atotputernic și Generos!

Amin!

Allahu Alam

Profetul Salih, aleihi sallam

(continuare)

~ tradus de Mioara Ghinia ~

Cămila

Neamul Thamud a cerut Profetului lor, Salih, aleihi sallam, să facă o minune, pentru a dovedi că spune adevărul:

„Fă o minune, dacă ești dintre cei care spun adevărul!”

(Surat Aş-Şu'ara, 26:154)

Unii învățați au spus că neamul Thamud a ales o zi pentru întâlnirea lor cu Profetul Salih, aleihi sallam, care a mers la ei și i-a chemat la Calea lui Allah subhanahu wa ta'ala, le-a făcut reproșuri aspre și i-a avertizat în legătură cu consecințele refuzului lor de a urma Calea lui Allah Preaînaltul.

Ei au spus, arătând spre o stâncă:

„Cere Domnului tău să facă o cămilă înaltă din această stâncă, care să fie gestantă în 10 luni.”

Profetul Salih, aleihi sallam, le-a zis:

„Dacă eu îndeplinesc ceea ce

ați cerut, veți crede în profeția mea și veți urma învățăturile mele?”

Ei au spus:

„Da.”

Apoi, el, aleihi sallam, s-a ridicat și s-a rugat lui Allah subhanahu wa ta'ala să înfăptuiască această minune.

Allah Preaînaltul a răspuns Rugii sale și a poruncit ca din stâncă să iasă o cămilă cu calitățile descrise.

Salih, aleihi sallam, le-a spus:

„A zis el: «Aceasta este o cămilă. Ea are pentru adăpat și voi aveți pentru băut o zi anumită! ~ Dar să nu o atingeți cu vreun rău, căci vă va cuprinde pe voi chinul unei zile cumplite!»”

(Surat Aş-Şu'ara, 26:155-156)

Când au văzut cu ochii lor această minune, așa cum au cerut, l-au considerat un lucru mareț și un semn al Atotpu-

ternicieii lui Allah subhanahu wa ta'ala.

Allah Preaînaltul spune:

„Și nu Ne împiedică să trimitem semnele decât numai faptul că înaintașii le-au ținut de minciună. Și i-am dat [neamului] Thamud cămila, care a fost [un semn] vizibil, însă ei s-au purtat nedrept cu ea. Și Noi nu trimitem semne decât ca amenințare.”

(Surat Al-'Isra', 17:59)

Și:

„Și cu adevărat i-au socotit locuitorii din Al-Hijr pe trimiși drept mincinoși. ~ Și le-am adus semnele Noastre, însă ei s-au abătut de la ele.”

(Surat Al-Hijr, 15:80-81)

Mulți au crezut în natura miraculoasă a cămilei, deoarece au văzut stâncă despicându-se, atunci când cămila a ieșit din ea. Unora le-a fost frică de faptul că acest animal o să le bea toată apa din fântâni și că, într-o zi, animalele lor nu o să se poată apropia de apă, nemai-având ce bea. Alții spun că, în ziua în care cămila bea apă, avea atâta lapte încât să ajungă pentru toți, pe toată perioada acelei zile în care ei nu aveau acces la apă, deoarece Allah subhanahu wa ta'ala a spus:

„(...) Ea are pentru adăpat și voi aveți pentru băut o zi anumită!”

(Surat Aș-Șu'ara, 26:155)

Era evident pentru cei din neamul Thamud că această cămilă era binecuvântată, ieșind din stâncă, iar laptele ei fiind suficient pentru toți bărbații, femeile și copiii. Ea dormea în locurile abandonate de alte animale. Deci, acest animal nu era unul obișnuit, ci unul din semnele lui Allah Preaînaltul.

Allah subhanahu wa ta'ala a spus:

„Noi le vom trimite cămila pentru încercare. Deci vegheați-i și fii cu răbdare! ~ Și vestește-le că apa va fi împărțită între ei [și cămilă]! Fiecare va bea când va veni rândul său.”

(Surat Al-Qamar, 54:27-28)

Profetul Salih, aleihi sallam, și-a avertizat poporul:

„O, neam al meu! Iată această cămilă de la Allah, care este un semn deslușit pentru voi! Lăsați-o să pască pe pământul lui Allah și nu o atingeți cu niciun rău, căci vă va lovi pe voi osândă apropiată!”

(Surat Hud, 11:64)

Cămila a fost lăsată pentru un timp să pască pe pământul lor și să bea apă, fiind liberă,

trăind printre oamenii poporului lui Salih, aleihi sallam, neamul Thamud; și mulți dintre ei au crezut în mesajul Profetului Salih, aleihi sallam, dar au fost și destui cei care au persistat în greșeala lor cu încăpățănare și neîncredere, urând, în sufletul lor, cămila. Ura acelor necredincioși față de Salih, aleihi sallam, s-a întors spre cămila cea binecuvântată, aceștia îndreptându-și atenția spre ea.

Cei necredincioși au început să se plângă de faptul că această cămilă, cu toate că avea calități neobișnuite, a băut toată apa din fântânile lor și le-a speriat vitele, așa că au pus la cale un complot, pentru a o ucide.

Liderii neamului Thamud s-au reunit și, după o discuție lungă, au hotărât în unanimitate uciderea ei, ca să le rămână lor toată apa.

Omul care s-a angajat să ucidă cămila a fost conducătorul neamului lor, Qudar ibn Saluf. Se spune despre el că a fost născut în afara căsătoriei. Fiind liderul lor, actul său criminal va fi considerat actul întregului său neam.

Ibn Jarir și alți savanți au

spus:

„Au fost două femei din neamul Thamud, una dintre ele fiind Saduq, fiica lui Mahya ibn Zuhayr ibn Mukhtar. Ea a fost o femeie bogată, de origine nobilă, căsătorită cu un om care a devenit credincios, iar ea a divorțat de el. Apoi s-a dus la vărul ei, Masrai ibn Mahraj ibn Mahya și i-a spus că, dacă va ucide cămila, ea se va căsători cu el.

Numele celeilalte femei a fost Aniza bint Ghunaym, o bătrână necredincioasă, care a avut patru fiice cu un alt lider al neamului, Dhwab ibn Amr, și i-a promis lui Qudar ibn Saluf că, dacă va ucide cămila, o să poată să aleagă o fată dintre fiicele ei, pentru căsătorie.

Acești doi tineri s-au oferit de bunăvoie să ucidă cămila și au mai fost și alții din comunitate, care au vrut să li se alăture. Au fost aleși șapte din neamul lor și, astfel, au devenit nouă persoane.”

Allah Preaînaltul a spus:

„Și se aflau în cetate nouă căpetenii, care semănau numai rău pe pământ și nu făceau niciun bine”

(Surat An-Naml, 27:48)

Ei au vorbit cu restul nea-

mului Thamud de avantajul uciderii cămilei, până când toți au consimțit planul lor, apoi au urmărit îndeaproape cămila, iar când aceasta a venit să bea apă, s-a speriat, a încercat să scape, dar Masrai a străpuns piciorul ei cu o săgeată, astfel, împiedicând-o să fugă.

„Și au ologit cămila [și au înjunghiat-o]. Și au călcat porunca Domnului lor, zicând: «O, Salih, adu asupra noastră cele cu care ne ameninți, dacă tu ești dintre trimiși!»”

(Surat Al-'A'raf, 7:77)

Atunci, Qudar ibn Saluf a lovit-o cu o sabie peste celălalt picior, iar cămila, căzând la pământ, a fost ucisă de sabia lui Qudar.

Allah subhanahu wa ta'ala a spus:

„Însă ei l-au chemat pe tovarășul lor și el a luat [sabia sa] și a ologit-o. ~ Și cum a fost chinul Meu și prevenirile Mele?!”

(Surat Al-Qamar, 54:29-30)

„Nouă Ne revine călăuzirea ~ Și ale Noastre sunt atât Lumea de Apoi, cât și lumea aceasta. ~ V-am prevenit pe voi despre un Foc ce arde cu flăcără, ~ Unde nu va arde decât cel mișel.”

(Surat Al-Layl, 92:12-15)

Imam Ahmad a relatat că Zam'a, radhi Allahu anhu, a spus că l-a auzit pe Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, când acesta ținea o predică.

„Când Profetul a adus vorba despre cămila lui Salih, aleihi sallam, și despre cel care a schilodit-o, el a zis:

„Când s-a ridicat cel mai ticălos dintre ei.”

(Surat Aș-Şams, 91:12),

aceasta însemnând că o căpetenie foarte puternică, răutăcioasă și cu poziție înaltă între oameni, s-a repezit să taie picioarele cămilei.”

Allah subhanahu wa ta'ala menționează toate tipurile de nesupunere:

1. Ei au negat existența lui Allah Preaînaltul și nu au ascultat de Profetul Salih, aleihi sallam, ucigând cămila.

2. Au fost trimiși pentru a primi pedeapsa pe care o merita. Allah subhanahu wa ta'ala a spus:

„(...) și nu o atingeți cu niciun rău, căci vă va lovi pe voi osândă apropiată!”

(Surat Hud, 11:64)

3. Ei au negat dovezile clare pe care Allah subhanahu wa

ta'ala le-a trimis Mesagerului
Său, aleihi sallam:

„Însă ei au înjunghiat-o și
atunci le-a zis el: «Mai bucurați-
vă în casele voastre [încă] trei

zile! Aceasta este o făgăduință
fără de minciună!»”

(Surat Hud, 11:65)

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

Primul mare calif, Abu Bakr As-Siddiq, radhi Allahu anhu

(continuare)

~ de Gabriela Gharabli ~

Primul discurs al primu- lui calif (61 de ani, 11 H.)

După moartea Mesagerului lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și alegerea lui Abu Bakr, *radhi Allahu anhu*, ca prim calif, în primul său discurs a zis:

„Allah Preaînaltul l-a lăsat în viață pe Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, până când a desăvârșit religia Sa și a făcut să triumfe Vorbele lui Allah *subhanahu wa ta'ala*; el le-a transmis și s-a luptat pentru cauza Lui. Allah Preaînaltul este Cel care a primit sufletul său, aceasta numai după ce v-a lăsat pe voi pe drumul cel drept, iar acela care va muri, va muri avertizat. Toți cei care consideră că Allah este Domnul lor, să știe că Allah este Viu și nu va muri niciodată. Iar pentru cei ce cred în Mohammed și l-au adorat pe el ca pe o divinitate, să știe că acesta este mort.

O, oameni! Credeți în Allah, țineți-vă de religia voastră și fiți ai Domnului! Religia lui Allah este deja stabilită. Vorbele lui Allah Preaînaltul sunt perfecte. Allah va acorda victorie celui care va apăra religia Sa. Cartea lui Allah este în mâinile noastre, ea este Lumina și Vindecarea, pentru că Allah *subhanahu wa ta'ala* este Ghidul lui Mohammed și acolo sunt cele permise și cele interzise.

Pe Allah! Nu ne facem probleme pentru cei care se adună ca să ne combată. Săbiile sunt scoase din teacă pe Calea lui Allah și nu sunt încă băgate în teaca lor. Vom lupta împotriva celor care sunt ostili, așa cum ne-am luptat și alături de Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*.”

(relatat de Bayhaqi)

A doua zi după ce Abu Bakr, *radhi Allahu anhu*, a fost numit calif, a mers la moscheea

Profetului, Masjid An-Nabawi, împreună cu cei care i-au jurat credință. Atunci, Abu Bakr, radhi Allahu anhu, s-a urcat la amvon și s-a adresat adunării, cu următoarele cuvinte:

„O, oameni! Am fost ales liderul vostru de către voi, chiar dacă nu sunt mai bun decât voi. Eu nu sunt bun decât dacă am sprijinul vostru. Dacă greșesc, am să-mi corectez greșelile. Adevărul este sinceritate și neadevărul este lipsă de sinceritate. Cel mai puternic dintre voi este cel mai slab în ochii mei, atât timp cât nu ia ceea ce datorează celorlalți.

Când oamenii vor înceta să lupte pe Calea lui Allah, Allah va trimite nenorociri asupra poporului Său. Trebuie să ascultăm și să ne supunem lui Allah Preaînaltul și Trimisului Său, salla Allahu aleihi wa sallam. Dacă eu nu mă voi supune lui Allah și Mesagerului Său, salla Allahu aleihi wa sallam, sunteți liberi ca nici voi să nu vă supuneți mie.”

Tentativa de demisie

Ibn Rahawayh a relatat:

„Când Abu Bakr, radhi

Allahu anhu, a fost numit calif, el s-a așezat, trist, în casa sa. Omar, radhi Allahu anhu, a intrat la el și Abu Bakr a început să îi reproșeze:

«Tu ești cel care m-a făcut să port această responsabilitate, de a judeca între oameni.»

Omar, radhi Allahu anhu, a răspuns:

«Dar știi că Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus că, în cazul în care responsabilul urmărește și realizează adevărul, el are două răsplăți și dacă el încearcă și face o greșală, are o răsplată.»

Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a fost, un pic, ușurat.”

Abu Al-Jahhaf a spus:

„Când a jurat Abu Bakr, radhi Allahu anhu, s-a închis timp de trei zile. Ieșea în fiecare zi și spunea:

«Musulmani! Am anulat jurământul vostru! Puteți să jurați cui voiți!» și de fiecare dată, Ali ibn Abu Talib, radhi Allahu anhu, îi răspundea:

«Noi nu acceptăm demisia ta. Pentru că Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, te-a pus înaintea noastră, deci ce te face să dai înapoi?»»

Zayd ibn Ali a spus:

„Abu Bakr s-a ridicat în amvonul Mesagerului lui Allah și a spus:

«Este o persoană care să mă urască pentru că eu sunt acum emir, pentru ca eu să demisionez?»

A repetat aceasta de trei ori. Ali ibn Abu Talib, radhi Allahu anhu, s-a ridicat și a spus:

«Nu, pe Allah, noi nu acceptăm demisia ta. Cine te poate face să dai înapoi, dacă Mesagerul lui Allah te-a pus înaintea?»

Unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut ca și calif, a fost de a soluționa datoriile pe care Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, nu le-a putut termina în viața sa. În acea vreme, Abu Bakr, radhi Allahu anhu, avea 61 de ani și aceasta se întâmpla în anul 11 H. Potrivit spuselor lui Jabir, radhi Allahu anhu, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„«Dacă contribuțiile Bahrainului vor veni, eu îți voi da așa și așa.»

Dar aurul din Bahrain nu a ajuns decât după ce moartea l-a atins pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam. Când, în cele din urmă, aurul a ajuns, califul Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a spus cu voce tare:

«Cel care are o promisiune făcută de către Mesagerul lui Allah, sau are ceva de recuperat de la el, să vină la mine.»

Eu m-am dus la el și i-am spus:

«Profetul a spus asta și asta.»

El, atunci, mi-a dat o anumită sumă, eu am numărat-o și au fost acolo 500 de dirhami. Și mi-a mai spus:

«Ia în continuare, dublu.»

(relatat de Bukhari și Muslim)

Fermitatea sa în relațiile cu apostaziații (cei reîntorși la necredință)

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a spus:

„Atunci când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a murit, Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a avut de a face cu un anumit număr de triburi arabe apostaziate. Omar, radhi Allahu anhu, a zis:

«Cum ai să combați tu acești oameni, când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Am primit ordin să mă lupt cu acest gen de oameni, până atunci când ei vor mărturisi că nu există un alt dumnezeu în

afară de Allah. Aceia care au pus la adăpost averile și viețile lor și tot ceea ce este de drept în Islam, numai Allah subhanahu wa ta'ala îi va judeca.”?»

Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a spus:

«Pe Allah, cu siguranță voi lupta cu toți cei care fac diferență între Rugăciune și milostenie, pentru a-și primi bunurile lor. Pe Allah! Dacă ei refuză să îmi dea chiar și o bucățică de frânghie, pe care trebuia să o dea Mesagerului lui Allah, voi lupta pentru ea.»

Omar, radhi Allahu anhu, a spus:

«Pe Allah, am înțeles că, de fapt, El este Cel care te-a ales, și a ales soluția de luptă, Abu Bakr și știam că aveam dreptate.»»

(relatat de Bukhari și Muslim)

Aisha, radhi Allahu anha, a spus:

„Tatăl meu mergea călare pe cal, fluturând sabia sa împotriva lui Dhol Qasca. Ali ibn Abu Talib a venit și a prins frâiele calului, spunând:

«Unde mergi tu, calif al Mesagerului lui Allah?! Ți-am spus cum a ordonat Mesagerul

lui Allah, în Ziua de la Uhud? Bagă-ți sabia în teacă și nu ne cauza o calamitate, prin moartea ta. Pe Allah! Dacă o nenorocire va atinge persoana ta, ordinul de Islam nu va fi nicio dată restabilit, după tine.»”

Abu Bakr, radhi Allahu anhu, s-a întors și a trimis armata. El a mobilizat unsprezece armate, printre care erau emigranți și alte ajutoare și fiecare avea câte un comandant separat și i-au trimis în diferite locuri din Peninsula.

Bătălia de la Mu'tah (Bătălia cu apostaziații)

Prima bătălie condusă de Abu Bakr, radhi Allahu anhu, după moartea Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost cea în care l-a trimis pe Usama ibn Zayd, radhi Allahu anhu, acompaniat de o legiune, cu ordinul de a face parte dintre aceia care apărau terenurile dinspre uscat de Mu'tah, locul unde a murit tatăl său, Zayd ibn Harith, radhi Allahu anhu.

După moartea Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, dezastrul a devenit mare, ipocrizia a crescut, unele triburi

apostaziate refuzau să plătească Zakat-ul și dania obligatorie. Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a încercat să rezolve aceste neînțelegeri, ordonând trupelor să combată apostaziații. El, radhi Allahu anhu, a ajuns cu armata până la Rabdhah, care era un sat în apropierea orașului Medina, la trei zile de Dhati 'Irq. Apoi, a fost chemat la Medina, iar el s-a întors, organizând, astfel, cele 11 legiuni pentru combaterea apostaziaților.

Musaylima mincinosul a fost omorât, iar Tulaiha ibn Khuwailad a fugit în țara lui Sham (Siria). El a pretins că este profet, pentru ca, apoi, să se convertească la Islam, în vremea califatului lui Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu. Printre companioni, radhi Allahu anhum, aproximativ 700 au murit și cei mai mulți dintre ei știau Coranul pe de rost, printre care Zayd ibn Al-Khattab, fratele lui Omar și Al-Bara ibn Malik, fratele lui Anas ibn Malik, radhi Allahu anhum, unul dintre Banu Hanifa, în total, aproximativ șaptesprezece mii de oameni au fost uciși.

Compilația Coranului, pe vremea lui Abu Bakr, radhi Allahu anhu

Zayd ibn Thabit (unul dintre cei care obișnuiau să noteze Revelația Divină), radhi Allahu anhu, a relatat:

„Abu Bakr m-a chemat după incidentele grave asupra luptătorilor din timpul Bătăliei de la Yamama, unde au fost uciși un număr mare de companioni. Omar era acolo, cu Abu Bakr, care a spus:

«Omar a venit la mine și mi-a zis:

„Oamenii au suferit pierderi grave, în ziua Bătăliei de la Yamama, și ne este teamă că vor fi pierderi mari printre Qurra' (aceia care știu Coranul pe de rost,) și pe alte câmpuri de luptă, unde o mare parte din Coran s-ar putea pierde, dacă nu se face compilarea lui. Părerea mea este că ar trebui să adunați Coranul.”»

Abu Bakr a adăugat:

«I-am spus lui Omar: Cum pot să fac eu ceva ce Trimisul lui Allah nu a făcut?

Omar mi-a zis:

„Pe Allah, este mai bine așa!”

Astfel, Omar a continuat să mă preseze, încercând să mă convingă să accept propunerea lui, până când Allah mi-a deschis pieptul pentru aceasta și am avut aceeași părere ca a lui Omar.»”

Zaid ibn Thabit a adăugat:

„Omar stătea tăcut, lângă Abu Bakr.

«Tu ești un tânăr inteligent, iar noi nu ne îndoim de integritatea ta. Și, în afară de aceasta, tu ai scris versete revelate Profetului. Prin urmare, continuă să cauți și să aduni Coranul într-o singură Carte.»

Pe Allah, dacă Abu Bakr ar putea un munte din locul lui, nu ar fi fost mai greu pentru mine decât ceea ce mi-a poruncit în legătură cu adunarea Coranului. Le-am spus amândurora:

«Cum îndrăzniți să faceți ceea ce Profetul nu a făcut?»

Abu Bakr a zis:

«Pe Allah, este mai bine așa!»

Și am continuat să mă contrazic cu el, până când Allah mi-a deschis pieptul pentru aceasta, așa cum a deschis piepturile lui Abu Bakr și Omar.

Astfel, am început să caut părțile din Coran și să le adun de pe pergamente, de pe frun-

zele de palmier și curmal și din memoria oamenilor care le știau pe de rost. Am găsit la Khuzaima două versete din Surat At-Tawba, pe care nu le-am găsit nicăieri altundeva. Acestea erau:

«9. A venit la voi un Trimis chiar dintre voi, căruia îi sunt grele necazurile ce vă lovesc, care este plin de grijă pentru voi, iar cu drept-credincioșii este el milostiv și îndurător [*Ra'uwf, Rahim*].»

Manuscrisul pe care a fost adunat Coranul a rămas la Abu Bakr, până când Allah l-a luat la El, apoi a rămas la Omar, până când Allah l-a luat la El și, în final, a rămas la Hafsa, fiica lui Omar.”

(relatat de Bukhari)

Bătălia de la Dhat As-Salasil (62 de ani, 12 H.)

Dhat As-Salasil a fost prima mare confruntare armată între musulmani și trupele persane, în perioada primului calif. Aceasta a avut loc la sfârșitul războaielor împotriva apostaziaților, în care Sassanid din Persia a furnizat o asistență mare pentru impostorul Musaylima Al-Kadhdhab. Trupele

musulmane aveau în jur de opt-sprezece mii de oameni, conduși de Khalid ibn Al-Walid, atunci când au ajuns la frontierele persane. Refuzul acceptării Islamului și refuzul de a plăti tribut, de către șeful Sassanid de Persia, a condus la înfruntarea musulmanilor în această bătălie. Soldații lui au fost legați, reușind să scape un mare comandant, numit Ormizd și, astfel, a scăzut moralul luptătorilor rămași, iar musulmanii au câștigat, având acum o mare parte din Golful Persic.

Otrăvirea sa de către evreii din Khaybar (62 de ani, 12 H.)

Tabari a raportat în *Tarikh-ul său* că Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a fost invitat la cină de către unul dintre șefii comunității evreiești din Khaybar. Califul, radhi Allahu anhu, era așezat la masă lângă Al-Harith ibn Kalada, care era un medic reputat al Arabiei și i-au dat o farfurie de orez. Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a luat o singură înghițitură, iar Al-Harith a luat și el, de asemenea,

o singură înghițitură, pe care a scuipat-o imediat, spunând:

„Este, în acest orez, otravă care omoară după un an.”

Numirea lui Omar, radhi Allahu anhu, drept calif (63 de ani, 13 H.)

Atunci când Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a fost grav bolnav, a reunit lângă el pe Talhah, Uthman ibn Affan, Abdul-Rahman ibn 'Awf și alți companioni, radhi Allahu anhum, și i-a informat că:

„L-am văzut pe Omar ibn Al-Khattab calif.”

Ei au aprobat și au lăudat alegerea sa și au informat poporul că Omar, radhi Allahu anhu, este succesorul său, ordonându-le să îl asculte și i-a spus lui Uthman ibn Affan, radhi Allahu anhu, să scrie. Apoi, a ordonat ca ceea ce a scris să fie sigilat cu sigiliul Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam. Apoi, au ascultat jurământul lui Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu, iar oamenii au fost mulțumiți că l-au numit pe el calif.

Moartea lui Abu Bakr, radhi Allahu anhu (63 de ani, 13 H.)

Boala lui s-a declanșat într-o luni din luna septembrie, luna de Jumada, anul 13 H. Aceasta a durat cincisprezece zile, iar Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a murit într-o marți, la ora Rugăciunii de seară. Califatul său a durat aproximativ 2 ani, 3 luni și 13 zile (cu 7 zile mai mult sau mai puțin).

Abu Bakr, radhi Allahu anhu, i-a spus, înainte să moară, lui Abdur-Rahman ibn 'Awf, radhi Allahu anhu:

„Abu Bakr As-Siddiq mi-a spus, în momentul morții sale:

«Nu regret nimic, în afară de trei lucruri pe care le-am făcut și am vrut să nu le fi făcut, și alte trei lucruri pe care nu le-am făcut și am vrut să le fac, și alte trei lucruri despre care am vrut să îl întreb pe Mesagerul lui Allah.»

Printre acestea, el, radhi Allahu anhu, a spus:

«Am vrut să fiu la curtea lui Banu Sa'ida, atunci când se va da califatul la unul din cei doi oameni: Obaida sau Omar. El era emir și eu ministru. Aș fi vrut, când l-am trimis pe Khalid în Sher, să-l trimit pe Omar în Irak. Eu, atunci, mi-aș fi întins mâinile, dreapta și stânga, în

voia lui Allah. Al treilea lucru pe care l-am vrut, a fost să îl întreb pe Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, cui trebuie să îi dau califatul, pentru a nu face niciun fel de dispută cu nimeni. Aș fi vrut să îl mai întreb dacă și Ansarii au drepturi eligibile și am mai vrut să întreb despre moștenirea mătușii mele și a nepoatei surorii, pentru că am o îndoială cu privire la aceasta.»

Deci, Abu Bakr, radhi Allahu anhu, în timpul agoniei, când a deschis ochii, a văzut-o pe fata lui, Aisha, radhi Allahu anha, care era foarte afectată. El i-a zis:

„Nu fi în această stare, mai degrabă recită:

«Și vine agonia morții cu adevărat: „Aceasta este cea de care tu te-ai ferit!”»

(Surat Al-Qaf, 50:19)»

Apoi, Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a spus:

„Luați aceste haine, spălați-le și folosiți-le. Pentru mine, o să fie giulgiu; pentru că viii au mai mare nevoie decât avem noi, morții.”

Spălarea corpului său și îngroparea lui

Soția sa, Asma bint Umais, și fiul său, Abdur-Rahman, radhi Allahu anhum, s-au ocupat de spălarea rituală a corpului său.

At-Tabarani a spus:

„Omar ibn Al-Khattab a ordonat ca el să fie îngropat imediat, îngropându-l alături de mormântul Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, în camera unde a fost îngropat Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam. Omar Tala și Abdur-Rahman (fiul lui Abu Bakr, radhi Allahu anhu) l-au coborât în mormânt și i-au așezat corpul.”

Descrierea lui fizică

Abu Bakr, radhi Allahu anhu, avea o figură albă, un corp fin, o frunte proeminentă, iar favoriții nu erau tunși.

Meritele sale

Abu Musa Al-Ashar, radhi Allahu anhu, a relatat:

„În momentul în care Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a ajuns, a bătut la poartă, iar eu am întrebat:

«Cine este acolo?»

El a răspuns:

«Abu Bakr. »

Eu i-am spus:

«Așteaptă un pic.»

Apoi, eu m-am dus deoparte și am spus:

«O, Mesager al lui Allah, Abu Bakr vrea să intre.»

El, salla Allahu aleihi wa sallam, a zis:

«Lasă-l să intre și anunță-i lui Paradisul.»

M-am întors la Abu Bakr, radhi Allahu anhu, și i-am spus:

«Poți să intri acum, Mesagerul lui Allah ți-a anunțat ție Paradisul.»

(relatat de Bukhari și Muslim)

Potrivit lui Abu Huraira, radhi Allahu anhu, Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Oricine întrunește două fapte bune în slujba lui Allah Preaînaltul, o să se audă chemat la Porțile Paradisului:

«O, Rob al lui Allah, uite un lucru bun, pe care tocmai l-ai făcut. Aceia care fac parte dintre practicanții frecvenți în Rugăciune, o să fie chemați la Poarta Rugăciunii. Aceia care fac parte din voluntarii care luptă în Războiul Sfânt, vor fi chemați la Poarta Jihad-ului. Aceia care țin frecvent post, o

să fie chemați la Poarta Rayyan. Aceia care fac caritate, vor fi chemați la Poarta Carității (Sadaqa).»

Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a zis:

«O, Mesager al lui Allah, tatăl meu și mama mea să fie sacrificați pentru tine. Este suficient a fi chemați la una dintre aceste Porți, pentru a fi siguri de succes și a intra în Paradis? Este posibil să fi strigat la toate Porțile odată?»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a răspuns:

«Da, și sper ca tu să fii unul dintre ei.»

(relatat de Bukhari și Muslim)

Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Dacă aş fi avut permisiunea de a avea un prieten apropiat, în afară de Allah, acela ar fi fost Abu Bakr, dar el este fratele și companionul meu.”

(relatat de Bukhari)

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a zis:

„Abu Bakr și Omar vor fi ghidul tuturor oamenilor a-

dulți, în Paradis, de la primul la ultimul, cu excepția Profeților și a Mesagerului lui Allah.”

(relatat de Tirmidhi, Ibn Majah, Ibn Sa'd și Ahmad)

Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Sigur, Abu Bakr va fi prima persoană din comunitatea mea, care va intra în Paradis.”

(relatat de Abu Dawud și Al-Hakim)

Ibn Kathir a spus că:

„Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a fost cel mai învățat în Cartea lui Allah, printre compa-nioni, pentru că el a fost numit de Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, pentru a conduce Rugăciunea în locul lui și a mai zis:

«Cel care conduce pe alții în Rugăciune, trebuie să fie cel mai învățat dintre ei.»”

Cu el, radhi Allahu anhu, cu adevărat se va deschide una dintre cele mai glorioase pagini ale Islamului.

Allahu Alam

~ Sfârșit ~

Povestiri Coranice

de Ibn Kathir

~ tradus de Umm Mariya ~

Cei care nu au ținut Sabatul

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Întreabă-i pe ei (210) despre cetatea care era așezată lângă mare, când ei au călcat Sabatul! Peștii au venit la ei în ziua Sabatului, ieșind la suprafață; dar în ziua când nu era Sabat, n-au venit la ei. Astfel i-am încercat Noi pentru abaterea lor din drum. ~ Și când a zis o mulțime dintre ei (211) «De ce îndemnați un neam pe care Allah voiește să-l nimicească sau să-l osândească la un chin greu?», au răspuns [ceilalți]: «Pentru dezvinovățire la Domnul vostru; și poate că ei vor avea frică!» ~ Și când au uitat ceea ce li s-a poruncit, i-am mântuit Noi pe cei care au oprit de la rău și i-am osândit pe cei care au fost nelegiuți, la chin aspru, pentru abaterea lor din drum. ~ Și pentru că totuși au

călcat ceea ce le fusese oprit, le-am zis Noi: «Fiți maimuțe demne de dispreț!»”

(Surat Al-'A'raf, 7:163-166)

Explicația numerelor din paranteză, din verset:

210) Întreabă-i pe evrei.

211) Un grup dintre evreii evlavioși.

Și:

„Voi știți ce au pățit aceia dintre voi care au nesocotit Sabatul (45) și le-am zis lor: «Să fiți maimuțe disprețuite!» ~ Și i-am făcut pildă pentru cei din vremea lor și pentru cei de după ei, îndemnare pentru Al-Muttaqun (cei cu frică).”

(Surat Al-Baqara, 2:65-66)

Explicația numărului din paranteză, din verset:

45) Ziua de sâmbătă, satornică ca zi nelucrătoare la evrei.

Nerespectarea ei se pedepsește cu moartea.

(Cf. Bibliei, Exodul; 31:14)

Probabil că aici este vorba de obiceiul unei comunități de pescari de pe litoral, care au continuat să încalce această poruncă și au fost pedepsiți, fiind preschimbați în maimuțe.

Sau:

„(...) să-i blestemăm așa cum i-am blestemat și pe oamenii Sabatului, (...)”

(Surat An-Nisa', 4:47)

Abdullah ibn Abbas, Mujahid, Ikrimah, Qatadah, As-Sadiy, precum și alții, au spus despre ei că:

„Erau oamenii din Aylah.”

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a adăugat:

„Se afla între Median și At-Tur.”

Ei au mai zis:

„Oamenii din Aylah respectau în cel mai mic detaliu ceea ce scria în Tora, iar în ziua de Sabat era interzis pescuitul la vremea aceea.”

Uimitor este faptul că peștele obișnuia să apară în acea zi și să dispară în celelalte zile:

„(...) Peștii au venit la ei în ziua Sabatului, ieșind la suprafață; dar în ziua când nu era Sa-

bat, n-au venit la ei. Astfel i-am încercat Noi pentru abaterea lor din drum.”,

din cauza nesupunerii lor. Când ei au văzut aceasta, au folosit un truc pentru a prinde pește în ziua de Sabat. Au săpat un șanț și apoi au întins plasele și frânghiile pentru pescuit, astfel încât, atunci când venea fluxul și aducea apa și peștele din mare, peștii să nu se mai poată întoarce înapoi în mare. Ei au făcut toate acestea vinerea, pentru peștele care avea să vină sâmbăta. În felul acesta, au prins pește în ziua în care se presupunea că nu lucrează, neștiind ce se pregătește împotriva lor (drept pedeapsă). Când sâmbăta s-a terminat, oamenii din Aylah au mers să adune peștii care s-au prins în plasele lor. Drept urmare, Allah subhanahu wa ta'ala s-a supărat pe ei și i-a blestemat pentru ceea ce au făcut. Cei care nu au luat, însă, parte la acest act păcătos, s-au împărțit în două grupuri: un grup care respingea fapta lor, iar al doilea, care era de acord cu fapta lor și nu era de acord cu reacția primului grup, spunând:

„De ce îndemnați un neam pe care Allah voiește să-l nimicească sau să-l osândească la un chin greu?”,

adică, ce câștig este în a predica unor oameni pe care Allah Preaînaltul, indiscutabil, îi va pedepsi pentru fapta lor? Dar, al doilea grup (cel al predicatorilor) le-a răspuns:

„Pentru dezvinovățire la Domnul vostru; și poate că ei vor avea frică!”

adică, Allah Preaînaltul ne-a poruncit să ne bucurăm de ceea ce e bun și ne-a interzis ceea ce e rău; de aceea, noi observăm aceasta, pentru că ne este teamă de pedeapsa Lui, Atotputernicul.

„Și poate că ei vor avea frică!”

adică, poate că cei care au păcătuțit vor regreta fapta lor și se vor căi la Allah Preaînaltul și astfel vor fi ei salvați de la o pedeapsă aspră, iar El, subhanahu wa ta'ala, îi va ierta pe toți.

Spune Allah Preaînaltul:

„Și când au uitat ceea ce li s-a poruncit”,

adică s-au arătat nepăsători sfaturilor bunilor predicatori,

„i-am mântuit Noi pe cei care au oprit de la rău”,

adică pe al doilea grup

„și i-am osândit pe cei care au fost nelegiuți la chin aspru”,

adică au avut parte de o pedeapsă foarte dureroasă,

„pentru abaterea lor din drum.”

Apoi, Allah subhanahu wa ta'ala ne explică în ce a constatat pedeapsa lor:

„Și pentru că totuși au călcat ceea ce le fusese oprit, le-am zis Noi: «Fiți maimuțe demne de dispreț!»”

Allah Atotputernicul ne informează prin aceste versete că El, subhanahu wa ta'ala, îi pedepsește pe cei care se abat de la Călea Lui, Unicul, în timp ce, pe cei care predică binele și opresc de la rău, El, subhanahu wa ta'ala, îi salvează. Învățații nu s-au pus de acord în privința unui al treilea grup. Unii susțin că acestora le-a fost acordată salvarea, în timp ce alții susțin că au fost și ei distruși, împreună cu ceilalți. Dar, cei mai mari și respectați învățați, precum Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, sunt de acord cu prima versiune.

Trebuie subliniat faptul că al treilea grup nu a fost menționat împreună cu cei cărora li s-a acordat salvarea, chiar dacă ei au disprețuit păcatul, în sufletele lor, deoarece ar fi trebuit să-și folosească și limba, și mâna în completare, adică trebuiau să-și declare dezaprobarea public. Totuși, ei au fost salvați împre-

ună cu predicatorii, deoarece ei nu au comis niciun păcat, iar în inimile lor au respins orice act păcătos.

Abdur-Razzaq a relatat după Juraij, care a relatat după un bărbat (al cărui nume nu este cunoscut), care a relatat după Ikramah, care a relatat după Ibn Abbas și Malik, care au auzit de la Ibn Ruman, Shaiban, Qatadah și Ata Al-Kharasani, ceea ce înseamnă că:

„Cei care au comis păcatul au fost abandonați de restul oamenilor din oraș. Unii dintre ei au declarat respingerea și dezacordul faptei păcătoșilor. Dar ei nu i-au ascultat pe predicatori. După aceea, ei obișnuiau să stea noaptea separat de restul oamenilor din oraș, punând uși și bariere între ei și cei care anticipaseră faptul că urmau să fie pedepsiți.

Într-o zi, ușile lor nu s-au mai deschis până la miezul nopții. Oamenii au intrat în panică și au trimis pe unul dintre ei să vadă ce s-a întâmplat dincolo de barieră. Când a intrat, a văzut că aceștia fuseseră transformați în maimuțe cu coadă, care făceau zgomot. Când au deschis ușile (barierele), maimuțele și-au recunoscut rudele, dar rudele nu le-au putut

recunoaște. Așa că, predicatorii au spus:

«Nu v-am oprit noi să faceți aceasta?»

Maimuțele au făcut un semn cu capul, care însemna:

«Da.»

Apoi, Abdullah ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a plâns și a zis:

„Este adevărat că vedem mulți oameni care o iau pe căi greșite și pe care nu îi respingem, și nici nu-i renegăm, și nici măcar nu le reproșăm ceva!”

Al-'Ufi a relatat după Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, care spunea:

„Tinerii din oraș au fost transformați în maimuțe, în timp ce bătrânii au fost transformați în porci. Mai mult decât atât, Ibn Abu Hatim a relatat de la Mujahid, care a relatat de la Ibn Abbas, radhi Allahu anhum, care spunea că:

«Ei nu au trăit mult și nu au avut urmași.»

De asemenea, Adpahhaq a relatat de la Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, că:

„Niciun monstru nu a trăit mai mult de trei zile.”

Apoi a adăugat:

„Ei nu au mâncat, nu au băut și nici nu au avut urmași.”

Ibn Abu Hatim și Ibn Jarir au relatat după Ibn Abu Nujaih, care l-a auzit pe Mujahid spunând:

„Doar inimile lor, nu și fețele lor, au fost transformate în maimuțe și porci.”

Așa cum spune și Allah Atotputernicul în Sfântul Coran:

„Pilda acelor care au fost încărcați cu Tora și apoi nu au purtat-o pe ea, este ca pilda măgarului ce cară cărți. Rea este pilda neamului [de oameni] care au socotit versetele lui Allah

mincinoase, iar Allah nu călăuzește neamul de nelegiuți!”

(Surat Al-Jumu'a, 62:5)

Dar, acest punct de vedere este destul de ciudat și contrazice aparent spusele Nobilului Coran, precum și spusele primilor învățați și a celor care le-au urmat învățăturile.

Allahu Alam

~ Sfârșit ~

Bucură-te de viață

~ tradus de Alexandra Puriș ~

Comportamentul cu animalele

Atunci când bunele abilități interpersonale devin un obicei, ele apar ca o a doua natură și parte integrantă a personalității omului. O astfel de persoană este întotdeauna considerată a fi una bine-dispusă, veselă, blândă, răbdătoare și sensibilă cu oricine și cu orice, inclusiv cu animalele și cu lucrurile fără viață.

Un exemplu în acest sens este cel în care, atunci când Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, se afla într-o călătorie cu companionii săi, *radhi Allahu anhum*, s-a oprit într-un anume loc. Unul dintre companionii săi, *radhi Allahu anhu*, a observat o pasăre cu puii ei. El a luat puii, iar pasărea a început să meargă în jurul lor, bătând din aripi.

Când Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a observat ceea ce se întâmplă, s-a întors

spre companionii săi, *radhi Allahu anhum*, și a întrebat:

„Cine a îndurerat această pasăre, luându-i puii de lângă ea? Redați-i puii!”

Un alt exemplu al bunătății Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, față de animale, este cel în care el, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a văzut un cuib de furnici ars. El a întrebat:

„Cine a ars acest cuib?”

Unul dintre companionii săi, *radhi Allahu anhu*, care-l însoțea, a răspuns:

„Eu am fost acela.”

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, s-a mâniat și a spus:

„Nimeni, cu excepția lui Allah subhanahu wa ta'ala, nu pedepsește cu focul!”

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, era atât de milos încât, atunci când efectua abluțiunea, dacă vedea o pisică, lăsa vasul pentru ca aceasta să bea din el și abia apoi făcea abluțiunea, din apa care a rămas.

Odată, a trecut pe lângă un om care a pus o oaie pe pământ, având piciorul pe gâtul ei, pentru a o înjunghia, iar în acest timp, ascuțea cuțitul, iar oaia se uita. Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, s-a mâniat văzând aceasta și a spus:

„Vrei să moară de două ori? De ce nu ai ascuțit cuțitul înainte să pui oaia jos?”

De asemenea, un alt exemplu este cel în care Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a trecut pe lângă doi bărbați care discutau, stând fiecare pe cămila lui. Atunci când a văzut aceasta, el, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a simțit milă pentru cămile și, de aceea, a interzis oamenilor folosirea animalelor pe post de scaun, aceasta însemnând că ele trebuie să fie folosite doar când este necesar și, atunci când nu sunt folosite, trebuie să descalece, permițându-le, astfel, să se odihnească.

Un alt exemplu despre mila și bunătatea Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, este cel relatat de Imran ibn Husain, *radhi Allahu anhu*:

„(...) O femeie din neamul Ansarilor a fost luată prizonieră, alături de Al-Adhbi (cămila

femelă a Profetului). Femeia a fost legată cu frânghii. Oamenii care au capturat-o își odihneau animalele în fața caselor lor, iar femeia a scăpat din frânghii și a mers la cămile. Atunci când a ajuns aproape de ele, acestea s-au speriat și s-au agitat, așa că le-a lăsat și a mers la Al-Adhbi. Aceasta nu s-a agitat, ci s-a așezat pe spate și s-a rostogolit. Astfel, ea a scăpat. Atunci când cei care o luaseră prizonieră au aflat, au mers să o caute, dar ea și cămila evadaseră. Atunci, femeia a făcut o promisiune lui Allah, că dacă El o va salva cu ajutorul acestei cămile, ea o va oferi ca sacrificiu. Atunci când cămila a ajuns în Medina, oamenii au zis:

«Aici este Al-Adhbi, cămila Mesagerului lui Allah.»

Femeia a spus că a făcut o promisiune în fața lui Allah, că dacă se va salva cu ajutorul acestei cămile, ea o va sacrifica. Companiile au mers la Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și i-au povestit acest lucru. Apoi, el le-a răspuns:

«SubhanaAllah! Cât de amară este recompensa ei, pentru că a făcut legământ în fața lui Allah că o va sacrifica, dacă El o

salvează cu ajutorul acestei cămile! Nu există o împlinire a acestui jurământ, care este un act de nesupunere, și nu este ceva de care poate dispune o persoană.»”

(relatat de Muslim)

Este de preferat să transformați atitudinea voastră, să fiți mai blânzi și mai generoși, iar toate acestea să devină ceva natural, care să rămână alături de voi în mod constant, în orice acțiune pe care o faceți, chiar și atunci când este vorba de animale, plante sau lucruri lipsite de viață.

Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, ținea predici vinerea, odihnindu-se cu spatele lipit de un trunchi de curmal, care se afla în interiorul moscheii. O femeie din neamul Ansar a întrebat:

„O, Mesager al lui Allah, nu ar fi mai bine să îți aduc ceva pe care să stai? Am un servitor care este dulgher.”

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a răspuns:

„Fă cum dorești.”

Femeia a adus un amvon pentru el, *salla Allahu aleihi wa sallam*. În următoarea vineri, Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, s-a urcat în amvonul

făcut de ea, așezându-se pe el. Trunchiul de copac din spatele lui a mugit ca un taur care urma să fie tăiat în jumătate. Moscheea s-a zguduit. Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a coborât din amvon, a îmbrățișat trunchiul și a plâns ca un copil.

Apoi, el, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Jur pe Cel în mâinile căruia se află sufletul lui Mohammed, că dacă nu l-aș fi îmbrățișat, trunchiul ar fi continuat să plângă până în Ziua Judecății.”

Concluzie

Allah subhanahu wa ta'ala a oferit omului cea mai mare onoare, făcându-l dintre cele mai nobile creaturi ale Sale, însă, acest lucru nu îi dă permisiunea de a oprima și de a se purta urât cu restul Creațiilor lui Allah Preaînaltul.

Respectul părinților în Islam

(continuare)

~ de Ionela Noour ~

Devotamentul față de părinți, în timpul vieții lor, se manifestă prin:

❖ Ascultarea părinților, atâta timp cât aceasta nu este în contradicție cu recomandările lui Allah subhanahu wa ta'ala.

Pe ascultarea părinților, respectul și grija față de ei, se pune un foarte mare accent în învățăturile islamice și ele reprezintă o parte importantă a credinței unui musulman:

„Adorați-L pe Allah și nu-l asociați Lui nimic! Purtați-vă bine cu părinții (...)”

(Surat An-Nisa', 4:36)

❖ A fi înțelegător față de ei, prin fapte și vorbe.

Nu este frumos să ne arătam iritarea față de părinți când, cu voia sau fără voia lor, devin dificili la bătrânețe. Allah Preaînaltul a spus:

„Și Domnul tău a orânduit

să nu-L adorați decât pe El și să vă purtați frumos cu părinții voștri, iar dacă bătrânețile îi ajung pe unul dintre ei sau pe amândoi lângă tine, nu le zice lor «Of!» și nu-i certa pe ei, ci spune-le lor vorbe cuviincioase.”

(Surat Al-'Isra', 17:23)

Aceste cuvinte arată legătura puternică dintre slăvirea lui Allah subhanahu wa ta'ala și purtarea frumoasă față de părinți, înălțându-i, în acest fel, pe aceștia, la un nivel înalt. De asemenea, prin acest verset, suntem încurajați să fim miloși, îndurători și blânzi cu ei.

Când ajunge la bătrânețe, orice ființă umană trece printr-un declin al sănătății fizice și, uneori, psihice. În această etapă de viață, trebuie să avem grijă să nu spunem vreun cuvânt de nemulțumire față de ei, ci să le adresăm cele mai potrivite cuvinte, care îi vor face să se simtă iubiți și respectați.

❖ Să îi ajutăm atât cât putem.

Binefacerea și devotamentul față de părinți, includ tot ceea ce îi poate face fericiți. Efortul de a ne ajuta părinții este considerat o onoare și o binecuvântare. Un bun musulman va sări întotdeauna în ajutor, va fi precum un servitor și se va bucura, atunci când părinții îi cer să facă anumite lucruri pentru ei, cu condiția ca acestea să fie în conformitate cu Legea Divină.

❖ Să îi ascultăm cu atenție, să nu îi întrerupem și să evităm a-i dezaproba.

Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a arătat înalta poziție a părinților și obligativitatea de a-i respecta:

„Plăcerea lui Allah se află în plăcerea tatălui, și neplăcerea lui Allah se află în neplăcerea tatălui.”

(relatat de Tirmidhi)

❖ A-L implora pe Allah Preaînaltul să îi ierte și să îi binecuvânteze.

Nu trebuie niciodată să ne plângem de comportamentul părinților noștri. Ei s-au sacrificat pentru noi, când eram co-

pii neajutorați, nu au considerat că acest lucru ar fi greu pentru ei. Din contră, ne-au îngrijit și ne-au crescut, fără să ceară nimic în schimb. Tot așa și noi, în aceste momente, trebuie să le fim recunoscători, printr-un comportament adecvat, blând și, *inshaAllah*, în acest mod vom obține răsplată divină.

Rugăciunea pentru părinții noștri este, de asemenea, o mare sursă de binecuvântări, în viața pământească. Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Doar implorarea și ascultarea părinților pot prelungi viața. Un om este lipsit de provizia lui, dacă comite păcate.”

(relatat de Ibn Majah)

❖ Să nu fi arogant, să nu îi dojenești, să nu îi provoci sau să ridici tonul la ei.

Cuvintele, tonalitatea cu care ne exprimăm, trebuie să denote respect și venerație. Este bine să ne adresăm lor cu «Mamă», «Tată», evitând a le spune pe nume, în acest fel arătându-le respectul nostru și buna educație pe care ne-au dat-o.

Privirea noastră trebuie să

fie plină de tandrețe. Urwa, un erudit musulman, a spus:

„Dacă părinții tăi te jignesc, nu îi privi fix, căci primul indiciu al mâniei este să ne fixăm privirea pe a celui pe care suntem supărați.”

Atitudinea noastră trebuie să fie plină de respect, smerenie și supunere:

„Și din îndurare, coboară pentru ei aripa smereniei și îndurării și spune: «Doamne, fii îndurător cu ei, căci ei m-au crescut [când am fost] mic!»”

(Surat Al-'Isra', 17:24)

❖ Să le răspundem atunci când ne cheamă, să discutăm cu ei și să ținem cont de sfaturile pe care ni le dau.

Trebuie să fim umili, modești în fața părinților; să le acordăm din timpul nostru, să nu îi lăsăm să se simtă singuri; să ținem cont de povețele lor. Părinții fac eforturi foarte mari pentru copiii lor, fie ele financiare sau de altă natură. De aceea, copiii, la rândul lor, trebuie să îi răsplătească pe părinți, ajutându-i de fiecare dată și oferindu-le respectul cuvenit, după cum ne îndeamnă și Allah Preaînaltul, în Sfântul Coran:

„Noi i-am poruncit omului

să le arate bunătate părinților săi (...)”

(Surat Al-'Ahqaf, 46:15)

❖ Să cerem permisiunea la intrare și să îi salutăm.

„Dar când au ajuns copiii voștri la vârstnicie, să ceară îngăduință, așa cum au cerut cei de dinaintea lor.”

(Surat An-Nur, 24:59)

A cere permisiunea este o datorie a oricărui copil sau adult. Este important pentru o familie musulmană să păstreze decența și bunele relații.

Kalada ibn Hanbal, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Safwan ibn Ummaya m-a trimis la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, cu puțin lapte, o gazelă tânără și niște castraveți mici. Am intrat fără să cer permisiunea și fără să salut. El mi-a zis atunci:

«Mergi înapoi și spune: „As-salam aleykum (Pacea să fie cu tine). Pot să intru?”»”

(relatat de Abu Dawud și Tirmidhi)

Familia trebuie să-i învețe pe copii cum să-i salute pe ceilalți. Cei mici trebuie să învețe să salute folosind salutul islamic «As-salam aleykum wa rahmatullahi wa barakatuh».

Răspunderea la salut este și ea o datorie religioasă.

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, i-a spus odată lui Anas, *radhi Allahu anhu*:

„Fiule, când intri în casă, salută-ți familia. Va fi o binecuvântare atât pentru tine, cât și pentru cei ce locuiesc în casa ta.”

(relatat de Tirmidhi)

Devotamentul față de părinții musulmani, după moartea lor

Buna purtare față de părinți nu se limitează doar la viața acestora, ea continuă și după trecerea lor în neființă. Astfel, cel care și-a neglijat părinții în timpul vieții lor, are posibilitatea să se revanșeze. Există mai multe forme de devotament față de părinți, după dispariția lor:

„Un om l-a întrebat pe Profetul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*:

«O, Mesager al lui Allah! Mi-au mai rămas mie lucruri pe care aş putea să le fac pentru părinții mei, după moartea lor?»

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a răspuns:

«Bineînțeles. Roagă-te și cere iertare pentru ei. Împlinește angajamentele lor sau ultimele lor dorințe, păstrează relațiile de rudenie și onorează-le prietenii.»”

(relatat de Ahmad)

A da pomană în locul părinților noștri face parte din aspectele legate de devotamentul față de părinții decedați.

Aisha, *radhi Allahu anha*, a relatat:

„Un om a venit la Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și a spus:

«Mama mea a murit pe neașteptate și cred că, dacă ar fi acum să ceară ceva, acest lucru ar fi Pomana. Îi poate fi, deci, aceasta, atribuită, dacă o fac eu în locul ei?»

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

«Da. Dă pomană în numele ei.»”

(relatat de Bukhari și Muslim)

Statutul înalt al mamei, în Islam

Printre puținele precepte pe care musulmanii le respectă cu fidelitate și în ziua de astăzi, sunt cele referitoare la trata-

mentul acordat mamelor. Relația profundă și călduroasă între mamele musulmane și copiii lor, precum și adâncul respect cu care bărbații musulmani se apropie de mamele lor, uimește, de obicei, pe occidentali.

Creșterea unui copil, educarea lui în spiritul islamic, presupune multă muncă din partea unei mame. Părinții au marea datorie să-și crească copiii în așa fel încât aceștia să fie buni musulmani, să le insufle un mod de viață compatibil cu ceea ce găsim în Sfântul Coran și în Tradiția Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*.

Mama este primul și cel mai important profesor în societatea umană. Îndeplinindu-și obligațiile, mama musulmană își va conduce copilul pe calea Paradisului, pe calea liniștii și a păcii. Dacă mama îl învață pe copilul ei să-l iubească, să-l respecte și să fie bun cu tatăl lui, își va conduce micuțul spre Paradis. Dacă ea îi insufle copilului ură, nesupunere față de tată, ea își va conduce copilul spre Iad.

Abu Umama, *radhi Allahu anhu*, a relatat că:

„Un bărbat a întrebat:

«O, Trimis al lui Allah, care

sunt drepturile părinților asupra copiilor lor?»

El a răspuns:

«Mama și tata sunt Iadul sau Paradisul vostru.»

(relatat de Ibn Majah)

Pentru a evita orice dezechilibru, cum ar fi ca un copil să se poarte cu un părinte mai frumos decât cu celălalt, învățăturile islamice care privesc relația cu părinții se referă pe rând la mamă și la tată. Astfel, atunci când un bărbat a venit să facă mărturisirea de credință și jurământul că va lua parte la lupta sfântă (*jihad*), Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, l-a întrebat:

„E vreunul dintre părinții tăi în viață?”

Acest lucru arată că musulmanul are obligația de a se purta cu ambii părinți la fel.

În Islam, respectul, onoarea și considerația de care se bucură o mamă este fără precedent. Islamul îi acordă mamei un statut mai mare decât al tatălui, după cum observăm într-un *hadith* relatat de Abu Huraira, *radhi Allahu anhu*:

„Un om a venit la Mesagerul lui Allah și l-a întrebat:

«O, Mesagerule, cine are mai mult drept asupra mea?»

Iar Profetul i-a răspuns:

«Mama ta.»

Omul a întrebat:

«Și apoi?»

Profetul a răspuns:

«Mama ta.»

Omul a continuat:

«Și după ea?»

Profetul a răspuns:

«Mama ta.»

Omul a întrebat a patra oară:

«Și apoi?»

Profetul a răspuns:

«Apoi tatăl tău.»

(relatat de Bukhari și Muslim)

Mamei i s-au atribuit de trei ori mai multe drepturi decât tatălui. Datorită modului cum este creată, femeia este unică în capacitatea ei de a purta în pânțe un copil, de a-l hrăni la sân și de a-l educa, rol foarte dificil și care implică foarte multă trudă, după cum Allah Preaînaltul a spus:

„Noi l-am povățuit pe om [să facă bine] părinților săi, mama lui l-a purtat, [suportând pentru el] slăbiciune după slăbiciune, iar înțărirea lui a fost după doi ani, [așadar]: «Adu mulțumire Mie și părinților tăi, căci la Mine este întoarcerea!»”

(Surat Luqman, 31:14)

MAMA... Ne-am gândit vreodată de câte ori s-a întristat, pentru ca noi să fim fericiți? De câte ori s-a înfometat, pentru ca noi să fim sătui? Cât a plâns, pentru ca noi să fim bucuroși? Câte dificultăți a suportat, pentru ca noi să fim liniștiți? Cu siguranță, fiecare dintre noi știm prea-bine răspunsul la aceste întrebări. Rămâne doar să reflectăm mai mult asupra acestor lucruri și să încercăm să avem un comportament pe măsura sacrificiilor pe care mamele noastre le-au făcut pentru noi.

Atât timp cât noi suntem fericiți, mama se bucură alături de noi; când avem probleme, ea este îngrijorată; dorința ei este ca noi să fim fericiți, mulțumiți și acceptați de cei din jur. Mama este o persoană care oferă, fără să ceară nimic în schimb, care se dedică trup și suflet, fără să aștepte mulțumiri. Ea își iubește copiii mai mult decât propria-i viață. Și atunci, cum să nu îi acordăm tot respectul și toată dragostea noastră?

~ inshaAllah, va continua ~

Științele hadith-ului

~ de Mariam Oana ~

*„V-am lăsat vouă două lucruri:
Coranul și Tradiția mea (Sunna); dacă vă veți ține
de ele, nu veți rătăci niciodată.”*
(Pelerinajul de Adio)

Relatatorii de ahadith sunt cei mai onorabili și cei mai respectabili dintre oameni, pentru că ei sunt păzitorii în a căror custodie se află Sunna Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*.

Cei care relatează hadith-urile fac parte dintre companiunii Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și sunt aceia care au văzut acțiunile sale și au auzit cuvintele sale, *salla Allahu aleihi wa sallam*.

Printre cei care au transmis ahadith se găsesc succesorii companionilor, *radhi Allahu anhum*, ei fiind binecuvântați de către Allah Preaînaltul și, de asemenea, fiind extrem de respectați de către musulmani. În

Islam, ei strălucesc precum stelele, iar inimile lor au rămas intacte în fața tentațiilor acestei lumi.

Citind biografiile lor, se aprofundează cunoștințele despre Islam, iar în inima fiecărui musulman se dezvoltă dorința de a fi devotat, credincios și ascultător față de Allah *subhanahu wa ta'ala*.

El, Preaînaltul, spune:

**„Într-adevăr, Noi am pogo-
rât Coranul și Noi îi vom fi pă-
zitori!”**

(Surat Al-Hijr, 15:9)

Promisiunea din acest verset, făcută de Allah *subhanahu wa ta'ala*, este evident îndeplinită; puritatea necontestată a textului original al Coranului

cel Nobil este protejată de peste paisprezece secole.

Cu toate acestea, ceea ce este adesea uitat de musulmani, este faptul că Promisiunea Divină de mai sus include, de asemenea, și necesitatea păstrării Sunnei Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, care este exemplul concret al stabilirii și ghidării bunei practici a Coranului.

Înțelepciunea Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, învățată prin Coran, nu poate fi înțeleasă fără a studia Sunna lui, *salla Allahu aleihi wa sallam*, care nu este altceva decât Înțelepciunea despre care Allah *subhanahu wa ta'ala* vorbește în versetul:

„De n-ar fi fost harul lui Allah asupra ta, [Mohammed], și îndurarea Lui, ar fi cercat o parte dintre ei să te împingă să răătăcești [drumul], dar ei nu se împing la rătăcire decât pe ei înșiși și nu vor putea să-ți aducă daună întru nimic. Iar Allah a pogorât asupra ta Cartea și Înțelepciunea, te-a învățat ceea ce nu știai și harul lui Allah asupra ta a fost nemăsurat.”

(Surat An-Nisa', 4:113)

Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus

cu privire la aceasta:

„Allah mi-a dat Coranul și încă ceva în plus, similar cu acesta.”

(relatat de Abu Dawud)

Allah Preaînaltul prezervă Sunna Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, prin care să permită companionilor și succesurilor săi, *radhi Allahu anhum*, memorarea, scrierea și transmiterea Cuvintelor lui Allah *subhanahu wa ta'ala* Mesagerului Său, *salla Allahu aleihi wa sallam*.

El, *subhanahu wa ta'ala*, a permis, de asemenea, să se consemneze descrierea fizică a Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, caracterul său, stilul de viață, care este de natură să ușureze urmarea exemplului său, astfel, bucurându-ne de toate beneficiile datorate practicării Sunnei.

Mai târziu, atunci când cunoașterea Sunnei pure a început să fie amenințată, Allah Preaînaltul a făcut ca să vină în comunitatea musulmană oameni cu o capacitate de memorare incredibilă, dotați cu competențe și de o expertiză analitică ieșită din comun. Acești oameni au călătorit pentru a

colecta sute de mii de exemple din tradițiile Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, scriindu-le. Pe de o parte, așezându-le pe cele care nu au fost corupte de cei cu memorie slabă, care le-au transmis lor și, pe de altă parte, le-au scris pe cele care au fost falsificate de către mincinoși fără scrupule; astfel făcându-se diferența dintre cuvintele distinctive ale Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a companionilor, *radhi Allahu anhum*, și a succesorilor săi. Aceștia din urmă au învățat în mai multe centre de învățământ, păstrând transmiterea moștenirii lăsate de Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*.

Această muncă a fost realizată cu o atenție și o precizie extraordinară, oferind colectoarelor de ahadith cunoștințe în profunzime a biografiei tuturor relatatorilor de hadith-uri.

Acțiunea a fost cel mai bun mod de păstrare a învățăturilor și cunoștințelor savanților în științele Islamului, care au reînviat practicarea Sunnei autentice.

Din păcate, declarațiile false continuau să fie atribuite Profetului, *salla Allahu aleihi*

wa sallam, chiar dacă persoana care citea nu avea nicio idee despre ceea ce învățații științelor hadith-ului raportau cu privire la acestea. În mod ironic, ei ignorau avertismentele aduse de Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, alocându-i cuvinte care nu erau ale lui, *salla Allahu aleihi wa sallam*, începând să fie într-o situație foarte periculoasă.

Metodologia experților în evaluarea hadith-urilor și a lanțului de relatatori ne oferă o multitudine de informații valoroase.

Un hadith este compus din două părți: *sened* sau *isnad* (lanțul de relatatori, lanțul de transmitere) și *metn* (hadith-ul propriu-zis). Un text poate părea logic și rezonabil, dar este nevoie de o serie de relatatori autentici, deoarece numai astfel poate fi acceptat.

Abdullah ibn Al-Mubarak (181 H.), unul dintre profesorii iluștri ai imamului Bukhari, a declarat că:

„Lanțul de transmițători este o parte a religiei; dacă nu ar fi un lanț de transmitere, oamenii ar putea să spună tot ceea ce vor.”

În științele de ahadith, se

pune un mare accent pe studiul isnad-ului (lanț de transmite-re), care a atras interesul mul-tor savanți musulmani, până la punctul în care au devenit ex-perți excelenți în cunoașterea naratorilor, așa cum este cazul lui Ibn Majah și mulți alții.

Studiul unui hadith include numele fiecărui relatator, ca-racterul său public și privat, autenticitatea, puritatea etc., capacitatea și reputația în ma-terie de memorare și tipul de relatări pentru care este cunos-cut: dacă sunt autentice, slabe sau inventate. În plus, fiecare relatator trebuie să fie identi-ficat de o cotă dată de alți rela-tatori care sunt cunoscuți și u-nanim acceptați.

Deci, toate acestea și multe alte lucruri importante trebuie luate în considerare, pentru a fi utilizate ca baze de credință,

jurisprudență sau, pur și sim-plu, un punct de interes (să nu fie atribuite Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam).

După Cartea lui Allah Preaînaltul, Sfântul Coran, ha-dith-urile elaborate de lucrări compilate de către imamii Bukhari și Muslim, sunt consi-derate de către savanții musul-mani ca fiind cărțile cele mai autentice. Trebuie remarcat și faptul că există și alți savanți celebri în domeniul colectării hadith-urilor, cum ar fi: Abu Dawud (275 H.), Tirmidhi (279 H.), Nasa'i (303 H.).

Fie ca Allah subhanahu wa ta'ala să îi ierte și să le acorde Mila Sa!

Amin!

Allahu Alam

Ingredientele unei căsătorii fericite

– Compilație –

~ tradus de Alya Iacob ~

Copiii

Este bine știut faptul că unul dintre obiectivele căsătoriei este procrearea și continuarea genealogiei. În acest sens, trebuie cunoscute anumite lucruri, importante pentru viața de familie.

a. Planificarea familială

Sunt mulți bărbați care cer soțiilor lor să folosească metode anticoncepționale imediat după căsătorie, pentru o perioadă de timp. Acest lucru este în detrimentul soției, deoarece este dovedit medical că, dacă o femeie care nu a avut copii folosește anticoncepționale, riscă să devină infertilă pentru toată viața (deci, atenție foarte mare la acest aspect).

De asemenea, sunt și femei care doresc să întârzie o eventuală sarcină pentru un an sau doi, pentru a consolida relația cu soțul. Acest acord este

regretabil (dar, din păcate, este practicat în zilele noastre din ce în ce mai mult).

Apoi, sunt cuplurile care nu vor un copil imediat după căsătorie, pentru a nu strica programul lor. Acest lucru creează un gol în căsătoria lor și îi privează de afecțiunea unui copil, care ar putea să le umple viața.

Sunt alte cupluri care amână o sarcină pentru a continua studiile sau, mai apoi, pentru a avea o carieră. Într-o asemenea situație, soțul nu mai are alt recurs, cu excepția divorțului. Ca musulmani, avem o datorie morală, pentru că Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, se va mândri cu numărul urmașilor săi, în Ziua Judecării.

b. Creșterea copiilor

Oamenii au diferite idei și metode, în ceea ce privește creșterea și educarea copiilor.

Fiecare cuplu are un ideal și o ideologie, existând păreri diferite între ei. Desigur, ar trebui să rămână întotdeauna loc pentru discuții și compromisuri. Mama are un rol special, dar, la un moment dat, la o anumită vârstă, tatăl are ultimul cuvânt de spus. Deciziile se iau de comun acord și este foarte important să nu se condamne sau să se critice părerea unuia față de celălalt, de față cu copiii, pentru că, inevitabil, această contradicție va avea efecte negative în mintea copiilor și, astfel, ei vor prefera fie părerea unuia dintre părinți, fie vor pierde respectul față de ei, iar autoritatea părinților asupra lor va fi inexistentă.

Dacă sunt dispute sau diferențe de opinie, acestea trebuie să fie rezolvate în particular, nicidecum în fața copiilor.

Relațiile bune cu rudele lor

Fiecare dintre soți trebuie să respecte familia celuilalt și să nu discute despre greșelile acestora în public. Sunt mulți bărbați care merg la tatăl soției și îi spun acestuia tot ceea ce fiica sa face greșit, în acest fel

distrugând orice șansă de a avea o căsătorie fericită sau o relație bună cu familia soției. Această speranță este năruită definitiv atunci când mama soacră face legea. De asemenea, același lucru se poate spune și despre soțiile care au acest prost obicei, de a se plânge familiei soțului. Nu spunem că această dragoste este obligatorie, pentru că depinde de fiecare inimă în parte, ea fiind sub controlul lui Allah subhanahu wa ta'ala. Însă, fiecare trebuie să respecte și să onoreze familia celuilalt.

Abilitatea de a rezolva problemele

Fiecăruia dintre noi ne face plăcere să credem că suntem capabili să ne rezolvăm problemele din căsătorie. Încercăm să discutăm aceasta în următoarele capitole, inshaAllah.

a. Înțelepciunea

Fiecare cuplu întâlnește probleme pe parcursul căsătoriei, unele mai mult decât altele. Chiar și Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a întâlnit anumite probleme cu soțiile sale, dar, prin înțelepciunea pe care

Allah subhanahu wa ta'ala i-a dat-o, și-a rezolvat problemele prin aceste metode similare, așa cum găsim în următorul hadith de la Anas, radhi Allahu anhu, care a relatat că:

„În timp ce Profetul se afla în casa uneia dintre soțiile sale, una dintre «mamele credincioșilor» a trimis o farfurie cu mâncare. Soția în casa căreia se afla Profetul, a lovit mâna servitorului, făcând, astfel, farfuria să cadă și să se spargă. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a strâns cioburile farfuriei și a început să adune mâncarea care fusese în aceasta, spunând:

«Mama ta (mama credincioaselor) s-a simțit geloasă.»

Apoi, l-a reținut pe servitor, până când o altă farfurie a fost adusă. El a dat farfuria cea bună soției care trimisese mâncare și a păstrat farfuria cea spartă în casa în care se afla.”

(relatat de Bukhari)

Deci, în acest mod, se poate ameliora o potențială problemă, înainte de a lua proporții. Fiecare trebuie să cântărească gravitatea situației, aplanând-o cu înțelepciune, înainte de a apărea un posibil conflict în

cuplu. Allah subhanahu wa ta'ala nu iubește disprețul.

O femeie era foarte supărată pe soțul ei și i-a cerut acestuia divorțul. Soțul i-a spus să aducă o foaie și ceva de scris, pentru ca ea să noteze ceea ce își dorea. Când aceasta le-a adus, soțul a sfătuit-o să meargă la culcare și să completeze foaia dimineața următoare. Soția a fost de acord. A doua zi, aceasta a fost mult mai calmă și nu a mai menționat nimic de divorț. A realizat toleranța soțului ei și abilitatea lui de a rezolva problemele, fără urmări neplăcute.

b. Adaptările

Acest lucru înseamnă ca cei doi soți să se adapteze unul față de celălalt, după natura fiecăruia. Iar acesta este unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le are de făcut un cuplu, după căsătorie. Ambii sunt obișnuiți în standarde diferite, după cum au fost în mediul lor de viață. Prin urmare, dacă nu se pot adapta noului mediu, va fi foarte dificil pentru amândoi. Acest lucru, din păcate, este foarte des întâlnit și, de aceea, auzim de foarte multe ori de divorțuri premature, chiar după noaptea nunții, iar altele la

nici câteva săptămâni.

c. Reținerile

Unul dintre cele mai bune moduri prin care o persoană poate evita certurile și disputele, este ca persoana în cauză să nu folosească un limbaj neadecvat și să nu își exprime fiecare neplăcere într-un mod negativ. Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a întrebat:

„Vor fi oamenii aruncați în Iad, cu fața în jos, din cauza limbii lor?”

(relatat de Ahmad și Tirmidhi)

Prin urmare, în timpul unei discuții mai aprinse, soții ar trebui să fie mai atenți la ceea ce spun.

d. A nu vorbi despre problemele din familie, în afara casei

A încerca să expunem problemele cuplului pentru a fi rezolvate familiei soțului/soției, este o problemă foarte delicată, deoarece pot fi atinse niște linii interzise. Acest lucru ar fi posibil de discutat cu cei din afara casei, care nu cunosc toate aspectele și unghiurile problemei, iar aceștia pot fi arbitri părtinitori. Desigur, acest lucru poate dăuna, apoi, foarte mult

căsătoriei. De cele mai multe ori, argumentele sunt precedate de comentarii neplăcute, chiar dacă incidentul este minor și pictat în culori nerealiste, cel care ascultă se poate aștepta la ce e mai rău. Prin urmare, este în interesul soților ca ei să își rezolve problemele singuri, fără a le mai expune și familiilor lor. Este de preferat ca ei să nu doarmă înainte de a încerca să rezolve orice conflict apărut în timpul zilei.

e. A cere sfatul specialiștilor

A cere sfatul specialiștilor în domeniu este un lucru foarte important, atunci când pare că situația nu mai are nicio soluție. Aceștia vor fi obiectivi și vor putea oferi cuplului soluțiile pe care nu le-au luat în considerare înainte.

Un tânăr a cerut sfatul unui specialist, în momentul în care situația de acasă îl depășea. Specialistul i-a demonstrat că situația nu era atât de gravă și i-a dat o soluție. Tânărul l-a mulțumit lui Allah subhanahu wa ta'ala că s-a abținut să vorbească și că a cerut ajutorul unui specialist.

Allah Preaînaltul spune în

Nobilul Coran:

„Dacă vă temeți de o pricină între ei doi [cei doi soți], atunci trimiteți un arbitru din neamul lui și un arbitru din neamul ei. Dacă voiesc ei [arbitrii] împăcarea, Allah va readuce înțelegerea între ei [cei doi soți]. Allah este Atoateștiutor, Bineștiutor [*'Alim, Khabir*].”

(Surat An-Nisa', 4:35)

f. A-și accepta destinul

Cel mai mare beneficiu în acceptarea destinului hotărât de Allah subhanahu wa ta'ala, este ca musulmanul să fie cu inima deschisă în Dreptatea lui Allah Preaînaltul și să lase loc Înțelepciunii Sale. Tot ceea ce primește credinciosul de la El, Preaînaltul, este, întotdeauna, ceea ce e mai bun pentru el; atunci când este satisfăcut de ceea ce are, Îi mulțumește lui Allah Preaînaltul și acest lucru este bun pentru el, iar atunci când are necazuri, rămâne mulțumitor și răbdător, și acest lucru este, iarăși, bun pentru el. A fi răbdător la încercările lui Allah subhanahu wa ta'ala, este un semn de credință puternică. Un musulman poate fi ori mulțumitor și răbdător, ori ne-

mulțumitor și nerăbdător.

Fiecare cuplu ar trebui să aplice aceasta în viața lor, dacă nu au copii, sau dacă au anumite probleme cu ei. Trebuie să știe că, fiind răbdători, Allah subhanahu wa ta'ala îi va proteja (de exemplu, de boli psihice, care duc la gânduri sinistre), în această lume și că El, Preaînaltul, le va oferi o recompensă mare, în Viața de Apoi.

Nu este deloc plăcut să auzim că sunt bărbați care cred că este vina femeilor dacă aduc pe lume numai fete. Ei fac acest lucru, chiar dacă știu că ele nu au niciun control asupra acestui aspect:

„A lui Allah este stăpânirea cerurilor și a pământului. El creează ceea ce voiește și dăruiește El copile cui voiește și dăruiește El băieți cui voiește, ~ Sau dă El și băieți și copile și-l face sterp pe cel pe care El voiește. El este Atoateștiutor [și] Atotputernic [*'Alim, Qadir*].”

(Surat Aș-Şura, 42:49-50)

Allah subhanahu wa ta'ala știe cel mai bine de ce și cum sunt dispuse favorurile Sale. A nu accepta Decizia Sa, este un semn de lipsă de credință, sau e

semn de credință foarte slabă.

Un om pe nume Abu Hamza a vrut să divorțeze de soția sa, pentru că născuse numai fete și să se căsătorească din nou. Atunci, soția a compus un poem:

„Ce este în neregulă cu Abu Hamza?

Nu vine la noi, în schimb trăiește în casa de alături.

Este supărat că am născut numai fete.

Dar, pe Allah, aceasta nu este în mâna noastră.

Noi suntem precum pământul: producem ce este semănat în noi.”

Atunci, bărbatul a realizat greșeala sa, apoi și-a ținut soția cu bunătate.

Uneori, o persoană este încercată cu un partener urât. Din nou, aceasta este o

încercare și remarcile negative trebuie evitate cu orice preț. Nimeni nu este responsabil pentru forma sa fizică. De asemenea, atunci când cuiva îi este dat un copil cu deficiențe, trebuie să îl trateze cu blândețe, pentru că, atunci când Allah Preaînaltul îl iubește pe robul Său, îl încearcă. La fel, atunci când unul dintre soți este afectat de o dizabilitate psihică sau fizică, sau orice formă de boală, trebuie să existe înțelegere și răbdare. Aceasta se aplică și în cazul în care soțul rămâne falit sau își pierde locul de muncă. Atunci când Allah subhanahu wa ta'ala închide o ușă, va deschide întotdeauna o alta.

~ inshaAllah, va continua ~

Vasul crăpat

~ tradus de Mariam Oana ~

Odată, în îndepărtata Indie, trăia un om care căra apă în două vase mari, pe care le atârna de o parte și de alta a unei prăjini. Unul dintre vase avea o gaură în interior, în timp ce celălalt vas era perfect. Pe când cu cel din urmă omul ajungea cu toată apa la casa stăpânului, cu vasul cel crăpat nu ajungea decât cu jumătate din apa cerută. Acest lucru se întâmpla de mult timp, omul reușind să aducă numai un vas și jumătate cu apă, din ceea ce era nevoie.

Vasul cel perfect era foarte mândru și fericit de ceea ce putea să facă și de perfecțiunea cu care a fost realizat. Însă, vasul cel crăpat era rușinat de imperfecțiunea sa și era foarte trist, pentru că nu reușea să facă decât jumătate din munca lui. Într-o zi, el i-a vorbit omului:

„Îmi este rușine de mine și, de aceea, vreau să îmi cer iertare în fața ta.”

Omul a întrebat:

„De ce? Din ce cauză ești atât de rușinat?”

Vasul a răspuns:

„Îmi cer iertare, deoarece în acești ultimi ani am reușit să car numai jumătate din apa pe care trebuia să o car. Din cauza acestei găuri din interiorul meu, apa se scurge pe tot drumul către stăpânul tău. Din cauza ei, tu faci mult mai multă muncă și nici măcar nu obții recompensa pentru toate eforturile tale.”

Omului i-a părut foarte rău pentru vasul cel crăpat și i-a spus:

„În timp ce ne întoarcem spre casa stăpânului, încearcă să privești toate florile care se află pe marginea drumului.”

Astfel, în drumul lor, vasul crăpat a privit cu atenție spre minunatele flori aflate pe marginea drumului, deasupra cărora strălucea soarele dogoritor și acest lucru l-a mai înveselit puțin.

Însă, după ce au ajuns la

capătul acestuia, tristețea sa a început să revină, pentru că, de asemenea, nu a putut duce până la final decât jumătate din toată apa care trebuia dusă și din nou și-a cerut iertare în fața cărătorului.

Acesta i-a spus:

„Ai observat că flori nu existau decât pe marginea ta de drum, în timp ce pe cealaltă parte, totul era uscat? Aceasta pentru că eu țin cont întotdeauna de gaura pe care tu o ai și profit de ea. Am plantat semințe de flori pe partea ta de drum și, zi de zi, le-ai udat. În ultimii ani, am adunat frumoasele flori și le-am așezat pe masa stăpânului. Dacă tu nu ai fi fost ceea ce ești, el nu ar fi putut profita de aceste frumuseți.”

Morala

Astfel, crăpătura vasului nu a reprezentat un lucru rău, ci o

posibilitate de a face un lucru diferit, pe care nimeni altcineva nu l-ar fi putut face, fiind o adevărată binecuvântare, o sursă de a primi răsplata binemeritată.

Fiecare dintre noi avem propriile noastre defecte, însă, tocmai acestea fac ca viața noastră să nu fie monotonă, astfel înfrumusețând-o și făcând-o minunată. Trebuie întotdeauna să acceptăm persoanele așa cum sunt ele și să căutăm frumusețea din interiorul acestora.

Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Să Îl rugăm pe Allah să ne țină inimile tari, ferme, în credința adevărată, căci Allah nu se uită la înfățișarea noastră sau la trupurile noastre, ci se uită la inimile noastre.”

(relatat de Muslim)

Răsărit de soare la Amarna

~ de Munir Karim ~

Amunhotep al IV-lea

Încă de la început, trebuie să fac precizarea că, dată fiind diversitatea metodelor de calcul a perioadelor de timp în care s-au consumat dinastiile egiptene, vom găsi date diferite, în ceea ce privește nașterea sau moartea, dar și a perioadelor de domnie a multora dintre faraoni.

Referitor la viața lui Amunhotep al IV-lea (Amenofis al IV-lea), lucrurile stau în același fel. Din această cauză, anul nașterii lui este situat, cu aproximație, undeva între 1391 și 1379 î.e.n., iar moartea sa, între 1336 și 1334 î.e.n.

Dar, să începem cu începutul... După ce a dăruit faraonului mai multe fiice și un fiu, pe nume Tuthmes, regina Tyi(e) aduce pe lume, în al 24-lea an de domnie a lui Amunhotep al III-lea, un băiat, care avea să provoace un cutremur în lumea Anticului

Egipt. El va primi numele de Amunhotep al IV-lea.

Încă de la naștere, copilul va purta pe trup pecetea diformităților specifice „sindromului Marfan”. Capul alungit, trupul slab, lung și fusiform, cu șolduri late, specifice femeilor, mâinile subțiri, terminate cu niște degete excesiv de lungi, asemănătoare unor gheare de pasăre, erau cele mai evidente semne ale bolii. Toate acestea îi vor atrage dizgrația celorlalți membri ai familiei și, pe ascuns, chiar și pe cea a slugilor palatului.

Această antipatie aproape generală, i-a marcat atât copilăria, cât și întreaga viață. Având probleme în ceea ce privește deplasarea și o miopie care îl împiedica să distingă foarte clar obiectele sau persoanele aflate în umbră, Amunhotep al IV-lea resimte dureros atât repulsia celorlalți față de el, cât și o dorință absurdă și imposibil de realizat, de a „evada” din

corpul acesta diform, ce ținea captivă o inteligență superioară.

Cum toate speranțele în ceea ce privește viitorul urmaș la tronul Egiptului erau concentrate asupra lui Tuthmes, fiul cel mare al cuplului regal, copilul Amunhotep al IV-lea este marginalizat și aproape izolat într-o aripă secundară a palatului regal, trăind într-o totală singurătate.

Repudiat de propriul tată și renegat de ceilalți frați și surori, departe de lumea reală și de agitația zilnică de la curtea regală, departe de toate acele legături ce se formează încă din copilărie între noi și ceilalți și care ne ajută să înțelegem lumea în care trăim și să ne integrăm în creuzetul tumultului ei, Amunhotep al IV-lea își creează o lume imaginară, făcându-și un univers de lumini și umbre. Cu ajutorul imaginației lui, animalele și personajele din pictogramele pereților încep să prindă viață, mișcându-se parcă în lumina clar obscură a culoarelor și camerelor palatului. Aceste jocuri de lumini și umbre îl fac să descopere lucruri ascunse celorlalți muritori de la acea vreme și să vadă

dincolo de lumea plină de abstracționismul religios, impus și creat de către preoți. Astfel, încă de copil, Amunhotep al IV-lea se refugiază într-o lume meditativ-imaginativă, plină de fantezii, în care demonstrează celorlalți că poate face parte din lumea lor. Dorința de iubire și de comunicare îl vor ajuta mai târziu să descopere calea spre adevărul fundamental și să reînnoade firul monoteismului, care părea că s-a rupt odată cu intrarea lui Iosif în Egipt (~1600 î.e.n.). Aceasta îl va determina ca, odată ajuns faraon, să pună bazele curentului *henoteistic* (a crede într-un singur zeu, fără a nega existența celorlalți).

La toată această transformare, o contribuție importantă au avut-o și practicile și cutumele inventate și puse în practică de preoții zeului Amun, care, datorită intereselor personale și de grup, cât și a unei închistări dogmatice, au contribuit atât direct, cât și indirect, la îndepărtarea copilului de lângă propria-i familie, dar și la exercitarea unei opresiuni puternice asupra populației, în special a celei sărace.

În prima parte a adoles-

cenței, cel mai probabil tot la sugestia preoților, Amunhotep al IV-lea este trimis de către tatăl său, Amunhotep al III-lea, într-un fel de surghiun forțat, la unul din palatele familiei regale, aflat în orașul Zarw, din ținutul Gosen.

Intrând în templul zeului Aton, din acest oraș, tânărul fiu de faraon ia contact pentru prima dată cu simbolistica și practica religioasă dedicată acestui zeu. Să încercăm, cu ochii minții, să ne transpunem în locul copilului acela conștient de stigmatul care-l făcea să fie altfel decât ceilalți, dar și atât de dornic de iubire. Iată-l privind cu înfrigurare cum soarele dispare sub privirile fixe și reci ale Sfinxului de la Gizeh, scos din nisip de Thutmose al III-lea, în urmă cu aproximativ 130 de ani. Umbrele nopții cuprind încet palatul din Zarw, aducând cu ele fantomatice jocuri de lumini și umbre și mii de sunete ciudate, care tulburau mintea copilului de faraon, părăsit la asfințit de toți sfetnicii, care s-au retras în camerele alocate lor, fericiți că au scăpat de corvoada zilnică. Palatul pare pustiu, iar tânărul prinț, rămas singur, se ghemuiește într-

un colț de pat și își plânge cu lacrimi fierbinți singurătatea și dorul de cei dragi. Adoarme într-un târziu în „poziția fătului”, cu genunchii strânși la piept, cu capul culcat pe brațul drept. Doar trupul firav și deform este scuturat din când în când de câte un suspin întârziat, amintind de zbuciumul interior, care încă îl domina. Se trezește după doar câteva ore de somn greu, aidoma unui leșin și, privind în umbra întunecată a camerei, vede un licurici ce-și stinge încet zadarnica-i văpaie, semn că se apropie dimineața, iar razele soarelui vor aduce cu ele lumina ce alungă monștrii nopții. Trupul tot îi este cuprins de o plăcută fericire și, cu o frenezie mistică, tânărul prinț se înclină cu fața spre discul soarelui ce a răsărit la orizont. Acesta este zeul Aton, și lui îi va dedica cele mai frumoase poeme, și doar lui i se va mai aduce mai târziu închinare.

După 2-3 ani, Amunhotep al IV-lea este trimis într-un periplu ce se dorea a fi cât mai lung, aș spune aproape permanent, prin capitalele țărilor aflate sub guvernorat egiptean, dar și prin cele ale țărilor aliate,

aceasta din dorința faraonului, ca stigmatul bolii lui să nu păteze imaginea fiului mai mare, Thutmes, cel pregătit intens pentru a deveni viitorul faraon al Egiptului. Această reacție de respingere și izolare, pe care cea mai mare parte a familiei o avea față de tânărul Amunhotep al IV-lea, este reflectată foarte clar și prin faptul că, în toate reprezentările statuare sau picturale ale familiei faraonului Amunhotep al III-lea, acest copil nu este reprezentat nici măcar o singură dată.

Din studiul documentelor și al pictogramelor de la acea vreme, rezultă clar că singura persoană care i-a fost permanent alături și l-a susținut moral, având, neîndoielnic, și o contribuție majoră în privința formării caracterului viitorului faraon, a fost mama sa, regina Tiy(e). Câteva trăsături definitorii ale tânărului Amunhotep al IV-lea le putem descifra studiind desenele și scrierile găsite pe tăblițele de la Tell el Amarna. Astfel, descoperim că Amunhotep al IV-lea avea o afectivitate complexă și puternică, o lipsă totală de diplomatie, iar reacțiile îi erau categorice și uneori exacerbate.

Marcat fiind de dragostea pierdută în copilărie, el va deveni un familist atent și devotat.

Așa cum rezultă atât din cele câteva reprezentări scăpa-te de furia distrugătoare a urmașilor, dar mai ales a preoților zeului Amun, cât și din textele poemelor pe care faraonul le dedică soției sale, este evidentă dragostea și admirația pe care acesta i-o purta, punând frumusețea și inteligența ei mai presus de cea a tuturor muritorilor. De asemenea, el arăta un respect deosebit față de mama sa, regina Tiy(e). Unii istorici speculează chiar că, între tânărul faraon Amunhotep al IV-lea și mama sa ar fi existat o relație incestuoasă !?!

Această speculație își are rădăcina într-o singură reprezentare picturală, unde cei doi sunt prezentați, ținându-se de mână. Eu cred, totuși, că această teorie este doar o pură speculație nefondată și că, de fapt, acea pictogramă arăta tocmai atenția deosebită de care se bucura regina Tiy(e) în fața fiului ei, faraonul, și o reacție firească a tânărului față de dragostea pe care regina-mamă i-a arătat-o copilului și, mai apoi, adolescentului Amunho-

tep al IV-lea, atunci când toată lumea îi arăta doar repulsie și dispreț.

Și acel timp petrecut prin țări străine, contactul direct cu alte culturi, cât și inteligența lui nativă, l-au ajutat să își dezvolte un orizont spiritual foarte larg. A început, astfel, să își pună o serie întreagă de întrebări, dar, mai ales, să caute răspunsuri la multe semne de întrebare, cu privire la necesitatea culturală a multitudinii de zei, prezenți în panopia politeistă egipteană.

Așa cum am arătat mai înainte, toate speranțele și atenția lui Amenhotep al III-lea erau îndreptate asupra fiului cel mare, Tuthmes, care era educat și susținut pentru a putea prelua, după moartea tatălui său, conducerea Egiptului. Acesta ajunge încă din tinerețe, preot al zeului Ptah, în orașul Memphis. Dar Allah subhanahu wa ta'ala nu lasă nepedepsite păcatele celor ce prigonesc pe cei aflați în suferință și pedeapsa Lui, Preaînaltul, vine atunci când te crezi mai presus de Legea Divină.

Când totul părea că merge conform celor dinainte planuite, băiatul cel mare, Tuthmes,

moare înaintea faraonului Amunhotep al III-lea, năruind, astfel, speranțele tuturor aceluia care îl susțineau și, mai ales, pe cele ale preoților ce-l luaseră sub aripa lor și îl formaseră astfel încât să le devină un aliat de nădejde în materializarea planurilor lor.

Unele date întăresc teoria că, la acel moment, Amunhotep al IV-lea se afla încă în afara țării și ar fi fost chemat imediat de către mama sa, să revină acasă. Totuși, există și o altă teorie, conform căreia a existat, anterior morții lui Amunhotep al III-lea, o perioadă de coregență, între acesta și fiul său, Amunhotep al IV-lea. Totuși, această teorie este, după părerea mea, puțin susținută.

După ce, asemenea tatălui său, este încoronat la Karnak, Amunhotep al IV-lea urmează același drum ca și acesta, luând de soție o femeie de sânge non-regal. Ea se numea Nefertiti (Nefer Neferu Aton Nefertiti), în traducere aproximativă: «cea mai frumoasă a venit».

Conform celor mai multe date, se pare că Nefertiti era fiica marelui dregător Ai [fratele reginei Tiy(e)] și, deci, verișoara lui Amunhotep al IV-lea.

Fascinat încă din copilărie de zeul Aton (ce avea ca reprezentare discul solar) și datorită miopiei de care suferea, dar și ca o răzbunare a putreziciunii morale a preoților lui Amun, Amunhotep al IV-lea pregătește încă din primii ani de domnie viitoarea revoluție religioasă.

Odată urcat pe tron, în primul an de domnie, el construiește un templu la Karnak, în cinstea zeului Amun, pentru ca, mai apoi, începând cu anul cinci de domnie, să impună în întreg imperiul credința în „unicul zeu, Aton”, chiar dacă acesta făcuse parte, anterior, din imensa panoplie de zei egipteni. El afirma că Aton este intangibil, invizibil, omniprezent, făcându-se simțit și înțeles prin lumina soarelui, care pătrunde peste tot. Aton este „energia nedefinită, ce se ascunde dincolo de soare”, izvorul forței vitale, care ajunge pe pământul nostru datorită căldurii sale și face să existe totul. Aton nu are nici chip sau altă înfățișare și nu-l putem reprezenta într-o statuie sau o icoană. El este o esență pur spirituală, în care sălășluiesc binele, adevărul, iubirea și fericirea totală. Tot ce este fericire pe

pământ ține de esența lui Aton. Acesta era fondul dogmei în religia nou creată de cel ce se va auto-numi, de atunci, Akhenaton („spiritul viu a lui Aton”).

El pune să fie trecuți la index toți ceilalți zei din pantheonul acela sincretist egiptean, reducându-l la o triadă divină, formată din Isis, Osiris și dominată de Aton. Înlăturând prin această reformă toate acele alegorii și simboluri legate de viața și persoana zeilor, Akhenaton aduce în prim-plan realitățile concrete și palpabile, ce formează lumea empirică senzorială, excluzând-o, astfel, pe cea a simbolurilor.

Dacă până atunci puterea și prestigiul faraonului, care era venerat ca reprezentare vie a zeului, depindeau de hachițele și interesele mai mult pecuniare ale preoților, odată cu reforma lui Akhenaton, situația se schimbă radical. Faraonul pune să fie dărâmate sau închise toate acele temple ce venerau puzderia de zei, dar, totodată, trece la confiscarea averilor preoților, anulându-le și toate privilegiile. Trezindu-se, astfel, cu „macaroana tăiată” și văzând că toate plângerile lor primesc, invariabil, cam același

răspuns – „La muncă, nu la în-
tins mâna” –, preoții zeului
Amun devin cei mai mari duș-
mani ai faraonului. Locul ocu-
pat de acei preoți ce exerci-
taseră, de-a lungul timpului, o
presiune imensă asupra țără-
nilor, forțându-i pe aceștia să
aducă tot mai multe ofrande la
temple și împovărându-i cu
dări din ce în ce mai grele, este
luat aproape imediat de o nouă
tagmă – «homines novi» –, ce
vor adăuga noi dări la sistemul
tributar egiptean, dar care, a-
cum, erau luate în numele re-
gelui. Deci, pentru omul de
rând, a fost cam „aceeași Mărie
dar... cu altă pălărie”. Profitând
de uluiala și debusolarea preo-
ților, faraonul Akhenaton mută
capitala la Amarna. Acolo va
pune să se construiască un
templu grandios, închinat zeu-
lui Aton, iar în jurul lui va con-
strui un oraș măreț, ce va purta
numele de Aketaton.

Odată cu această reformă,
care își arată roadele, se trece
la o adevărată preluare totală a
puterii în stat de către faraon.
Ca să nu se „plictisească” până
va fi ridicat noul oraș-capitală,
el intervine masiv și asupra ar-
tei antice egiptene, dezvoltând
ceea ce poate fi numit „stilul

amarnian”. El va fi prezent atât
în pictură, cât și în sculptura
noului palat regal de la Amar-
na, descoperindu-ne luxul și
rafinamentul de care a fost a-
tins în acea perioadă. Stilul
acela, până atunci formal, atât
din pictură, dar și din sculptu-
ră, este înlocuit de unul domi-
nat de naturalul nestilizat.

Dacă la început acest stil
realist a căpătat accente carica-
turale, mai târziu, el își reca-
pătă echilibrul, sub forma unei
sensibilități subtile. Putem spu-
ne că, datorită impunerii aces-
tui stil, singura statuie care re-
prezintă aproape exact chipul
și formația anatomică a
trupului unui faraon, este cea a
lui Amunhotep al IV-lea –
Akhenaton.

Deși sunt unii istorici de
formație teologică ce încearcă
să acrediteze teoria conform
căreia reforma lui Akhenaton
ar fi fost inspirată din sincre-
tismul (o doctrină filosofică sau
religioasă, în care se îmbină
elemente din sisteme felurite
de gândire sau de credințe, u-
neori depărtate între ele) mo-
noteist al lui Moise, aleihi
sallam, de fapt, lucrurile au stat
exact invers. Există multe do-
vezi care arată că părți din

doctrina religioasă a lui Akhenaton au fost însușite de Moise, aleihi sallam, și transmise apoi, pe cale orală, urmașilor lui, pentru ca, mai târziu, ele să fie regăsite ca fiind incluse în scrierile biblice. Unul dintre aceste exemple este și similitudinea evidentă dintre Psalmul 103, atribuit lui David și „Marele imn al lui Aton”, scris de Akhenaton cu aproape 100 de ani înainte de nașterea proorocului Moise, aleihi sallam.

De asemenea, unii cercetători sau istorici au afirmat în lucrările lor că Akhenaton, datorită firii lui melancolice și visătoare, ce îl făcea să cadă uneori într-o lene poetică, un fel de „dolce far niente”, a dus la neglijarea treburilor țării, ceea ce ar fi avut repercursiuni grave asupra stabilității politice, dar și financiar-administrative ale Imperiului Egiptean.

La o cercetare atentă a „scrisorilor de la Amarna”, se dovedește că această părere (teorie) este una deformată. Lectura acestor scrisori dovedește că Akhenaton este chemat deseori să intervină în reprimarea unor răzmerițe armate, atât în Canaan, cât și în Siria, dar tot în ele se face tri-

miterea la hotărârea faraonului de a nu interveni în conflictul dintre amoriți și hitiți, refuzând, astfel, amestecul în problemele de natură teritorială dintre statele aflate la granița Imperiului.

Este o certitudine faptul că, singura provincie ce s-a desprins din Imperiul Egiptean, pe vremea lui Akhenaton, a fost aceea ocupată în majoritate de amoriți și aflată în Siria, pe malurile fluviului Orontes. Și aceasta s-a întâmplat numai datorită trădării guvernatorului ei, Aziru, care a trecut de partea hitiților.

Chiar dacă faraonul impune tuturor locuitorilor Egiptului să adere la reforma lui monoteistă, totuși, cercetările arheologice au dovedit că această „reformă” a fost adoptată de ceilalți doar de fațadă și că, în fapt, sincretismul religios politeist a avut foarte puțin de suferit. Foarte mulți dintre cei care l-au urmat sau au fost obligați să îl urmeze pe Akhenaton la Amarna au făcut-o având la bază un interes material și nu unul bazat pe convingeri de ordin religios. În fapt, majoritatea lor s-au închinat în particular la aceiași zei ca și înainte,

construindu-și, pentru aceasta, mici altare, în nișe săpate în pereții caselor, ce puteau fi ușor acoperite (mascate), la nevoie, cu o bucată de pânză.

Akhenaton a domnit timp

de aproximativ 12 ani. Dintre numeroșii săi urmași, cel mai cunoscut va fi Tutankhaten – viitorul faraon Tutankhamun.

~ inshaAllah, va continua ~

Înțepăturile de albine

~ de Yasmin Dorina ~

„Și [iată ce] le-a revelat Domnul tău albinelor:
«Faceți-vă case în munți, în pomi și în ceea ce ei făuresc!
~ Apoi mâncați din toate roadele și urmați căile ușoare
ale Domnului vostru!» Din burțile lor iese o băutură de
felurite culori, în care este leac pentru oameni. În aceasta
este cu adevărat un semn, pentru un neam [de oameni]
care chibzuiesc!”

(Surat An-Nahl, 16:68-69)

În fiecare floare se simte parfumul lor înnebunitor. Albinele adulmecă, dornice de zbor în libertate, printre undele nevăzute, numai de ele știute, mirosul florilor, care le atrage către cupele pline cu polen îmbietor.

Ce credeți? Că numai noi ne-am dorit venirea primăverii?

Ea a fost așteptată de albine, pentru bunătățile pline de vitamine și de dulceață, pentru mișcarea în libertate, pentru razele mângâietoare ale soarelui.

Să nu uităm, însă, că aceste mici minuni, create de Allah subhanahu wa ta'ala, ne aduc,

uneori, probleme.

Deși, în general, albinele sunt vietăți pașnice, există momente când intrăm pe neașteptate în conflict cu ele – de exemplu, când atentează la suc din paharul nostru sau la gemul de la micul dejun, pe care îl servim în aer liber.

Bucuria venirii primăverii ne este, uneori, umbrită de înțepăturile albinelor. Cei care au trecut prin aceasta își amintesc cu siguranță întâmplarea și nu cred că își doresc să se mai repete vreodată acest lucru. Copiii și bătrânii sunt cei care suferă cel mai mult de

pe urma acestor înțepături și acesta este un motiv în plus pentru care trebuie să știm primii pași ce trebuie să fie urmați în astfel de cazuri. Trei din patru adulți nu știu cum să reacționeze în mod corect, în special în cazul persoanelor alergice.

Pentru majoritatea oamenilor, o înțepătură de albină este neplăcută, dureroasă, însă, pentru persoanele alergice, nu disconfortul produs de durere este principala îngrijorare, ci reacția alergică ce amenință viața.

Înțepăturile de albine sunt foarte dureroase, chiar mortale, în funcție de alergia pe care persoanele o au la veninul albinelor.

Metode de precauție și prim ajutor

Siguranța este prioritară! Atunci când vedeți o albină, îndepărtați-vă de ea! Aceasta eliberează o aromă, atunci când este în pericol, pentru a atrage și alte albine. Dacă sunteți încă în zonă, atunci când celelalte albine apar, ele vă vor înțepta.

Dacă ați fost înțepat, cea mai bună cale să reduceți reacțiile la veninul albinelor este

să scoateți acul cât de repede posibil, deoarece, după înțepătură, sacul continuă să se contracte și să injecteze venin, timp de câteva minute.

❖ Verificați dacă acul a rămas în piele, la locul înțepăturii (căutați un punct negru, în zona în care ați fost înțepat) și îndepărtați-l imediat. Se recomandă să nu-l trageți cu ajutorul degetelor, pentru că, astfel, comprimați sacul cu venin, de la capătul acului și injectați o cantitate suplimentară de venin; este bine să îl îndepărtați cu ajutorul unui obiect dur, aflat la îndemână (de exemplu, o lamă de cuțit), cu care să raclați zona în care s-a produs înțepătura;

❖ Aplicați gheață sau comprese reci pe zonă, pentru a reduce inflamația;

❖ Curățați zona cu apă și săpun, apoi aplicați o cremă pe bază de cortizon, pentru a limita această inflamație;

❖ Vă puteți administra un antihistaminic oral și un analgic, precum ibuprofenul.

Înțepăturile în nas, gât sau gură sunt periculoase și pentru persoanele care tolerează veninul albinelor, pentru că edemul produs poate cauza dificultăți

de respirație, mergând până la asfixiere. În acest caz, trebuie să vă prezentați urgent la camera de gardă.

La persoanele care au mai avut reacții alergice la înțepăturile albinelor, trebuie luată în considerare posibilitatea instalării unui șoc anafilactic, o reacție alergică ce pune viața în pericol.

Dacă o persoană este alergică la albine, verificați dacă are la ea un auto-injector de epinefrină. Dacă da, ajutați-o să își folosească dispozitivul, iar dacă victima nu are acest dispozitiv la îndemână, sunați la urgențe imediat!

Nu așteptați apariția simptomelor

Urmăriți victima cu atenție, pentru a observa orice semne de anafilaxie: mâncărimi, roșeață, urticarie, greutate în respirație.

Antihistaminele pot încetini o reacție anafilactică, dar nu vor opri această stare.

Mulți oameni alergici la veninul de albine iau remedii homeopatice pentru desensibilizare, mai ales în această perioadă a anului.

Victimele care nu au alergie la înțepăturile albinelor vor avea, totuși, reacții locale la înțepăturile acestora. Roșeață, umflături și dureri apar în cazul unei înțepături de albină. Dureea dispare destul de repede, dar umflătura poate dura mai multe zile. Folosiți o pungă cu gheață pentru a reduce umflătura.

Este ceva obișnuit să înceapă mâncărimile în zona înțepăturii, însă antihistaminicele sau loțiunile calmante ar trebui să vă ajute.

În cazul unor reacții locale mai ample, provocate de înțepături, edemul, roșeața și durerea pot persista până la o săptămână. Pielea din jurul înțepăturii este afectată pe o suprafață mai mare.

Într-o reacție sistemică, întregul organism este afectat. Persoana înțepată poate prezenta edeme, hiperemie (roșeață) și prurit și în alte zone ale corpului, la distanță de înțepătură. Alte simptome ale reacției sistemice sunt greața, vărsăturile, diareea, amețeala.

Pe lângă toate acestea, înțepăturile de albine se folosesc încă din timpuri străvechi drept terapie în cazul reuma-

tismului sau artritei. Specialiștii consideră că acest gen de terapie este similară acupuncturii, însă, în loc de ace se folosesc albinele și toxinele lor, care constituie un medicament natural. Practic, orice fel de dureri de oase și articulații, trece cu acest tratament, circulația îmbunătățindu-se considerabil. Albinele sunt plasate una câte

una pe locul dureros, ele înțepând din instinct.

În principiu, este bine să stăm cât mai departe de albine, dacă știm că o înțepătură ne va crea probleme, fiindcă, dacă nu sunt deranjate în vreun fel, nici ele nu ne vor ataca. Să lăsăm aceste mici vietăți să ne ofere miraculoasele lor daruri, atât de benefice organismului uman.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Danemarca

~ de Mariam Oana ~

Danemarca este o țară situată în partea de nord a continentului european. Este cea mai mică țară din această parte a lumii, înconjurată aproape din toate părțile de mări, fapt care influențează climatul și tradițiile existente. Astfel, peisajul este dominat de elementul marin, de dune, fiorduri și, în anumite locuri, de lanțuri deluroase foarte joase. Danemarca este unul dintre cele mai moderne state din Europa, o regiune prosperă, a cărei frumusețe este oferită, în mare parte, de orașul principal, Copenhaga, recunoscut pentru îmbinarea de castele din timpuri străvechi, ce amintesc de prezența vikingilor, cu ineditul satelor pescărești, desprinse parcă din povești.

Bucătăria daneză

Tradițiile culinare ale Danemarcei diferă de la zonă la zonă, în funcție de istoria acesteia. Este o bucătărie specifică tuturor țărilor scandinave, bazată în principal pe hrană sărată și marinată.

Bucătăria daneză este nepretențioasă și hrănitoare, bazându-se pe ingrediente simple, care nu cer combinații surprinzătoare, care sunt preparate marine și din carne, cartofi și cereale. Foarte des utilizată pe mesele danezilor este pâinea de secară, pe care aceștia o consumă după rețete ce datează de mai bine de două sute de ani.

Printre cele mai des consumate feluri de mâncare se numără vandgroed (terci din cereale cu apă, de regulă foarte des folosit fiind ovăzul), bleflosk (cod deshidratat) sau guleorter (supă de mazăre boabe).

De asemenea, gastronomia daneză este recunoscută pentru supa de fructe, găluștele din carne sau peștele prăjit în crustă de aluat și codul fiert, servit cu muștar. Ca desert, foarte des se întâlnesc covrigii din aluat cu migdale (kransekage) sau șarlota de mere, cu crutoane și fructe confiate (blekage).

Clătite ruladă

Ingrediente:

Pentru aluat:

- 4 ouă
- 125 g de făină
- 500 ml lapte dulce
- 1 linguriță de sare

Pentru cremă:

- 1-2 cepe
- 1 ardei gras (sau capia) roșu
- 200 g de carne de pui
- 200 g de cremă de brânză
- 1 linguriță de ulei pentru prăjit
- cașcaval (opțional)

Mod de preparare:

1. Se face un aluat din ingredientele amintite mai sus și se toarnă într-o tavă mai mare, pe hârtie de copt.
2. Se pune totul la cuptor și se lasă la copt, timp de 30-35 de minute, la 200 de grade.
3. Compoziția va forma o clătită mai mare, care se lasă la răcit, odată scoasă din cuptor.
4. Între timp, se prepară umplutura. Într-o tigaie, se pune uleiul la încins, după care se adaugă ceapa și ardeiul, tăiate cubulețe.
5. Apoi, la câteva minute, se adaugă puiul, tăiat fâșiuțe.

6. După ce acestea s-au călit, se iau de pe foc, se lasă la răcit, apoi se amestecă întreaga compoziție cu crema de brânză.

7. Compoziția astfel obținută se adaugă peste clătită, care se rulează sub formă de ruladă.

8. Deasupra, se presară cașcaval ras, după care se mai pune aproximativ 15 minute în cuptorul încins la 200 de grade, până se topește cașcavalul.

9. Se servește caldă.

Poftă bună!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Supă cremă de dovlecel

Ingrediente:

- 40 g de unt
- 1 ceapă
- 500 g de dovlecel
- 1, 250 l de apă
- 2 ouă
- 2 lingurițe de parmezan mărunț
- sare, piper, condimente

Mod de preparare:

1. Într-un vas, se topește untul, peste care se adaugă ceapa tocată mărunț, ce se lasă la călit.
2. Dovlecelul se taie mărunț și se lasă aproximativ 5 minute la călit, împreună cu ceapa.
3. Se pune apa la fiert, peste care se adaugă dovlecelul și ceapa, iar mai spre final, se pun și condimentele.
4. După ce totul a fiert, se mixează până se formează un fel de pastă din compoziția obținută.
5. Ouăle se bat cu parmezanul și se adaugă peste supă, puțin câte puțin, ca să nu se formeze cocloașe.
6. Se servește cu pâine caldă și unt.

Poftă bună!

Tarte cu pui, în sos de asparagus

Ingrediente:

- 1 pui
- 1 l apă
- 1 linguriță de sare grunjoasă
- 2 cutii de asparagus (sparanghel) tăiat
- 60 g de unt
- 60 g de făină
- 4 cești de supă de pui
- piper
- 25 de forme de tartă
- măcriș sau pătrunjel pentru ornare

Mod de preparare:

1. Se spală bine puiul și se pune la fiert, în apa care clocotește.
2. Se lasă la fiert aproximativ 30 de minute.
3. După ce s-a răcit, puiul se taie în fâșii mai groase.
4. Apa unde a fiert puiul nu se aruncă, ci se folosește pentru prepararea sosului.
5. Într-un vas, se pune untul și se lasă la încins, la foc normal, după care se adaugă făina, amestecându-se continuu, până când compoziția capătă un pic de culoare.
6. Se adaugă supa de pui, iar când clocotește, se adaugă asparagusul, lăsându-se la fiert.

7. Când aceasta fierbe, se adaugă și puiul tăiat fâșiute, apoi se pune sarea.

8. Tartele se încălzesc timp de 5 minute, la cuptorul încins la 200 de grade.

9. Deasupra, se adaugă compoziția formată și se ornează cu puțin măcriș sau pătrunjel.

Poftă bună!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Gogoșele Aebleskiver

Ingrediente:

- 2 albușuri de ou
- 2 căni de făină
- 2 lingurițe de praf de copt
- o linguriță de zahăr
- ½ linguriță de bicarbonat
- ½ linguriță de sare
- 4 lingurițe de unt topit
- 2 căni de smântână
- o ceașcă de ulei
- gem
- zahăr pudră

Mod de preparare:

1. Se bat albușurile spumă.
2. Se amestecă separat făina, praful de copt, bicarbonatul, zahărul, untul topit și smântâna, până când acestea se omogenizează.
3. La sfârșit, se adaugă încet albușurile de ou.
4. Se ia o lingură de aluat, se formează o compoziție sub forma unei mingiuțe și se pune în uleiul încins, la prăjit.
5. Se servesc cu sirop, gem și zahăr pudră pe deasupra.

Poftă bună!

Dicționar al termenilor islamici

Allah, unul dintre numele Singurei Divinități, Cel care este cu adevărat venerat, Singurul căruia I se cuvine venerarea, Singurul care este Unic în orice sens, Singur în divinitatea Sa. Sheikh Uthaymin afirmă că însuși numele «Allah» indică toate celelalte Nume perfecte, precum și mărețele Atribute (ale căror număr nu ne este cunoscut nouă, oamenilor). Ne indică divinitatea Sa, ce cuprinde toate caracteristicile divinității, împreună cu negarea opozițiilor acestora. Atributele Divinității sunt atributele perfecțiunii. Numele și Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala nu au nicio imperfecțiune, sunt perfecte

Allah subhanahu wa ta'ala, Allah – Cel mai Glorios, Preaînaltul

Allahu Alam, Allah știe cel mai bine

Aleihi sallam, Pacea fie asupra lui; această expresie se pronunță după ce menționăm numele oricărui Profet (în afară de Profetul Mohammed, când spunem „Salla Allahu aleihi wa sallam”) sau al vreunui Înger: Jibril (Gabriel), Mikail (Mihail) etc.

Alhamdulillah, mulțumiri lui Allah

Al-Kitab, (Cartea), unul dintre numele sub care este cunoscut Coranul

Amin, suplicație (dua), însemnând „O, Allah, răspunde la ceea ce s-a spus”. De obicei, este rostit cu voce tare în Rugăciuni

Amir al-muminin, prințul credincioșilor

Ansari, termen islamic pentru «ajutoare». El derivă de la locuitorii orașului Medina, care l-au ajutat pe Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și pe muhajerini (emigranți), la sosirea în oraș

Asr, semnifică *după-amiază*; de asemenea, este cea de-a treia Rugăciune obligatorie, care constă din patru unități (Salat Al-Asr)

As-salam aleykum wa rahmatullahi wa barakatuh, Pacea, mila și binecuvântarea lui Allah să fie asupra ta (și a tuturor celor prezenți)

Audhu billeh, caut adăpost la Allah

Bid'a, inovație în Islam, care este interzisă. Reprezintă un antonim al Sunnei, pentru că are aparența unui act religios plin de virtuți, însă se regăsește în afara legii islamice (Sharia) și este pur și simplu o adăugire

Bismilleh Ar-Rahman, Ar-Rahim, În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Calif, conducătorul statului în vremea califatului și numele conducătorului Ummei, o comunitate islamică ce este condusă pe baza Shariei

Dhuhr, semnifică *amiază*; de asemenea, este cea de-a doua Rugăciune obligatorie a zilei, care constă din patru unități (Salat Al-Dhuhr)

Dua, suplicație, Rugăciune personală, adresată lui Allah *subhanahu wa ta'ala*

Fard, plural **Fara'id**, îndatorire religioasă obligatorie

Fatwa, plural **Fatawa**, verdict juridic, în conformitate cu legea islamică. Un savant sau un grup de savanți emite o «fatwa» atunci când el/ei ajung la un verdict privind o problemă și apoi urmașii lor vor respecta verdictul dat de aceștia

Fiqh, interpretarea și înțelegerea legilor islamice (Sharia)

Ghusl, abluțiunea cea mare, îmbăierea generală (după întreținerea de relații intime, după terminarea perioadei de menstruație etc.)

Hadith, plural **ahadith**, literal înseamnă *relatare, spuse, discurs*; reprezintă ceea ce a spus Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și modalitatea în care el s-a comportat în anumite situații

Hijab, literal înseamnă *acoperământ, protejare*; este folosit de femeile musulmane, el fiind obligatoriu. Acesta este, de obicei, o piesă din material, cu care se acoperă capul, părul, urechile, gâtul și pieptul

Ijtihad, capacitatea de a lupta cu toate forțele, pentru a atinge un obiectiv; încercarea de deducere a Legilor Divine din surse sigure (Coran și Sunna)

Imam, persoană care conduce o congregațiune (jamaa) în Rugăciune; liderul musulmanilor în Rugăciune, care conduce moscheea

InshaAllah, numai dacă Allah voiește

Isnad, lanț (șir) de relatatori

Jami'a, grup de oameni, ce efectuează Rugăciunea conduși de un imam

Janaba, stare de impuritate majoră

Jazak Allahu Khair, plural **Jazakom Allahu Khairan**, cea mai bună și cea mai frumoasă expresie, atunci când un musulman mulțumește altor musulmani, însemnând „Fie ca Allah să vă răsplătească cu mult bine!”

La ilahe illa Allah, nu există altă divinitate în afară de Allah

Mahr, sumă de bani sau bunuri, acordate soției de către soț, ca o zestre non-returnabilă, în contractul de căsătorie. Ea le poate folosi după cum dorește

Mu’edhin, cel care face chemarea la Rugăciune

Mumin, plural **Muminin**, toți cei care cred în Unicitatea lui Allah subhanahu wa ta’ala, în trimișii Săi, în Îngerii Săi, în Cărțile Sale, în Ziua de Apoi, în Destin, se numesc *musulmani*. Cei care, pe lângă toate acestea, și aplică ceea ce este scris în Coran și în Sunna Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, se numesc *muminin*

Musnad, culegere de ahadith, a lui Imam Ahmad

Qadi, judecător

Qibla, orientarea spre Ka’aba, direcție în care se întorc musulmanii, în Rugăciunile lor zilnice

Radhi Allahu anha/u, fie ca Allah să fie mulțumit de ea/el

Radhi Allahu anhum/anhunna, fie ca Allah să fie mulțumit de ei/ele

Raka, plural **rakaat**, unitate de Rugăciune

Ruku, aplecarea din timpul Rugăciunii, precedată de recitarea Coranului

Rasul, Mesager al lui Allah subhanahu wa ta'ala

Sabat, ziua de sâmbătă la mozaici și la unii sectanți creștini, reprezentând ultima zi a săptămânii, considerată zi de sărbătoare

Sahih, autentic (șirul celor mai veridici relatatori), corect

Salla Allahu aleihi wa sallam, Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa; expresie folosită numai la pronunțarea numelui Profetului Mohammed

Sheikh, bătrân respectabil, savant

SubhanaAllah, expresie folosită la tot ce este extraordinar, la tot ce este ieșit din comun; înseamnă „Cât de Măreț ești Tu, Allah”

Sujud, poziție de evlavie, cu fruntea pe covoraș (sejeda), în timpul Rugăciunii

Sunan, culegere de ahadith

Sunna, viața și tradiția Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam

Sura, capitol din Coranul cel Sfânt

Tabi'in, succesorii companionilor

Tahlil, a se rosti «La ilahe illa Allah»

Takbir, plural **Takbiraat**, a se rosti «Allahu Akbar» (Allah este Cel mai Mare)

Tasbih, a se rosti «SubhanaAllah»

Tashahud, ceea ce se spune când stăm pe vine, în timpul Rugăciunii și atunci când ținem degetul arătător al mâinii drepte întins, deasupra genunchiului

Tayamum, abluțiunea uscată

Tăfsir, explicații asupra versetelor din Coran

Umma, o comunitate sau un popor. Termenul este folosit cu referire la comunitatea de credincioși musulmani din întreaga lume, deoarece aceștia sunt frați și surori în Islam

Umm al-muminin, mama credincioșilor

YerhamukAllah, Allah să fie Milostiv cu tine

Zakat, dania, taxa islamică obligatorie, care constă în 2,5% din suma tuturor banilor deținuți anual de un musulman. Este al treilea stâlp al Islamului

Wa aleykum salam wa rahmatullahi wa barakatuh, Pacea, mila și binecuvântarea lui Allah să fie și asupra ta (și a tuturor celor prezenți)

Wagib, plural **wagibat**, obligatoriu, necesar, prescris

Reguli transliterare

ا scris (în funcție de semn) - e - cu fetha, - i - cu kesra, - u - cu damma, iar atunci când este folosit ca vocală prelungită, scris - aa

ب scris - b - normal

ت scris - t - normal

ث scris - th - normal, subliniat

ج (cu sukun) scris - j - normal

ج (cu kesra) scris - gi

ج (cu fetha) scris - ge

ج (cu damma) scris - giu

ح scris - **h** - gros (bold)

خ scris - kh - normal, subliniat

د scris - d - normal

ذ scris - dh - normal, subliniat

ر scris - r - normal

ز scris - z - normal

س scris - s - normal

ش scris - ș - normal

ص scris - **s** - gros (bold)

ض scris - **d** - gros (bold)

ط scris - **t** - gros (bold)

ظ scris - **dh** - gros (bold), subliniat

ع (cu sukun) scris - **'a** - gros (bold)

ع (cu fetha) scris - 'aa - gros (bold)
ع (cu damma) scris - 'au - gros (bold)
غ scris - gh - normal, subliniat
ف scris - f - normal
ق scris - q - gros (bold)
ك scris - k - normal
ل scris - l - normal
م scris - m - normal
ن scris - n - normal
هـ scris - h - normal
ة la sfârșitul cuvântului, scris - h - normal
و vocală prelungită, scris - uu sau w - normal
ي vocală prelungită, scris - y sau ii - normal, și dacă are
ședde, se scrie yy
ء scris - ' - apostrof simplu - oprire bruscă

(**Atenție!** Litera «e» - care apare în transliterare, este un „e” “**DESCHIS**” - aproape de litera a, iar regulile de transliterare sunt **numai** pentru versetele din Coran; a nu se confunda această transliterare a literelor arabe în limba română, cu transliterarea în limba engleză)

Surat Ar-Rum

(Meccană [84]; 60 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Apoi a fost rău sfârșitul celor care
au săvârșit rău, fiindcă ei au tăgăduit semnele
lui Allah și le-au luat pe ele în derâdere.

Allah creează făptura, apoi o face din nou, a
poi la El veți fi aduși înapoi.

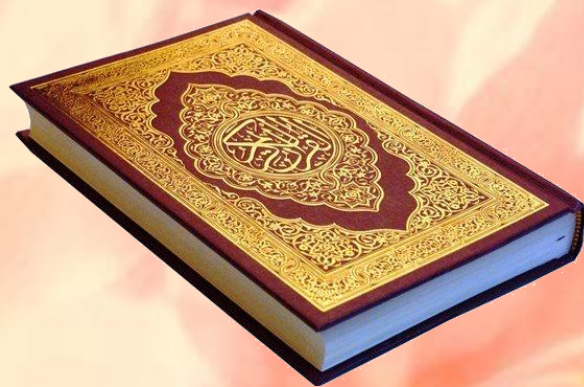
În Ziua când va veni Ceasul, nelegiuiii
vor fi deznădăjduiți

Și nu vor avea dintre asociații lor mijlocitori
și se vor lepăda de asociații lor.

În Ziua când va veni Ceasul, în Ziua aceea
se vor despărți ei [unii de alții].

În ce-i privește pe cei care au crezut
și au săvârșit fapte bune,
ei se vor bucura într-o Grădină,

Iar în ce-i privește pe cei care nu au crezut
și au socotit semnele Noastre, ca și întâlnirea
cu Lumea de Apoi, a fi minciuni,
aceia vor fi aduși la chin.
Aduceți, așadar, slavă lui Allah,
când vine seara pentru voi și când
vă treziți dimineața!

Jazakom Allahu Khairan

ANNISAA

Frumusețe & Valoare

